

BORILAKE VEŠTINE

BROJ 46

CENA 300 DINARA

NINĐA

PAKLENI KVARTET

Derek Finegan

PAKLENI KVARTET

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
PAKLENI KVARTET

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzija:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijeovski

Korektor:
Branka Čojbašić

Slog i štampa:
„Litopapir“ - Čačak

© 1987. DEN PRESS

NINĐA BROJ 46 – MART 1987. GOD. – Cena 300 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, uredništvo, i 714-250 prodaja. Teleks 13731. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampa: „Litopapir“ - Čačak.

Derek Finegan

PAKLENI KVARTET

Aerodrom u Atlanti, Džordžija, bio je neuobičajeno tih. Ili možda uobičajeno tih za ovo doba godine, svejedno. Stotinak putnika i onih koji su nekoga pratili ili čekali raširilo se po velikom restoranu ili šetkalo prostranim mermernim holom čiji su glomazni stubovi bez mnogo uspeha dočaravali neka dašnji sjaj juga Amerike.

Telefon na šalteru informacija zazvoni i previše našminkana plavuša umornih očiju i uvele kože podiže slušalicu naviknutim pokretom.

— Atlanta aerodrom, izvolite?

— Recite mi... glas iz slušalice bio je prigušen, nesiguran u sebe. — Da li će avion iz Dala sa stići na vreme?

— Da. Za tačno sedam minuta, gospodine.

— Znam, ali... ova magla, mislim...

— Nemojte se brinuti, upravo je potvrđeno da stiže na vreme. Magla mu nimalo neće smetati, gospodine.

Spustivši slušalicu, plavuša zavrtne glavom okrećući se devojci koja je zamišljeno proučavala svoj lik u minijaturnom ogledalu za susednim šalterom.

— Onaj isti — reče. — Već treći put pita za poslednjih dva deset minuta.

— Verovatno čeka ljubavnicu — sleže druga devojka ramenima. — Ili je plaćeni ubica koji treba da sačeka nekog od putnika...

— Prokletstvo, Šarlin, tvoj humor je iz dana u dan sve go-

ri. Plaćeni ubica? Kakva ideja!

— Zašto? Misliš da nema plaćenih ubica u Atlanti, dušo?

Čoveka koji je svega dvadesetak jardi dalje stajao zaklonjen providnom školjkom telefonske govornice to pitanje nije zabrinjavalo. On je isuviše dobro znao da u Atlanti ima plaćenih ubica.

I da jedan od njih upravo u ovom trenutku šetka unaokolo zavirujući ljudima u lica.

Tražeći njega...

Ne usudjujući se da se okrene on nasumce odabra jedan broj praveći se da nešto govori u slušalicu. Drugom rukom brisao je lice već potpuno vlažnom maramicom. Uprkos klimu uređaju njemu je bilo pretoplo u hoću aerodromske zgrade...

Da pođe u toalet i umije se? Ili jednostavno ostane u nekoj od kabina? Još sedam minuta, rekla je ona devojka... ima li vremena?

Ili će ubica pre toga stići do njega?

Ne, mora ostati ovde. Blizina ljudi jedina je njegova šansa. Ma kako drski bili Mancanovi revolveraši, ipak se neće usuditi da ga ubiju pred deset ili petnaest svedoka.

Skinuvši drhtavom rukom crne naočari sa lica, on pokuša

da ukloni znoj koji mu se sa čela slivao u oči. Kratka veoma crna kosa bila je već gotovo sasvim mokra, ali njegovo žućkasto, lice pokazivalo je malo od osećanja koja su ga razdirala.

»Prokletstvo«, mislio je, »trebalo je da poslušam kada su mi govorili da Džordžija nije mesto za čoveka čije su oči kosse, a koža žuta... pa makar on bio Amerikanac treće generacije... i čovek koji je za ovu zemlju prolio svoju krv u prokletom Vijetnamu!«

Još pet minuta. Nagnut nad slušalicu, on krajičkom oka opazi čoveka u kišnom mantilu sa elegantnim šeširom na glavi kako tobože nezainteresovano proučava hol sa ograde stepeništa.

»To je on«, pomisli zaplašeni Kinezi, grčeći usne. Prsti desne ruke na trenutak dotaknuše čelik revolvera zataknutog za opasač pantalonu ispod zakopčane jakne. Bio bi dovoljan jedan korak udesno i unazad pa da se nađe na mestu odakle bi ga mogao skinuti jednim metkom.

Samo što oni nikada ne idu sami, podseti Kinezi sebe, odmičući prste od lepljive drške oružja. Tu negde je i drugi, mo-

žda i treći ubica. Ne, morao je biti strpljiv...

Melodičan zvuk razleže se holom, prenuvši ljude u njemu.

— Avion iz San Franciska i Dalasa upravo sleće — objavi ravnodušni ženski glas. — Putnici iz San Franciska i Dalasa izaći će na izlaz C. Ponavljam...

Odloživši slušalicu na mesto, Kinez obrisa vlažne dlanove o nogavice pantalona. Njegovo lice, ni staro ni mlado, kao što to kod Kineza često biva, dobi izraz ledene maske, još jedan znak njegovog uzbuđenja.

Čovek koji je motrio na hol sada je okrenuo leđa i oslonio se na ogradu, gurnuvši ruke du boko u džepove mantila. Pogled mu je bio uperen prema izlazu C, na kojem će se za koji trenutak pojaviti prvi putnici iz aviona.

»Ne snem gore«, pomisli Kinez. Zavučena u jaknu, desna ruka bešumno je otkočila pištolj. »Ostaću ovde, a kada čovek iz San Franciska naide, on da mu moram nekako dati znak da...«

— Izvuci ruku iz te jakne, Fong — reče neko tiho iza njega. — Vrlo polako i vrlo oprežno, Džonatane...

Kao iznenadni blesak u noći,

pred očima Kineza prolete slika: on grabi oružje i hitro se okreće, svestan da će ga metak iz već uperenog pištolja pogoditi u telo, ali ima, ima vreme na da i sam uzvрати vrelim olovom i da donese smrt onome koji ga je napao i...

Ne!

Njegova ukrućena ramena re zignirano se opustiše. Ruke mu, međutim, nisu drhtale kada ih je oprezno odmakao od tela.

»Još sve nije gotovo, gospodo«, pomisli s gorčinom. »Još sve nije gotovo... preko u 'Namu i Džoni Li Fong naučio je poneki trik... ali za to još uvek ima vremena... ima vremena... Jer, od svega je najlakše glupo umreti...«

— Tako — nastavi glas iza njega, prigušujući smeh, nadmoćni smeh čoveka naviklog da ga se drugi plaše. — Dobar si ti dečko, Džonatane. Sada pođi polako uz stepenice i misli na pištolj u mom džepu. Znaš li zašto idemo gore?

Još uvek nepomičan, Kinez odmahnu glavom. Naravno da je znao zašto ga vode prema izlazu C, ali neka bude proklet ako to prizna jednom od Manca novih ubica...

— Pokazaćeš nam tog momka koji stiže iz Friska da ti pomogne, Džonatane. Jasno?

»Što duže ovde ostanemo, čovek iz San Franciska ima više izgleda da se izvuče«, mislio je Fong. »Oni još ne znaju kako on izgleda, a i ako ga po nečemu prepoznaju, ne može ih biti gore više od dvojice... Prema tome...«

— Ne — reče tiho, lagano se okrećući licem čoveku iza sebe. — To ne!

Tanke usne visokog čoveka preplanulog lica i užasno hladnih očiju razvukoše se u osmeh.

— Hajde, Džoni — reče on s prezirom. — Vrlo dobro znaš da postoji hiljadu načina da te nateram da progovoriš.

— Znam, ali ne za minut ili dva, Džekobse. A dotle će čovek otići odavde.

— Gle, ti znaš moje ime? Bojiće biti da ga što pre zaboraviš, Džoni Fong, jer...

Mali Kinez se ispravi, upirući se da dostigne visinu čoveka gotovo stopu višeg od njega.

— Šta ćeš mi učiniti, Džekobse? Ubiti me? Čoveče, pa smrt je jedna od dve stvari koje želim više od svega na svetu! Samo što ti nemaš dovoljno mašte da to shvatiš, proklet bio!

Lice revolveraša ostade nepokretno.

— Još uvek postoji i ta druga stvar, zar ne?

— Da. Inače bismo i ti i ja bili mrtvi već pet minuta, Džekobse...

— Podi gore, proklet bio! — prosikta Džekobs. — Hajde!

— Ne.

Na trenutak pogled revolveraša izgubi uobičajenu sigurnost i on se ugrize za usnu, osvrćući se oko sebe. Pod visokim svodom odjekivali su glasovi i bat koraka dok se hol lagano ispunjavao putnicima iz tek pri došlog aviona. Gore, na stepeništu, drugi revolveraš davao je očajničke znake Džekobsu koji je tiho psovao za sebe.

»Još malo«, reče Fong u sebi. »Minut ili dva, ne više...«

— Pođi, proketo žuto kopile! — procedi Džekobs gnevno kroz zube. — Pođi, ili ću te zgaziti kao zmiju!

Na trenutak ravnodušni pogled Kineza odluta prema stepeništu i zadrža se na krupnom mladiću u farmerkama i kratkoj kožnoj jakni. Grubo, ali siropatično lice, duga plava kosina...

»To je on«, zaključio Fong sa sigurnošću. »Potpuno odgovara Dilenijevom opisu. Samo... Dileni nije rekao da će doći sa devojkom!«

Krhka devojka niskog rasta koja je silazila niz stepenice pored svog krupnog prijatelja, činila se još manjom pod tere-
tom torbe od grubog platna, na
lik jednoj od onih torbi u koji-
ma se nose štapovi za golf. U
njenim kosim očima i sjajnoj
crnoj kosi oštro Fongovo oko
otkri tragove Istoka.

»Japanka«, pomisli. »Ali...«

— Dakle, Fong? — siktao je
čovjek pred njim. — Govori, ko
je on! Govori!

— Ne budi glup, Džekobse
— blede se osmehnu Kinez, —
Ti vrlo dobro znaš da mi na
ovom mestu ne možeš ništa...
a ono što ćeš mi učiniti kasni-
je, negde drugde, nema više
nikakvog značaja...

Pogled revolveraša bio je u-
prt negde iznad njegove glave.
U uskim prorcizima očiju zasve-
tlucalo je trijumf. Stežući zube,
Fong se naglo okrete.

Devojka sa torbom zastala je,
nemarno oslonjena o jedan od
stubova, ali je njen pratilac,
onaj krupni plavokosi mladić,
prilazio sa osmehom na licu.

— Ne! — zaurla Fong, gra-
beći dršku svog pištolja. — O-
vo je zamka! Natrag!

Znao je. znao je sa ledenom
sigurnošću iskusnog borca da
je Džekobs mnogo brži od nje-
ga, ne samo zato što su njego-
vi prsti već stisnuti oko drške
oružja u džepu mantila, ali po
slednji izlaz još uvek mu je
bio otvoren.

Poslednje zadovoljstvo, bolje
reći, Ako već mora da umre,
onda će sa sobom povesti u
smrt i jednog od Mancanovih
ubica!

Cev njegovog pištolja još je
bila uprta prema podu kada je
Džekobs istigao oružje iz dže-
pa i podigao ga prema njego-
vom trbuhu, šireći usne u os-
meh trijumfa. Koža oko očiju
mu se nabrala u očekivanju pra-
ska i oblaka dima koji će do-
neti smrt čoveku ispred cevi.

A onda...

Nešto je prohujalo nad Fon-
govom glavom i on se instinkti-
vno prignuo, buljeći širom otvo-
renim očima u prizor pred so-
bom.

Dugo, vitko telo čoveka obu-
čenog u sportsku odeću, učinilo
mu se, stiglo je kroz vazduh
brzinom nadzvučnog aviona. Ši-
reći u letu ruke, nepoznati je
spleo noge oko Džekobsovog
vrata, povlačeći ga unazad svo

jom težinom i silinom svog zamaha.

Fong otvori usta da vikne, upozori nepoznatog na oružje u ruci revolveraša, ali nepotrebno upozorenje ionako bi stiglo prekasno. Dočekujući se meko na opružene ruke, napadač se iskrete čitavim telom i nešto zvučno krenu u Džekobsovom vratu.

Olabavivši stisak nogu delić sekunde pre nego što će Džekobsova leđa dotaći pod, nepoznati se odbaci rukama od glatkog mermera i načini pun obrtaj u vazduhu.

Fong zatvori usta. Ono što se odigralo je neverovatno, ravno najvećim dostignućima artista iz najboljih kineskih cirkusa, bez obzira što cilj ovde nije bio zabava publike, već ubijanje. Ali, taj čovek...

Nepoznati, visok i vitak, kratke crne kose i preplanulog lica sa kojeg su sevala dva kao čelik hladna oka, dugim skokom već se stvorio pored njege.

Fong oseti kako ga jedna snažna ruka vuče u stranu i baca na zid.

— Hej! — zausti da se pobuni, ali njegov glas priguši prasak pištolja i zvižduk metaka odbijenih od glatkog mermera na mestu gde se samo delić se

kunde ranije nalazilo njegovo telo. Tri ili četiri žene vrisnuše istovremeno. Fongov pogled za stade na čoveku u uniformi aerodromskog obezbeđenja koji se sa komičnom sporošću okretao prema mestu sa kojeg su doprli pucnji.

— Gde...?

Onoga kome je želeo da se obrati, već nije bilo kraj njege. Oslanjajući se leđima o zid, sa pištoljem u ruci, Fong dugim pogledom prede preko prizora pred sobom.

Zaklonjena za stub, crnokosa devojka je suženim očima, naizgled savršeno mirno, pratila svaki pokret u holu. Njen krupni prijatelj je dugim skokovima napredovao uz stepenice, ne mareći za hite koje je sa vrha prema njemu ispaljivao čovek u kišnom mantilu, grčeći lice na svaki pucanj.

Treći, onaj koji mu je trenu tak ranije spasao život, takođe je bio u pokretu. Trčao je tako brzo između stubova i iz nenađenih ljudi koji su mu se hitro uklanjali sa puta da je Fong imao teškoća da ga prati pogledom.

Prokletstvo, kuda sada žuri, kada...

Velika staklena vrata na suprotnom kraju hola odbijala su svetlost, ali Fong ipak nasluti

pokrete iza njih. Dogodilo se ono čega se i bojao: Mancano je na aerodrom poslao čitavu gomilu svojih revolveraša, odlučan da jednom zauvek raščisti sa pretnjom po imenu Džonatan Li Fong.

Kao dobro uvežban plesni par, dvojica ljudi, takođe odeveni u duge kišne mantile i sa šeširima natučenim na oči, pomoliše se kroz vrata, preteći uperenim revolverima.

Stežući zube, Fong ispali hitac u njihovom pravcu, svestan da su predaleko za siguran pogodak. Ipak, to će ih dekoncentrisati, naterati možda da potraže zaklon i tako dati priliku nepoznatom da se ukloni ispred njihovih cevi.

Oba revolveraša uzvратиše vatru istovremeno i Fong odskoči unazad do zida, osluškujući tako poznato zviždanje metaka oko svoje glave. Prkoseći opasnosti, još jednom je podigao ruku sa oružjem.

Iako su Fongovi hici ostavili zvezdaste tragove na staklenim vratima, nijedan od dvojice revolveraša nije reagovao na to. Shvatajući sa užasom da je ispraznio šaržer ne zabeleživši nijedan pogodak, Fong se priljubio uza zid, prateći razrogačnim očima prizor ispred sebe.

Glasno psujući, Mancanovi ljudi su zasipali mecima pokretnu traku kojom su prema njima lagano klizili delovi prtljaga putnika koji su se spremali na sledeći avion.

— Šta rade, prokleti bili? — procedi Fong kroz stisnute zube. — Šta se ovde, do đavola, događa?

Jedan veliki kofer naglo se podiže sa transportne trake u vazduh i Fong tek tada shvati da su ga pokrenule zgrčene noge čoveka opruženog između pojedinih komada prtljaga. Kao izbačen iz katapulte, kofer odbaci bližeg revolveraša do staklenih vrata koja popustiše pod težinom i udarom i sručiše se na pod razbacujući unaokolo oštre komade stakla.

— Mister Fong! — do ušiju mu dopre tih ženski glas. — Idemo! Moramo se ukloniti odatle!

Kao prikovan za mesto, Fong je gledao kako vitka prilika ne poznatog čoveka munjevitom brzinom preleće rastojanje između trake i drugog Mancanovog revolveraša. Ovaj je ustuknuo samo korak i podigao oružje sa obe ruke pred lice, ciljajući u trbuh protivniku koji je leteo na njega.

— Ne! — dreknu Fong, odbući od sebe nežnu ruku koja

ga je vukla prema izlazu. — Ne, moram ubiti to proketo gangstersko kopile!

Samo čudo moglo je skrenu ti ispaljeni metak sa njegove putanje...

Ili ukloniti cilj sa te iste putanje, svejedno.

Fong trijumfalno kriknu, jer se čudo ipak dogodilo. Onaj ko ji je malo ranije spasao njegov život i ubio Džekobsa ostao je nepovređen, prignuvši se gotovo do samog poda i propuštajući metak iznad svoje glave.

Kada se uspravio, bio je na korak od iznenađenog strelca. A u rukama, Fong vide, našao mu se dug, oštar komad stakla koje je u krhotinama ležalo unakolo.

Kratak zamah desnom rukom koji s lakoćom zaobiđe ruku po dignutu kao štit. Vrh stakla bez otpora proдре u meki vrat čoveka, kidajući na svom putu žile zategnute krikom.

Zalivajući svojom krvlju prostor čitave jarde unakolo, Mancanov čovek se dva puta obrte u mestu, stežući rukama povređeni vrat, pre nego što se srućio na tle, koprcajući se u sopstvenoj krvi i komadima stakla koje je pucalo pod njegovom težinom.

— Mister Fong! Brzo!

Kao da se budi iz sna, Fong skrete pogled prema ogromnim crnim očima devoјke.

— Da — reče kročivši prema njoj. — Trebalo bi da...

— Ne mrdaj! — histerično dreknu neko iza njega. — Ni pokreta!

Odskočivši ponovo unazad, Fong shvati da povik čoveka iz aerodromskog obezbeđenja nije upućen njemu, već plavokosom džinu na vrhu stepenica. On je stajao dižući nad glavom telo jednog od Mancanovih revolveraša i gledao naniže, kao da osluškuje krik užasa koji je dopirao iz grudi čoveka.

Lupajući čizmama o pod, policajac protrča pored Fonga i ne pogledavši ga. Njegovo oružje je bilo upereno naviše, oči iskolačene, zubi stisnuti.

Hitra kao munja, devoјka na čini kratak, lak korak i zamahnu rukom. Iako se činilo da je jedva dotakla vrat policajca, ovaj se sruši na pod spuštajući oružje, verovatno i ne shvatajući šta ga je to pogodilo.

Plavokosi džin na stepenicama prodorno kriknu. Bio je to krik trijumfa sa kojim je pratio telo izbačeno iz njegovih ruku.

Fong okrete glavu od razbijene lobanje oko koje se brzo,

strašno brzo širila lokva krvi i nečeg sivkastog...

— Zašto? — promuca Kinez.

— Zašto...

— Idemo — reče devojkica do hvatajući ga za ruku. — Policajac nije mrtav, do đavola! Idemo pre nego što nas prisilite da ubijemo nekoga ko to ne zaslužuje! I sklonite već jednom taj pištolj!

Iskrećući glavu da bi još jednom pogledao za sobom, Fong potrča prema izlazu za devojkicom. Uz tihi uzdah pneumatike vrata se automatski otvoriše pred njima i oni izleteše na prostor pred zgradom, vlažan i siv od magle.

— Imate li kola? Gde su?

Fong pređe rukom preko čela. Buljeći u njegov pištolj, je dan debeljkio je hitro uzmicao unazad, ostavljajući na vlažnom asfaltu torbu od skupe kožice.

— Kola, mister Fong! Gde su vam?

— Da, kola... ovuda!

Kao grogiranom bokseru, Kinezu se na trenutak vrati film događaja od poslednjih nekoliko minuta i on sa užasom shvati da ovo što je video nikako ne znači kraj njegovim mukama. Naprotiv...

Kada dozna šta se dogodilo njegovim revolverašima, Man-

cano će... ali to sada nije važno, treba otići, što pre otići odavde!

Ševrdajući oko parkiranih automobila, i dalje sa pištoljem u ruci, Fong pritrča potpuno novom »fondovom« kamionetu.

— Ja ću! — devojkica mu gotovo otrže ključeve iz ruke. — I sklonite nekud taj pištolj, mister Fong! Sklonite ga!

Vrativši pištolj za pojas, Fong dopusti da ga devojkica odgurne do suprotnih vrata kamioneta. Nije se pobunio čak ni kada je ona, nimalo nežno, aktivirala motor i pod velikim gasom krenula između vozila prema ulazu u zgradu.

Zakočila je tako naglo da je čelom gotovo lupio o vetrobran. Otvorio je usta da nešto opsuje, ali ni za to nije imao vremena. Poslednjih pet minuta, resignirano shvati, događaji su se odvijali u tako brzom tempu da on jednostavno više nije mogao da ih sledi...

Vrata na njegovoj strani naglo se otvoriše da propuste džinovsko telo plavokosog mladića. Pre nego što su se ponovo zatvorila, kamionet podskoči i ustremi se prema izlazu sa aerodroma.

— Zdravo! — reče plavokosi sa širokim osmehom na licu.

— Ja sam Tabasko Pit, iz San

Franciska. Pretpostavljam da si ti taj Fong o kome mi je Dileni govorio?

— Kuda, mister Fong? — mirno upita devojka kada su izašli na traku koja je povezivala aerodrom sa gradom. — U grad ili negde drugde?

Fong u uskom prostoru nekako uspe da obriše sveži zn-oj sa čela.

-- Ne znam — reče, pokušavajući da se osmehne. — Za ista me znam... vidite, svi moji planovi svodili su se na to da nekako preživim do časa kada vi... kada Pit stigne iz San Franciska. — Stvar izgleda još gđnrije nego što mi je Stiv Dileni ispričao. Pitanje je sme-mo li sada uopšte u grad?

-- Ne verujem... Mancano... šef onih ubica sa aerodroma veoma je moćan. Čim dozna šta se dogodilo, požuriće da mi smrsi konce. Za njega je to sada već pitanje prestiža, znate.

— Veoma dobro — Pit klimnu glavom gledajući u devojku. — Sumiko?

— Moramo u grad — odvrati devojka tiho. — Jedini način da se nađemo sa Leslijem.

— Da, zaboravio sam — odmahnu plavokosi glavom. — Žao mi je, Fong, moramo da reskiramo. Naš prijatelj, mislim da si ga video, još uvek je na aerodromu. Atlanta nije velika kao San Francisko, ali je još uvek đavolski velika ako tražiš jednog čoveka za koga ne znaš gde je!

— Mislim da rizik nije preveliki — bledo se osmehnu Kinnez. — Moj stan je poslednje mesto gde će me Mancano tražiti... pod uslovom da se oslobodimo ovih kola.

— Izaći ćemo nekoliko blokova ranije, a kamionet ostaviti u nekoj garaži. U redu?

— Potpuno — Fong se okrete devojci. — Oprostite, ali vaše ime maločas... vi ste Japanka?

— Samo delimično — lice devojke bilo je mirno, oči uprte u put pred njima, golovo prazan.

— Nadam se da se ne ljutite što sam i nju poveo, Fong — reče Tabasko Pit. — Ta mala ima mozga koliko ti i ja zajedno, a ume da se snađe i u tvrdim situacijama, znaš.

— Video sam već... Međutim, vaš prijatelj Lesli, je li tako... Još uvek ne verujem onome što sam video sopstvenim očima!

— Da, to se često događa kada je Lesh u akciji... nasmeja se Pit. — Pознајem ga godinama i još uvek ne znam dokle odista dosežu njegove moći. Međutim, on me voli da se o tome previše govori, razumete, Fong. Bolje će biti da mi u glavnim crtama ispričate šta se to događa u veseloj staroj Atlanti kada me je moj drug iz vojske Stiv Dileni pozvao da dođem protiv avionima, spreman na sva iznenađenja?

Fong udahnu vazduh.

— Stiv i vi bili ste zajedno u vojsci? Vijetnam?

— Aha. Uostalom, čitav svet bio je u Vijetnamu, zar ne? I vi, Fong?

— Da, mada pred sam kraj rata.

— Ali je tada bilo i najgornje. Stiv mi je pričao. Ja sam imao sreće da me povuku mnogo ranije...

— Znam. I mislio sam da... ali nije važno.

Tabasko Pit i devojka se kratko pogledaše.

— Mislili ste da ste time postali pravi Amerikanac, mister Fong, zar ne? — reče devojka.

— Sa svim pravima građanina, bez obzira na boju vaše kože. I verovatno ste kasno shvatili da je Jug još uvek Jug.

— Bilo je i toga — klimnu Kinez glavom sa gorkim osmehom na licu. — Ono, međutim, što se dogodilo prošlog meseca nije imalo mnogo veze sa mojom rasom. Bio je to čist rekot i jedino je možda cena za njihovu »zaštitu« bila nešto viša zato što nisam belac.

— Čime se zapravo bavite, Fong? Restoran? Perionica?

— Jedina dva zanimanja za Kineze, je li? Ne, nečim što je malo opasnije, ali zato donosi mnogo više novca. Imam radionicu za izradu raketa za vatromete...

— Pa i to priliči Kinezu — osmehnu se devojka. Kinezi su i pronašli barut, zar ne?

— Da. Sreća za mene je u tome što je moj deda, pre nego što je došao u Ameriku radio isti posao na dvoru nekog mandarina u južnoj Kini. I što je tajnu zanata preneo mom ocu, a ovaj meni.

— A vi?

Fong odmahnu glavom, stežući usne.

— Ja nemam dece, gospodiце. Ni žene. Umrla je prošle godine. A moju kći Mirelu ubili su Mancanovi ljudi pre sedam dana...

— Žao mi je, Fong — devojka hitrim pokretom dotče

njegovu šaku. — Zaista mi je žao...

— Da... ali...

— Platiće to oni, druže — promuklo reče Tabasko Pit. — I te kako će platiti...

— Ponekad se zapitam da li je osveta ono što treba da učinim. Ponekad...

— Ne govori tako — Pit ga obgrli oko uskih ramena. — Ne smeš zaboraviti da to nije samo osveta za smrt tvoje majke, Fong, već i nešto mnogo važnije. I krupnije, do đavola! Te propalice će nastaviti tako i dalje ako im niko ne stane na put. Pomisli samo na sve one devojčice koje će još ubiti, na porodice koje će uništiti!

— Da, mislio sam i o tome. Ali...

— Ništa »ali« — čvrsto reče plavokosi džin. — Nastavi svoju priču... ali najpre reci Sumiko kuda sada da idemo. To je Atlanta, a? Lepo mesto...

— Da, ali samo spolja. Produžite još tri bloka ovom ulicom, gospodice, a onda skrenite desno i na više. Moja kuća je među onima koje se vide na bregu. Radionica je odmah iza nje.

— Dovoljno daleko, nadam se — osmehnuto se Pit. — Ti momci neće birati sredstva da

nas unište. Jedna jedina iskra bila bi dovoljna da nas sve digne u vazduh, a?

— Da. Jednom su i pokušali. Tada je... tada je i Mirela stradala...

— Aha, Nastavi, Fong. Sada još manje želim onog tipa koga sam učio da leti tamo na onim stepenicama!

— Rekao sam vam kako je počelo: došla su dva uglačana tipa i objasnila mi kako je moj posao veoma nezgodan i opasan i kako nekoj budali jednog dana može pasti na pamet da i moju radionicu i mene digne u vazduh. Oni su spremni da me štite, naravno, i da mi garantuju sigurnost i tako to... pod uslovom da svakog meseca dajem po osam stotina dolara, u gotovu, čoveku koji će specijalno dolaziti određenog dana u mesecu.

— Osam stotina. To i nije tako mnogo...

— Nije, ali sam ja znao njihov stil. Za šest meseci to bi bilo hiljadu, za godinu dana hiljadu i dvesta i tako dalje. Rekao sam im »ne« i javio policiji.

Pit se kratko nasmeja.

... Znam! — uzdahnu Fong. — Sada i ja znam... uzeli su mi podatke i ljubazno obećali da će učiniti sve što mogu. Ni-

sam došao ni do vrata stanice, a dežurni narednik je hartiju sa mojom izjavom bacio u koš. Dubre... nije se potrudio ni da to sakrije...

— Misliš li da bi banda mogla dugo tako da radi kada neki policajci ne bi imali svoj procenat — reče Tabasko. — Stara priča, Fong. Šta su učinili kada si ih odbio? Počele su pretnje?

— Otprilike. Telefon je neprestano zvonio, nalazio sam probušene gume na kamionetu, sumnjivi tipovi muvali su se oko kuće...

— A onda su ona dva momka došla još jednom, je li tako?

— Baš tako. Ovoga puta mnogo drskiji. A i cena je bila povećana, hiljadu dolara mesečno. Ironično su rekli da se rizik povećava iz dana u dan. Pokazao sam im vrata još jednom, iako sam već tada osetio strah. Možda bih i pristao na njihove uslove ili otišao u neki drugi grad, da nije slučajno naišao Stiv Dileni.

— Dobri stari Stiv. Uvek željan gužve! — nasmeja se Tabasko.

— Da — Fong je zamišljeno gledao napred, iako njegove oči nisu videle gotovo ništa od gradske gužve. — Pobe-

sneo je kada je čuo šta se događalo. Preselio se kod mene, tvrdeći da će on lično srediti tipove koji ucenjuju poštene ljude. Naoružali smo se dobro, i oni? Ja, ali...

— Oni su znali da je Stiv kod tebe?

— Verovatno... — Fong se trže, kao da se budi iz sna. — U sledećoj ulici skrenite levo, gospodice, i opet naviše. Da, u prvu levo... Morali su znati, Stiv se i nije nešto posebno krio.

— Trebalo je da se sakrije — progundala Tabasko Pit. — Prokletstvo, oni su ga morali poznavati... sigurno su poslali čitavu ekipu umesto jednog ili dvojice ljudi?

— Ne znam koliko ih je bilo — Fong obori glavu. — Ja sam video samo dvojicu... Upali su kod mene u radionicu i isterali me napolje, a onda je jedan od njih ubacio ručnu bombu unutra, dok me je drugi držao na nišanu.

— Prokletstvo! — procedi Tabasko. — I onda?

— Dogodilo se nešto smešno: bomba nije eksplodirala — Fong zavrte glavom. — Hteli su da pobesne, časna reč. A onda je Stiv izleteo iz kuće i počeo da urla.

— Nije pucao?

— Ne. Mislim da se nadao kako će zaplašiti ta dva bednika, ali su oni bili brži... Stiv je...

— Šta?! Nije valjda...?

— Da, Pite. Umro je u bolnici, svega sat pošto smo ga tamo preneli. Imao je metak u glavi...

— Prokletstvo! Prokletstvo! Prokletstvo! — od snažnog udara pesnicom, lim vrata se vidno ulubi.

— Da li je tada i vaša kći stradala, Fong? — upita devojka, skrećući kamionet u pokazanu ulicu.

— Ne. Pogrešio sam što nisam otišao posle Stivove smrti. Dva dana kasnije jedna kola naletela su na nju dok je izlazila iz škole. Vozač nije uhvaćen... i verovatno neće nikada ni biti uhvaćen... Policija je tvrdila da je to koincidencija, ali ja...

— Naravno da nije bila koincidencija, Fong — reče Tabasko Pit stežući zube. — Ona dva tipa su se izvukla?

— Samo jedan. Stiv je uspeo da sredi drugoga pre nego što je pao.

— Kada ti je, onda, rekao da se možeš obratiti meni ako ti zatreba pomoć?

— Dan pred smrt. Čudno, kao da je rpedosećao, a? »Slu-

šaj, Džoni«, — rekao mi je, »žao mi je što ovde nije moj ortak iz Vijetnama, Tabasko Pit. On je pravi momak za ovakve gužve. Čuj, zapiši njegovu adresu u San Francisku, važi?« Nije rekao zašto, ali sam je zapisao. I poslao ti telegram onoga dana kada je Mirela umrla...

— Žao mi je što nisam mogao ranije da dođem, Džoni... nemaš ništa protiv da te i ja tako zovem, a? U neku ruku, mi smo sada ortaci kao Stiv i ti...

— Naravno. Samo da ti završim priču, jer uskoro stižemo; nekako su uhvatili telegram kojim mi javljaš kada dolaziš. Čekali su na aerodromu, kao što znaš... a ostalo... pa, valjda si to do sada shvatio?

— Jesam. I to veoma dobro. Mancano kažeš, a? Vrlo dobro, zapamtio sam to ime. Gangster, je li tako?

— Za sve, sem za lokalnu policiju. Znaš već kako to izgleda.

— Isuviše dobro, dečko. isuviše dobro. Kao i sve drugo, i naklonost političara i policije je roba koja ima svoju cenu. Tvoja je sve dok možeš da je plaćaš, ali kada ostaneš bez love, onda... Ovo je tvoja kućica, Džoni?

Fong nije ni podigao glavu kada se kamionet zaustavio.

— Da — reče. — Nekada najlepše mesto na svetu za mene, a sada... predvorje pakla. Ili nešto mnogo gore...

Pre nego što je izašao iz kamioneta, Tabasko Pit osmotri okolinu, a onda upitno pogleda u devojkicu. Ona jedva primetno klimnu glavom.

— Lepo mesto, Džoni — reče on tiho zastavši pored Kineza. — Imaš divan pogled na grad, a kućica...

Obrasla bujnim puzavicama, kuća se uzdizala nad njima na strmom obronku koji je omogućio graditelju da ispod terase ostavi veliki prostor za garažu. Čak i sada, po maglovitom danu, bilo je to mesto koje je mamilo ljupkošću i toplinom doma.

— Nećemo unutra — Fong zadržava Pita rukom. — Okolo, do radionice.

— Zbog čega, boga mu?

— Radionicu je mnogo lakše braniti.

— On je u pravu, Pite — reče devojkica. — Idemo. Ponesi Lesliejeve stvari.

— Ah, da — Fong se trže. — Vaš prijatelj... umeće da nađe ovo mesto?

— Za njega ti ne brini — osmehnu se Tabasko. — Taj bi se snašao i na Mesecu, veruj mi. Ah, sada shvatam šta si hteo da kažeš!

Iza kuće, okružene travnjakom kroz koji se pružala samo strma betonska staza za vozila, obronak se nadnosio nad crveni krov. U njegovom kamenom licu bila su ugrađena jaka drvena vrata, okovana čeličnim šipkama, sa otvorima koji su najviše podsećali na puškarnice.

— Prava tvrđava! — zadovoljno reče Tabasko. — Ova vrata može probiti samo bazuka! Još ako si obezbedio dobru ventilaciju, hranu i vodu, možemo unutra ostati i dani-ma.

— Dobra ventilacija je prvi uslov za rad sa barutom — osmehnu se Fong prilazeći vratima. — I hrane i vode ima unutra, ali mesto nije baš zgodno za dugu opsadu. Mene je uvek više podsećalo na mišolovku, znaš... Boga mu!

— Šta je sad? — brzina kojom je Pit zauzeo stav za borbu, bila je gotovo neverovatna.

— Natrag! — prošaputa Fong. — Natrag!

— Šta se dogodilo? Je li neko unutra?

— Da... vrata su otključana! Prokletstvo, ko bi to mogao... Hej!

Tih, jedva čujan zvižduk do pre kroz jedan od otvora u vratima. Široko se osmehnuvši, Pit položi Fongu ruku na rame.

— U redu je, ortak — reče. — To je samo, Les. Hajdemo unutra!

— Ali... kako je mogao? Moj ključ...

— Za tog momka nijedna brava nije problem. U najgorim slučajima, provalio bi ova vrata, ako mu je baš jako stalo da uđe. Hajde, samo napred, sve je u redu!

I pored toga, Fong je oprezno odškrinuo vrata i najpre za virio unutra pre nego što ih je širom otvorio, propuštajući Su miko ispred sebe. Pit je ostao poslednji, iskoristivši priliku da još jednom pogleda okolinu.

Unutrašnjost nevelike prostore bila je osvetljena dugim trakama neonskih cevi po tavanici i zidovima. Prostor od nekih dvadesetak jardi završavao se novim pregradnim zidom od kamena, sa nešto manjim drvenim vratima.

Dve duge tezge od drveta, pišajući sto ispunjen papirima a jednom uglu, telefon na zidu. To je bilo sve.

Sem čoveka koji je mirno sedeo za stolom i gledao u njih.

— Zatvori vrata, Pite — reče on mirno, dubokim, muževnim glasom. — Ne mora cela Atlanta videti da sam ja ovde.

— Les! — uskliknu Pit veselo. — Kako si, do đavola, stigao pre nas?

— Taksijem. Taj vaš kamionet nije naročito brz, mister Fong.

Uspravljajući se, Lesli pruži ruku Kinezu.

— Moje ime je Eldridž — reče jednostavno. — Lesli Eldridž. Pit i ja smo prijatelji godinama i često pomažemo jedan drugom... i prijateljima, bilo da su moji ili Pitovi. U redu?

— Potpuno — osmehnu se Kinez, snažno stežući šaku koja se našla u njegovoj. — Iako priznajem da ne shvatam ljude koji, poput vas, Pita i naše ljupke prijateljice, staviya ju svoje živote na kocku kako bi pomogli potpuno nepoznatom čoveku.

— Ni meni to nije uvek jasno, ali je to sada sporedno.

Da li su vas pratili, mister Fong?

Pogled mu je bio uprt, međutim, u devojkicu, koja odrečeno odmahnu glavom.

— Svejedno — odvrati Eldridž pošto je i Fong odgovorio isto. — Pre ili kasnije oni će stići ovamo. A bojim se da će to ovoga puta biti pre... građom već kruže kola puna tipova opasnih lica.

— Mi smo računali s tim da će ovo biti poslednje mesto na kojem će tražiti Fonga — tiho reče Sumiko.

— Svejedno, moraju odnekud početi. Trebalo je ukloniti kamionet ispred ulaza, Pite!

— Prokletstvo! — Tabasko lupi pesnicom o sto. — Hteo sam to da učinim; a onda smo se zapričali i... boga mu! Idem sad!

— Ne!

Podignutom rukom Leslie im zapovedi da budu tihi. Pit načini grimasu i gnevno pljunu na pod.

Dvoja kola čijim se vozačima jako žurilo, uspinjala su se uz breg. Čak i u zvuku motora gonjenih do svojih krajnjih granica osećala se pretnja, užasna pretnja...

— Oni su već tu — mirno reče Leslie. — Fong, odavde nema drugog izlaza. Nema? Tako

sam i mislio... Onda... Da, Fong?

— Računao sam sa ovakvom mogućnošću — reče Kinez prigušenim glasom — i spremio neka iznenađenja za napadače ako dođu...

— Rakete?

— Da. Slične onima koje su moji preci upotrebljavali u ratovima protiv Mongola, mister Eldridž...

— Vrlo dobro. U svakom slučaju biće to nešto čemu se oni nisu nadali. Gde su te rakete?

— Ovde — Kinez je već otključavao vrata u dubini prostorije. — Ovde je moj magacin.

— Da pogledam... Ah, uglavnom crni barut, je li tako.

— Da, i eksplozivne smese koje pri sagorevanju daju razne boje plamena. Nimalo bezopasne igračke.

— Vidim. Koliko svega ima raketa... pet? Mislim da će biti dovoljno. Dajte, pomoći ću vam da ih prenesete.

— Džoni, Leslie.

— Molim?

Mali Kinez se osmehnu.

— Leslie, ako si spreman da se žrtvuješ za mene, najmanje što mogu da učinim za tebe jeste da te zovem imenom. Kao i ti mene. Prema tome, Džoni

i Leslie je sasvim dovoljno, zar ne?

— Potpuno dovoljno, Džoni. Zatvori dobro ova vrata za sobom, jer ako samo jedan metak uleti u ovu prostoriju, biće to vatromet kakav Atlanta još nije videla...

— Les? — devojka je stajala na sredini prostorije sa onom platnenom vrećom u rukama. — Želiš li nešto odavde?

— Za sada ne — odmahnu crnokosi glavom. — Povuci se u mrtvi ugao, Sumiko, i čuvaj dobro torbu. Džoni i ja bićemo uz prozorčice sa raketa. Pite, ti iza nas, da nam do daješ municiju.

— Ovo su rakete? — Pit sumnjičavo — počeo da zagleda duguljaste predmete pričvršćene na dugim bambusovim palicama. — Hm... pa, pomalo liče... a gde su stabilizatori?

— Nisu ni potrebni na ovako malim rastojanjima — osmehnu se Fong, prilazeći prozorčicu i tražeći najpovoljniji položaj uz njega. — Da bi bile efikasne i na većim daljinama, morale bi i same da budu mnogo veće, a onda morao bih da gradim i neki uređaj za lansiranje i vodim računa o još stotinak detalja u koje se ne razumem baš najbolje.

— Ovo je sasvim dovoljno, Pite. Ah... naši prijatelji stižu... Spremni?

Dohvativši jedan štap sa rakatom, on oprezno prisloni njegov vrh uz otvor koji je više podsećao na puškarnicu nego na prozor. U drugoj ruci bio mu je upaljač, spreman da svaki trenutak zapali kratki fitilj koji je visio na drugom kraju male rakete.

Dvoja kola su samo na trenutak zastala na ulici, a onda je zvuk motora pokazao da se lagano uspinju betonskom stazom uz padinu.

— Šta rade? — prošapula Pit koji se upinjao da pored Leslija proviri kroz uski otvor.

— Odmakni se. Kada ova stvarčica plane mogla bi te opeći — upozori ga ovaj. — Nemaš šta ni da vidiš, prilično su oprezni. Da, stali su na dvadesetak jardi od ovih vrata i nešto se domundavaju. Izaći će, naravno... Da, vrata se polako otvaraju, dok kola staju popreko... Pametni su, neće se zaleteti kao na aerodromu, nadaju se da su im kola dovoljan zaklon, ali bojim se da greše... Dve... ne, tri automatske puške i tri revolvera. Počeli su da te poštuju, Džoni!

— Tek će me poštovati posle ovog vatrometa — progut-

nda Kinez. Njegova desna ruka sa spremnim upaljačem nalazila se tik uz fitilj rakete.

— Fong! — razleže se spolja. — Džoni Li Fong, izadi!

— Odgovori mu, Džoni — prošaputa Eldridž. — Nikad se ne zna šta će sve reći čovek za koga misle da im je već u šakama!

— Šta hoćete od mene? — povika Kinez. — Odlazite! Do voljno ste mi već zla naneli!

— Izadi, Džoni. Bilo je dosta krvi... želimo samo da razgovaramo...

— I zato ste uperili sve te cevi u mene? — nasmeja se Fong. — Hvala, možemo i ovako da razgovaramo, ako vam je baš stalo do priče!

— Džoni, ovo je samo predostrožnost, veruj mi — nastavio je čovek koji se za svaki slučaj dobro zaklanjao iza najvišeg dela kola. — Momci koji su ti pomogli na aerodromu su gadni... ali, ako oni nisu tu, mi ćemo ostaviti oružje. Je su li tu, Džoni?

— Ne govori ništa! — prošikta tiho Eldridž. — Pitaj ko ih šalje, ništa drugo!

— Ko vas je poslao ovamo? Zašto vaš gazda nije došao sam?

— Nisi mi odgovorio na pitanje, Fong!

— Vi ste na mojoj zemlji i pred mojom kućom, prokleti bili! Ako neko ovde postavlja pitanja, onda sam to ja! Ko vas šalje?

Odgovorio mu je samo suv smeh. Uveren da je Fongova pažnja usmerena na jedinog koji je do tada govorio, iza drugih kola lagano se pomaljao jedan od strelaca, tražeći mušicom svoje puške otvor iza kojeg je stajao Fong.

Nepokretnog lica, Eldridž načinio mali pokret vrhom bambusovog štapa dovodeći ga u pravi položaj. Upaljač škljocnu, fitilj suvo zašušta, rasipajući iskre oko sebe.

— Hajde, Fong, izadi! — na stavi isti glas spolja. — Nemaš nikakve šanse...

Poput male ali smrtonosne zmiје otrovnice, raketa zašišta kroz vazduh ispunjen maglom, ostavljajući za sobom kratak plameni trag svetlozelene boje. U času kada je njen vrh pogodio lice strelca sa puškom, laki omotač bio je dopola ispunjen zapaljivom smesom.

Udarac sam po sebi nije bio smrtonosan, ali je energija sudara bila dovoljna da raskine tanki limeni omotač i svud unaokolo raspe zapaljenu smesu.

Dug krik užasa čoveka koji je doslovno odskočio čitav ja-

rd od zemlje i ispustio pušku, dižući ruke prema licu koje je odjednom prekrilo zeleni plamen, šireći se niz grudi na kojima se odeća već puštila. Prsti zgrčeni kao kandže zariše se u zapaljeno meso; već u agoniji užasnog bola, čovek nije bio ni svesan da njegovi nokti svlače čitave komade izgorele kože, ostavljajući za sobom duboke brazde ispod kojih se videla kost lobanje.

Još nekoliko užasnutih glasova odjeknu iza kola, rafali iz pušaka, meci iz pištolja, kao mali čekići zadobovaše po debelim drvenim vratima. Uvlačeći u raširane nosnice užasni miris sagorelog ljudskog mesa, Eldridž nepokretnog lica dohvati novu raketu koju mu je Pit pružao.

Sa svog mesta i Fong na trenutak zbunjen užasnim prizorom, ispalio prvu raketu. Zašišavši, minijatura kometa prolete tik iznad glava ljudi u zaklonu da bi završila na svetlobledom zidu kuće, rasipajući varnice oko sebe.

Čovek čije su lice i grudi goreli, na časak se zagrcnu i utiša, posrćući po travnjaku, a on da se iz crnog otvora usta bez uzana, sa užasno belim zubima na mračnoj pozadini, zari novi krik agonije.

Jedan od ljudi iza kola imao je dovoljno prisustva duha da ga preseče preko grudi krakim rafalom i tako skрати njegove užasne muke.

Na trenutak zavlada tišina i to kao da iznenada pojača smrad sagorelog mesa. Zelen u licu, Fong se odmače od svog otvora, stežući obema rukama želudac.

I ne čekajući Eldridžov znak, Pit zauze Fongovo mesto, dohvatajući štap sledeće rakete.

— Da gađam rezervoar? — upita šapatom. — Možda...

— Ne, raketa ne može probiti lim, Pite. Inaj strpljenja.. oni nam za sada ništa ne mogu, a vreme je na našoj strani. Neko je iz susedstva svakako već pozvao policiju i oni to znaju.

— Policija! — prezrivo frknu Pit. — Ako oni zaista ozbiljno misle, onda je policija već upozorena da se drži dalje od ovog kraja. O, da, dežurna služba je primetila poziv i pozvala sva kola... samo što će se posle ispostaviti da je obaveštenje o adresi pogrešno zapisano, pa su kola otišla na drugi kraj grada... Uhhh, kako onaj tip tamo smrdi... Po-dseća me na Vijetnam i sav onaj napaltn koji smo utrošili!

Iza svojih vozila napadači su očigledno završili kratak dogovor; to potvrdi čitava kiša metaka koja zasu otvore u vratima, primoravajući dva prijatelja da se uklone.

Sklopljenih očiju, sa uhom prislonjenim uz drvo, Eldridž je pažljivo osluškivao, nastojeći da iz pucnjave izdvoji druge šumove koji dopiru spolja.

— Pite!

Pokazivao je rukom kako je jedan čovek istrčao iz zaklona i sada se sa boka približava vratima, uveren da je ostao neprimećen.

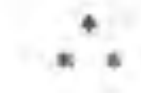
U času kada on bude pred vratima, pucnjava mora prestati. A to je onda prilika i za njega...

Sada!

U iznenadnoj tišini jasno su se čuli koraci po betonskoj stazi. Nepomičan, Eldridž je procenjivao položaj protivnika, nje govnu visinu i težinu, čak i lakoću kojom se kretao. Po šumu koraka, iako to zvuči neverovatno, mogao je čak da odredi i koju vrstu oružja čovek ima u ruci, jer svako oružje zahteva poseban stav i držanje tela koje njim rukuje.

Ovaj napolju, napadač koji će se u sledećem deliću sekunde naći kraj samih vrata, u le-

voj ruci nosio je — ručnu bombu!

Plan je bio jasan i smrtonosan po branioca. Bomba ubačena kroz otvor čak i ako ih ne ubije sve, stvoriće dovoljno panike da i ostali mogu bezbedno prići vratima i nastaviti da ubacuju svoje đavolske poklone u unutrašnjost radionice.

Odličan plan... pod uslovom da uspe.

Dajući Pitu znak da bude spreman sa narednom raketom, Eldridž oslušnu, napinjući svoje moćne mišiće.

Prasak, tiho šuštanje, karakterističan miris aktivirane kapišle ručne bombe...

Kao munja, Eldridž priskoči vratima, pružajući desnu ruku kroz otvor. Njegov pokret bio je proračunat do savršenstva.

Čelični prsti sklopiše se oko zglavka ispružene ruke protivnika, blokirajući aktiviranu bombu u šaci. Dve duge, užasno duge sekunde njih dvojica gledali su se u oči.

Podižući štap sa raketom. Ta basko Pit se kratko nasmeja. Užasnutih lica, ljudi su se dizali iza zaklona svojih kola, za

boravljajući na opasnost. Svakom od njih bio je dovoljno iskusan borac da bi znao šta će se dogoditi kada eksplodira bomba stisnuta u smrtonosnom zagrljaju dvojice ljudi.

Svest o tome postepeno je svitala i u očima onoga čiju je ruku Eldridž stezao, hladno krvno odbrojavajući u sebi sekunde. Pod čupavim brkovima, usta se otvoriše na krik, lice naglo poblede od užasa. Upinjući svu snagu, čovek načini pokret da se otrgne od njegovog stiska.

Osmehnuvši mu se u lice, Eldridž naglo otvori prste bacajući se u zaklon.

Nekoliko ljudi kriknulo je istovremeno kada je odjeknula i potmula eksplozija. Oštre Eldridžove uši jasno su čule udarac svakog šrapnela o vrata, čak i malo tiše udare otrgnutih delova tela i pljusak krvi po betonu.

Odabravši pravi trenutak, Tabasko Pit prinese plamen upaljača fitilju. Još jedna plamena zmija suknu iz uskog otvora na vratima, ustremivši se prema dvojici ljudi koji su užasnuto bukili u prizor pred sobom.

Pogođeni je instinktivno okrenuo glavu, ali ga raketa pogodi nisko u potiljak, zaliva-

jući plamenom kosu i ramena. Padajući na kolena, on zauria.

Njegov partner strže mantil sa sebe i podiže ga u nameri da omota glavu drugog čoveka i tako ugasi plamen. U svom zaklonu Eldridž zapali sledeći fitilj.

Pogođen tačno u grlo gangster zauria, ali je imao dovoljno prisustva duha da već spreman mantil omota oko svog vrata i tako ugasi plamen koji je pekao.

I njemu, a i ostalima bilo je očigledno dosta borbe u kojoj, shvatili su, nisu imali nikakvih izgleda. Vrata automobila zalupiše se, jedna po jedna, motori zauriaše i kola počеше lagano da se povlače unazad niz padinu, ostavljajući na travnjaku dva tela, jedno nepokretno, drugo koje se još koprčalo, urlajući i zasipajući svoje prijatelje užasnim psovkama.

Odvojivši se od zida, Fong odmahnu glavom, brišući usta i postišeno zaobilazeći ono što je povratio na čisti betonski pod.

— Žao mi je — reče. — Izgleda da sam se odvikao od ovakvih stvari...

— Ne čudim se — odmahnu Tabasko Pit glavom. — Taj momak se toliko dere, da će se i meni smučiti, Lee?

— Nećemo od njega ništa pa metno doznati — reče Eldridž mirno, otvarajući vrata. — Lud je od bola. Jedino što možemo učiniti to je da sebe oslobodimo te grozne buke.

Hitrim korakom on pride te lu koje se koprcalo po travi i zamahnu nogom. Pogođen u slepoočnicu, čovek se naglo trže, a onda umiri.

— Idemo-doviknu on, okrećući se svojim prijateljima. — Oni će se uskoro vratiti. Sa pojačanjem i nečim što će ova vrata probiti kao da su od har tije! Fong, želiš li nešto da ponesesh iz radionice?

— Ne... U stvari, nekoliko stvarčica moglo bi mi dobro doći, samo...

Kinez proguta pljuvačku. Li ce mu je ponovo bilo zeleno od mučnine.

— Pitam se — reče tiho — da li su svi ovi užasi vredni toga... da li...

— Spreman si da odustaneš, Fong? — Eldridžove oči se suziše. — Ako to želiš, u redu. Znaj, međutim, da ćemo mi na staviti, sve dok ta banda ne bude uništena!

— Zašto, do đavola? Šta vas se ova stvar uopšte tiče, ljudi?

— Tiče nas se, ortak — potapša ga Pit po ramenu. — I te kako nas se tiče. Na tebi je

da odlučiš nastavljati li, ili nas napuštaš još pre nego što je finale počelo. Dakle?

Pogled Džonata Li Fonga pređe po licima ljudi koji su strpljivo čekali njegovu odluku. Na prvi pogled, njih troje nije imalo gotovo ničeg zajedničkog, ali je Fong sada znao šta treba da traži.

Da, njihovi pogledi. U svakom od njih, čak i u pogledu devojke, Fong otkri ono što ga je od početka podsećalo na čeličnu oštricu spremnu da donese smrt...

»Neobični ljudi«, pomisli. »Ali đavolski opasni... Mislio sam da smo Stiv Dileni i ja dobri i iskusni borci, ali njih troje su nekoliko klasa iznad nas...«

— Nemamo mnogo vremena, Džoni — blago reče Sumiko. — Ideš li sa nama ili ne? Bio bi nam potreban čovek koji po zna je grad, znaš...

Kinez ispuni pluća vazduhom koji je još uvek imao zadah spaljenog ljudskog mesa.

— Idem sa vama! — reče naglo. — Ovaj... žao mi je zbog ovog oklevanja, ali...

— Znam. Čoveku koji je pre živio Vijetnam nije lako da ponovo ubija — reče Eldridž. — Ali je i ovo neka vrsta rata, Džoni; možda i važnijeg od onoga na drugoj strani okeana.

Idem po kamionet, a ti za to vreme pripremi ono što želiš da ponesesh.

— Ja ću ti pomoći — pomudi se Pit. — Znš, ove tvoje rakete, mladiću... sve više počinju da mi se dopadaju.

Njih dvojica bili su složili već nekoliko drvenih kutija na ulazu u radionicu kada se kamionet pojavio na padini, krećući se unatraske. Nekoliko minuta kasnije, sve je bilo spremno i Fong zaključa vrata radionice za sobom.

— Prokletstvo! — reče iznenada lupivši se po čelu. — Nešto smo zaboravili: kako ćemo se svi spakovati u kamionet? Eldridž, ja mislim... Hej, gde je taj čovek?

— Tu je negde — nemarno odvrati Pit, pomažući Sumiko da uđe u kabinu. — Ti za njom, Džoni, ja vozim. U redu, možemo da krenemo...

Vrteći glavom, Fong zatvori vrata za sobom. Eldridž... čovek očigledno fantastičnih fizičkih mogućnosti, ali ne samo to.

Amerikanac treće generacije, Džonatan Li Fong sačuvao je ipak dovoljno filozofije svoje rase da oseti tračak straha nasleđenog od predaka. Čovek ko

ji može mnogo, mnogo više od običnog čoveka više nije čovek... on je...

Na tome je Fongova misao zastala. Ipak, bilo bi previše smatrati bogom tog visokog čoveka tamnoplavih, čeličnih očiju, zar ne?

U redu, onda, ko je on?

— Pite. — reče on iznenada — ko je Eldridž? I... šta je on?

Oboje, i Pit i devojkica, nasmejali su se istovremeno.

— Da sam dobio po sto dolara svaki put kada su me to pitali — reče Tabasko — sada bih se izležavao u Alkapulku ne misleći o tome šta ću raditi do kraja života!

Fong ga pogleda. I on i Sumiko gledali su pravo pred sebe. Na usnama su im lebdeli slični osmesi.

— Verujem — reče Kinez tiho. — Ali to nije odgovor na moje pitanje...

— Lesli ne voli da se o tome govori, Džoni — odvrati devojkica, gledajući ga u oči. — Nadam se da shvataš i zašto.

— Shvatam... Hvala vam, prijatelji.

Kamionet je jurio niz strmu ulicu koja je vodila prema centru grada vođen sigurnom Pitovom rukom. Fongu nije pro-

maklo da on često zagleda u ogledalo nad svojom glavom.

— Prate nas?

— Izgleda. Jedan lep beli »porše«. To ti nešto govori, Džoni?

Fongovo lice se na trenutak izobličilo u ružnu grimasu.

— Govori — reče promuklo — U takvom »porše« su došla ona prva dvojica da mi ponude svoju prijavu zaštitu. Prokletstvo, zar se nikada neću osloboditi kandži tih ubica?

— Hoćeš, Džoni. Kada im Le sli podseče kandže i pretvori ih u gmizave kukavice koje preklinju za svoje bedne živote — reče Pit sa prezirom u glasu. — Oni su opasni samo kada ih je više i kada su još naoružani do zuba. Ne boj se, oni nas samo prate, jer žele da doznaju kuda idemo.

— Nije baš originalna želja — promrmlja Fong. — Kad malo bolje razmislim, i ja bih voleo da znam kuda me vodite!

— To zavisi od... aha, tu je!

Fong se trže kada neko iz zadnjeg dela kamioneta zadobova nečim metalnim po zidu kabine. Prošlo je nekoliko trenutaka pre nego što je shvatio da su to zapravo signali Morzeovom azbukom.

— Eldridž? — prošaputa on,

gledajući u devojkicu koja je na peto osluškivala.

— Da, skriven među tvojim sanducima, Džoni — odvrati ona. — Želi da zna postoji li u blizini kakvo pogodno pusto mesto.

— Pusto? Potpuno pusto?

— Što manje sveta u blizini, to bolje — osmehnu se Pit. — Naš prijatelj ne voli previše gužve.

— Odgovara li tunel? — upita Fong. — U njemu nikada nema mnogo saobraćaja, znate. Nekada je povezivao severni i južni deo grada kroz brdo, ali je napušten otkako je izgrađena petlja za Makon. Malo vozila još prolazi tuda, uglavnom lokalni saobraćaj. A onda, polovina svetiljki je uništena, niko se i ne trudi da ih popravi.

— Odgovara — klimnu Pit glavom. Osmehujući se, Sumiko odgovori Morzeovom azbukom, kucajući o lim iznad svoje glave.

I ona i Pit glasno se nasmejaše kad stiže novi signal od Leslija.

— Šta je rekao? — nasmeja se i Fong.

— Da mu kažem, Pite? — oči devojkice su se smešile.

— Zašto da ne. Do đavola, on je prvi koji bi to trebalo da dozna, zar ne?

— Da, svakako. Džoni, Leslie je rekao kako je krajnje vreme da ti... umreš!

Skriven među sanducima u zadnjem delu kamiona, Leslie je motrio na beli »porše« koji ih je sledio bez napora. I bez žurbe. Dva momka u njemu nisu ni imala nameru da napadnu Fonga i njegove prijatelje, već samo da svom gazdi jave gde se oni nalaze i kuda su krenuli. Već tri puta, kad god je kamionet promenio pravac, Leslie je video kako čovek pored vozača prinosi ustima mikrofona radio-telefona, javljajući novi položaj »forda«.

Sve viši zidovi sa obe strane uske asfaltna trake najaviše Leslieju da će kamionet uskoro ući u tunel koji je Fong pomenuo. On opipa sitne metalne predmete skrivene pod širokim kožnim opasačem njegovih pantalona i zauze malo zgodniji položaj na prašnjavom podu.

Smanjujući brzinu, »ford« uđe pod niski svod tunela niz čije se zidove slivala voda od poslednjih kiša. Tek ponegde poneka preostala neonska svetiljka bacala je slabašnu svetlost oko sebe, pokazujući da su gradske službe već davno digle

ruke od održavanja sada nepotrebnog tunela.

Farovi »poršea« jasno su se videli pedesetak jardi iza njega. Sačekavši da kamionet prođe još jednu svetiljku, Leslie se odbaci od poda i lako kao ptica prelete nisku ogradu meko se dočekujući na noge i nastavlja jući nekoliko koraka u pravcu kretanja, sve dok mu opružena desna ruka ne dotakne vlažni zid.

Oslonjen leđima, ali napetih mišića, on sačeka da mu se farovi »poršea« približe, procenjujući precizno brzinu vozila.

Sada!

Kao čelične opruge, mišići njegovih nogu podigoše vitke tolo čitavih šest stopa u vazduh, prenoseći ga iznad glava zaklonjenih vetrobranom otvorenih kola. Bešumno, kao senka, on pade u uski prostor iza sedišta, naginjući se napred da bi predupredio ono što će vozač instinktivno učiniti — kočenje.

Obojica su dreknula istovremeno, a vozač svom snagom pritisnu papuču kočnice. Inercija i njega i njegovog partnera ponese napred i jedino je Eldridž, iza njih, već bio spreman na akciju.

Kratki bodež širokog sečiva u njegovoj desnoj ruci dva pu-

ta pritajeno blesnu u tami, zadajući dva munjevita udarca u isto mesto: tamo gde se vratni pršljenovi spajaju sa kičmom.

Iz rana krv gotovo da nije ni tekla. Nagnuvši se, Lesli na izgled bez napora izbaci dva mrtva tela uz bočni zid tunela, gde ostadoše kao dve groteskne lutke iskrivljenih udova.

Motor »poršea« zabrunda pod njegovom rukom. Svega minut kasnije, on pred sobom ponovo ugleda zadnja svetla kamioneta koji je mirno nastavljao svoj putem i pritisnu sirenu, dajući signal koji je Tabasko Pit dobro poznao.

— U redu? — upita plavokosi kroz otvoreni prozor zaustavljenog vozila. — Naši prijatelji nas više neće pratiti, a?

— Niti bilo koga drugog — osmehnu se Lesli izlazeći iz »poršea«. — Pređi u »porše«, Pite, Sumiko ide za tobom. Ne ka ponese svoju torbu, neće mi biti potrebna. Kada potera kreće za nama, izađite iz tunela i vratite se u grad, a onda iznajmi neka neupadljiva i brza kola i odmah dođi po mene i Fonga u klisuru reke Flint. Tri desetak milja odavde. U redu?

— Čekaj, do đavola! Kakva potera i gde je ta prokleta klisura? Ja...

— Nemamo mnogo vremena, a svako u Atlanti može ti reći gde je klisura. Sumiko ostaje u gradu da nađe smeštaj za sve nas, dogovori se za sastanak. Hajde!

Mahnuvši rukom devojci koja ga je ćutke pratila pogledom, Lesli uskoči u kamionet i pokrete motor. Na sedištu pored njega, Fong se nervozno promisekolji.

— Maločas... — počeo neodlučno. — Da li se Pit šaljio ili si... stvarno rekao da treba da umrem?

— Aha.

— Šta znači to, boga mu? Treba stvarno da umrem?

— Stvarno — ne, ali je potrebno da Mancanovi ljudi pomisle da si mrtav, Džoni. Sve do sada, oni su imali inicijativu, a mi smo vukli nametnute poteze. I tako će biti sve dok oni ne prekinu potera za tobom. Ne znamo dovoljno o njima da bismo im mogli izbeći, prema tome moraju pomisliti da je posao obavljen. Posle toga, kada postanu neoprezni, dolazi red na nas. A onda ćemo mi birati mesto i trenutak za napad, a ne oni!

— Jasno — Fong ovlaži usne vrhom jezika. — Samo... ovaj...

— Kako ćemo inscenirati tvo

ju smrt? Prepusti to meni, Džoni. Ako me karta nije prevarila, kroz kanjon reke Flint vodi planinski put, je li tako?

— Tako je. Vrlo gadan put, Lesli... pun opasnih krivina i sa lošom podlogom. Svi ga izbegavaju.

— To mi i odgovara. Na takvom putu brzina njihovih kola ne može doći do izražaja, pa ćemo neko vreme moći da im izmičemo u ovom sporom i teškom kamionetu. Posle toga ćemo ga survati u provaliju i zapaliti. Tvoje stvarčice pozadi na kamionu stvorice dovoljno ubedljiv vatromet da oni odustanu od provere jesmo li stvarno mrtvi. Može?

— Ako ti tako kažeš — Fong se strese od iznenadne drhtavice. — Misliš da su nam za petama?

— Za petama nisu. Čekaju nas verovatno na izlazu iz tunela.

— Šta?!

— »Porše« ima radio-telefon, Džoni, a oni umeju da se služe tom spravom, veruj mi.

— Uhh...

— Ne brini, umaći ćemo im i odvući ih u kanjon. Samo ti prepusti sve meni. O kej?

— O kej — blede se osmehnu Kinez. — Može biti tvrdo, a?

— Može — klimnu Lesli glavom motreći ga ispod oka. Bojao se, to je bilo očigledno, ali ne i toliko da ga strah ukoči. Dožnatam Li Fong, zaključio on sa zadovoljstvom, spada u onu grupu ljudi koji umeju da savladaju svoj strah...

— Kako izgleda izlaz iz tunela, Džoni?

— Hmm... slično kao i ulaz; zidovi se postepeno spuštaju pošto prođemo nadsvodeni deo. Ako nas čekaju napolju, biće to na samom kraju, tamo gde se kolovoz ponovo deli na dve trake.

— Odlično, Ima, dakle, dovoljno prostora. Proveri da li su ti vrata dobro zatvorena i drži se čvrsto, možda ću morati da izvedem i neku akrobaciju sa ovim tvojim kamionom...

— Akrobaciju?

— Ne brini — osmehnu se Lesli. — Samo se ti dobro drži i... aha, tu su!

Mutna svetlost dana ponovo ih obasja i Lesli mirnim pokretom ugasi farove, motreći ve lika crna kola zaustavljena popreko po kolovozu. U njihovom zaklonu stajali su strelci, njih trojica sa automatskim puškama položenim po krovu.

— Amateri! — progunda Lesli. — Sa obe strane ima me-

sta za po šest ovakvih kamiona...

Praveći se da će poslušati signal kojim je jedan od strelaca davao znak da se zaustavi, Leslie smanji brzinu kamioneta. Čak i sa ove daljine mogao je videti olakšanje na licima ljudi koji su pomislili da će im njihove žrtve same uleteti u šake.

Još trideset jardi... dvadeset...

— Drži se, Džoni!

Kamionet poskoči skrećući oštro ulevo i povećavajući brzinu. Kao nošen vetrom, on prohuja pored kola, za dlaku promašivši zadnji branik pre nego što je ijedan od strelaca stigao da pomeri cev svog oružja.

Puštajući volan, Leslie levom rukom izbací sćuću kuglicu kroz otvoreni prozor.

— Ovo će ih neko vreme zadržati — reče mirno — i sprečiti da pucaju za nama.

Naguvši se, Fong zaviri u ogledalo na svojoj strani. Nekim čudom hemije, ona kuglica ne veća od kliker, stvorila je čitav stub sivog dima koji je, mešajući se sa maglom, podigao pravu dimnu zavesu iza njih.

— Oho! — Kinez zadivljeno zviznu. — Taj trik i meni bi dobrodošao u poslu, Les... ako

to nije već tvoja poslovna tajna?

— Bojim se da jeste, Džoni. Najzad, dimenzije pakovanja za tebe nisu ograničavajući faktor kao za mene i uveren sam da ćeš se sasvim lepo snaći i bez moje »čarobne formule« za dim!

— U redu, u redu — promrmlja Fong. — Možda ćeš mi je jednom i sam ponuditi... kuda vidiš neki od starinskih trikova moga dede Liu Fonga. Hej — dodade naginjući se prema ogledalu — krenuli su za nama!

— Tri stotine jardi — proce ni Leslie rastojanje. — Hmm... nije dovoljno za ono što imam u vidu. Moramo smisliti način da ga nekako povećamo...

Sa nekoliko oštih zaokreta kamionet napusti prometne gradske ulice i sada se probijao kroz deo naseljen uglavnom Crncima, uskim uličicama koje će ga, pre ili kasnije, izvesti na malo korišćeni put za Lagranž klisurom reke Flint. Nekoliko puta pratiodi u crnom »bjuiku« izgubili bi ih iz vida, ali se Leslie uvek pobrinuo da ne zaostanu previše. Na kraju, dok su se uspinjali uz planinu da bi se preko vododelnice spustili prema Flintu, rastojanje je iznosilo gotovo čitavu milju.

— Ah, tu sam hteo da vas imam, prijatelji — veselo reče Lesli prateći kretanje »bjuika« u serpentinama ispod sebe. — Sada možemo početi našu igru. Osobama sa slabim živcima pre poručuje se da zatvore oči, Džoni!

— Šta to... uhhh!

Odbacujući gumama prašinu i šljunak sa neravnog puta, »ford« gotovo poprečke uđe u oštru krivinu, zanosеći se zadnjim delom. Fong kriknu kad shvati da je levi prednji točak možda samo na koji palac od ničim obezbeđenog ponora u čijem podnožju se penušala reka Flint.

— Nije bila šala, Džoni — mirno odvrati njegov vozač. — Biće ti lakše ako stvarno zatvoriš oči...

— Hvala — promrmlja Kinez. — Ako već moram da slovim vrat, neka to bude širom otvorenih očiju!

— Kako hoćeš...

I pored svoje daleko veće brzine, »bjuik« je sporo smanjivao rastojanje do kamioneta, jer je njegov vozač očigledno posedovao drukčije kriterijume o opasnoj vožnji od Leslija Eldridža. I mnogo lošije reflekse. Dva ili tri puta morao se poslužiti kočnicom da zaustavi za

huktao vozilo na samoj ivici provalije.

— Još milju — reče iznenađeno Lesli. — Spremi se da iskočiš, Džoni...

— U ovoj brzini? Ti si lud!

— Smanjiću brzinu, ne brini. Iskoči i odmah se baci u zaklon, bilo kakav zaklon, dok oni prođu. Ne izlazi dok ne dođem po tebe.

— A ako... nije važno!

— Ako ne dođem po tebe? — nasmeja se Lesli. — Ne brini, doći ću sigurno po tebe, Džoni. Pazi, iza ove krivine kočim...

Dižući oblak prašine kamionet se zanese naglo smanjujuć brzinu. Sa psovkom na usnama Džoni Li Fong iskoči na svoju stranu, posrnu i otklizao po neravnoj površini puta gotovo do jarka na desnoj ivici. Drugu, mnogo glasniju psovku, zaglušila buka motora koji je ponovo hvatao punu brzinu.

Sklopivši na trenutak oči, Lesli u mislima pređe deo puta koji je ostao za njim. Da, proračun je bio dobar. U času kada prednji točkovi kamioneta izlete nad ponor, »bjuik« će biti pred izlaskom iz krivine u kojoj se on sada nalazio.

Vrlo dobro. Njegovi pratioci propustiće da vide početak pada, ali će zato biti na idealnom

mestu da vide njegov mnogo spektakularniji kraj...

Pridržavajući levom rukom vrata, on tačno određenom brzinom pusti kamionet da ide prema oštroj desnoj krivini pred njim, proučavajući pogledom onaj mali deo strmine koji se mogao videti.

Još deset jardi... pet... tri...

U trenutku kada se prednji deo kamioneta nagnuo nad ponorom, on iskoči zalupivši u skoku vrata za sobom. Salto na činjen u vazduhu imao je za cilj da eliminiše jedan deo inercije stečen kretanjem kamiona; dočekavši se meko na noge on se pruži u zaklon neravnih stena zamahujući desnom rukom.

Kuglica, slična onaj koja je dvadesetak minuta ranije stvorila divnu zavesu, pade među kutije na zadnjem delu kamiona u času kada njegov prednji deo prvi put dotiče stene pod sobom. Dejstvo kuglice, međutim, bilo je daleko drastičnije; čitav zadnji deo kamiona pretvori se u vatrenu loptu odeskačući od stena uvis i ponovo se kotrljajući niz strminu.

Svaki novi udar o stene razbacivao je unaokolo raznobojni plamen zapaljenih sanduka sa smesama za vatromet. Vat-

romet kakav kanjon reke Flint još nikada nije video...

Do površine vode, stotinak jardi niže, ostaci kamiona stizali su jedan po jedan; niz čitavu padinu pružao se trag od raznobojnog plamena koji je gutao kržljavo šibljje i travu vlažnu od magle.

Osmehnuvši se, Leslie se povuče dublje pod stenovitu nadstrešnicu. Zvuk motora govorio mu je da je »bjuik« na stotinak jardi od njega.

Suštanje guma na šljunku, naglo otvorena vrata kola, šum koraka nad njegovom glavom.

— Isuse Hriste! — reče neko užasnuto. — Vidi ti to... vidi ti to!

Drugi se prigušeno nasmeja.

— Lep prizor, nema šta. Ne bih voleo da budem na mestu momka koga će poslati da identifikuje ta dva tipa, znaš.

— Ni ja, Mora da mu je kamion bio pun baruta za vatromet, a?

— Video si sanduke. To žuto kopile razumevalo se u eksplozive. Ima i neke pravde u tome što je crkao na ovakav način...

— Da... u svakom slučaju, uštedeo nam je posao, je li. Gažda će biti zadovoljan. Pitam se samo ko je bio onaj tip sa

Kinezom, proklet bio. Šteta za tako dobrog vozača...

— Dobrog? Prokletstvo, hoćeš da kažeš da je bolji od mene, a?

— Naravno da je bolji od tebe, čoveče. On je vozio »fordov« kamionet, a ti novi »bjulik«. Ne bi ga stigao da nije... uli, do đavola!

— Eto vidiš! — nasmeja se drugi. — On je sada dole, a ja ovde. Nadam se da shvataš razliku, ortak...

Iz svog zaklona Leslie je ispratio pogledom »bjulik« koji se s mukom okrenuo na uskom putu i pohitao natrag u grad, a onda se ispeo na put i lagano krenuo natrag, prema Fongovom skrovištu.

Mali Kinez sedeo je na steni i sa bolnom grimasom na licu posmatrao svoje odrane dlanove.

— Kako je izgledalo? — upita Leslie veselo. — Uverljivo?

— Uverljivo? Čoveče, samo mi je na trenutač palo na pamet kako bi izgledalo da sam još uvek u kabini. Gotovo sam umro od straha!

— Da, prošlo bi kao uzbudljiv kadar u svakom pustolov-

nom filmu. Ah, evo i Pita, do bro je, još možemo stići »bjulik«...

— Stići... zašto, do đavola? Jedva smo im umakli, a sada...

— Još nije gotovo, Džoni. Svi sa kojima smo do sada imali posla bili su sitna riba, a ja želim njihovog gazdu — Mancana!

— Nimalo originalna želja. Čujem da bi FBI dao avoju centralu u Vašingtonu i dva-tri kongresmena pride za njega. Možda bi upak trebalo da odustanemo, Leslie... kad samo po mislim na svu onu krv koja će još biti prolivena, a mi možda ništa nećemo postići, onda...

Izbivši iza krivine, neupadljivi sivi »korver« naglo se zaustavi i odmah počeo da se okreće. Fong opsova kad shvati da Ta basko Pit po ivici provalije vozi isto onako hladnokrvno kao i Eldridž nekoliko minuta ranije.

— Kakvi ste vi to ljudi, do đavola? Imate li uopšte nerava? Kao da dolazite sa neke druge planete, gde...

— Upadaj, Džoni! — doviknu Tabasko veselo kroz otvoreni prozor — i ostavi svoje jačkovke za neki drugi put, jer ako nam taj »bjulik« umakne možemo mirno da pođemo natrag u San Francisco! Je li,

Les, ti si načinio onaj vatromet dole u klanu. Izgleda je živo moram ti reći...

Fong preko ramena baci pogled na stub crnog dima u klanu i bez reči zavrte glavom. Pogledavši jedan u drugog, Leslie i Tabasko Pit se ćutke osmehnuše. Ne, Džonatan Li Fong nije bio u njihovoj klasi...

Polu sata kasnije, posle zastanka kod motela na ulasku u grad, gde su Mancanovi ljudi očekivali uspeh svoje misije, Pit je lagano vozio »korver« kroz večernju gužvu u glavnim ulicama Atlante. Ta vožnja, međutim, nije trajala dugo, jer samo koji trenutak kasnije »bjuik« skrete u dugu, mračnu ulicu sa obe strane oivičenu glomaznim građevinama u kojima se uvek mogao naći jeftin, ako ne već i udoban stan.

— Oh—oh! — zastenja Fong. — Ne idu valjda tamo, prokleti bili!

— Tamo? — podiže Pet obrve. — Kuda to oni idu, Džonni?

— Nisam još siguran, ali se bojim da će to biti Empti Volz...

— Empti Volz? Prazni zidovi... kakvo je to mesto?

— Empti Volz je čitav jedan kvart u južnom predgrađu koji je raseljen još pre dve godine.

Čuo sam da je tu trebalo da niknu fabrike koje bi zaposlile Crnce u tom kraju i siromašni beli živalj, ali bar do sada od toga ničeg nije bilo. Da bi stvar bila još čudnija, nijedna zgrada još nije srušena... vrlo zgodno za beskućnike i sve koji žele da izbegnu nadzor policije.

— Da, svakako. Stotine, možda hiljade praznih stanova, la virinti stepeništa, možda i tajni prolazi — zamišljeno reče Leslie mršteći obrve. — Tu je i sklonište Mancanovih ljudi?

— Samo nekih. Svi oni sigurno poseduju bolje stanove u lepšim delovima grada. Ali, ako im je potrebno mesto za sastanke, eliminaciju nepoželjnih, trgovinu drogom, onda je Empti Volz pravo mesto! Da, sada možemo biti potpuno sigurni: ona dva tipa idu pravo prema ivici naselja; ono počinje čim se pređe železnička pruga.

Sa nadvožnjaka uz koji su se uspeli prateći gangstere u »bjuiku« pružao se dobar pogled na Empti Volz, pogled koji bi sva kako bio mnogo bolji po danu. Ovako, na ivici osvetljenog grada, gomila praznih kuća ležala je na crnu, otvorenu ranu, ili ždrelo pećine koje preti da proguta svakog ko se usudi da joj priđe.

— Gadno mesto — progunda Pit, ne skidajući pogleda sa za dnjih svetala kola ispred sebe.

— Đavolski gadno mesto...

— Ne približuj im se suviše, Pite — upozori Leslie tihim glasom. — Ovde je malo vozila, bićeš upadljiv...

— Znam, ali, do đavola, kako da ih nađemo ako umaknu među sve te mračne zgrade? Pogedaj; postoji stotinu izlaza i ulaza sa ovog puta!

— Prepusti to meni. Oni moraju ostati u ubeđenju da je sa Fongom gotovo i da je njihovim problemima kraj. Šta miliš koliko će ih teže biti pronaći ako shvate da ih neko sledi?

Kola su sada jurila duž nepreglednih blokova zgrada od pet, šest ili sedam spratova, čiji su sivi zidovi i prazni, crni prozori sablasno delovali na magli koju je vetar vukao oko ravnih krovova.

»Kao uspavani džin sa hiljadu očiju«, pomisli Leslie, proučavajući vidik koji su otkrivala udaljene svetlosti grada. »Uspavan, ali zato ne manje opasan, jer iza svakog od tih prozora može se naći čovek sa puškom u rukama, spreman da zaspe olovom onoga ko se usuđi da priđe njegovom skrovištu...«

— Mancano je našao dobro mesto — reče glasno. — Bila bi potrebna čitava armija ljudi da pretraži ovaj lavirint... Zbog čega grad ne sruši sve ovo, Džoni?

... O tome se ne priča mnogo — osmehnu se Kincez — ali, kako se čuje, to i nije svojina grada, već privatna svojina...

— Čija, Džoni? Mancanova?

— Možda. Zvaničan naziv ekipe koja je otkupila sve ovo od grada je »Korporacija za progres«. Neko vreme listovi su bili puni njihovih skupno plaćenih oglasa u kojima su obećavali hiljade radnih mesta u novim fabrikama, nova stambena naselja u zelenilu i cveću, nove, široke ulice i sve ono o čemu se može samo sanjati. Kada je čitav kraj prešao u njihove ruke, oglasa je iznenada nestalo. Što je najgore, niko se ne uzbuđuje zbog toga.

— Zašto bi se ko uzbuđivao? — sleže Pit ramenima. — I za ljude iz gradske uprave pašće pokoja murvica od tog velikog kolača. Cena tom zemljištu ne minovno će rasti, čim počnu da se grade prve fabrike. Potrebno je samo malo strpljenja, zar ne?

— Pazi, Pite — reče Leslie prigušenim glasom. — Skrenuli

— Idemo za njima?

Eldridž je razmišljao svega nekoliko trenutaka, ali se čak i to učinilo čudnim Tabasko Pitu.

— Haragei? — upita šapatom.

Lesli potvrdno klimnu glavom, dajući mu istovremeno znak da čuti. Fong je prelazio pogledom sa jednog na drugog.

— Šta si to rekao, Pite? Zvuči mi kao neka japanska reč...

— Ah, tako nešto — nemarno odgovori Tabasko, skrećući »korver« u neravni prolaz između dve visoke zgrade kroz koji je trenutak ranije nestalo vozilo gangstera. Posle malog kolebanja Lesli je doneo odluku i dao znak Pitu da to učini.

Vožnja sa ugašenim farovima po neravnom tlu nije bila nimalo prijatna i Pit je tiho psovao. Prolaz se samo na trenutak raširio u prostoru između dveju susednih zgrada, da bi se potom kola jedva provukla kroz uski tunel, načinjen očigledno grubim rušenjem jednog dela prizemlja naredne zgrade.

— Ugasi motor! — tiho reče Lesli.

U iznenadnoj tišini, on pomoli glavu kroz prozor pažljivo osluškajući.

— Stali su? — poršaputa Pit.

— Aha. Pićam se samo gde.

Pit pređe pogledom po okolnim zidovima koji su se nad njihovim glavama gubili u tami. Četiri ili pet prolaza ispred njih bili su dovoljno veliki da u njima iščezne i mnogo veće vozilo od »bjuike«.

— Prokletstvo! Sada ih više ne nađosmo! — progundao on.

Dajući drugoj dvojici znak da budu tihi, Lesli se bešumno izvuče iz kola, zagledajući u tle pred svojim nogama.

— On je lud! — prošaputa Fong. — Šta očekuje da će videti u mrklom mraku? Tragove guma?

— Paš! Les ima oči kao mačka, videćeš?

— Aha... i još mnogo drugih talenata, zar ne? Pite... ona reč koju je maločas izgovorio. Sada se sećam šta znači. Japanska reč, je li tako?

— Ostavi se Džoni. Rekao sam ti da Les ne voli razgovor o tome!

— Haragei znači »predosećanje opasnosti«, ili nešto slično — uporno je šaputao Kinez. — Posедује li on to osećanje, Pite? Čulo za opasnost?

— Da, do đavola, da! Ali ne moj mu reći da sam ti to re-

kao, inače... Prokletstvo, sada je i on nestao!

— Da pođemo za njim? — predloži oprezno Džoni, iako mu se na licu videlo da ni sam nije oduševljen svojom idejom.

— 'Taman posla! Les voli čistu situaciju; ako čuje nekog da se spotiče po mraku, želi da zna da ga sme oboriti udarcem, ne razmišljajući da li je pred njim neko od nas dvojice. Ne, samo ti sedi gde jesi, Džoni, on će se već snaći i sam...

Pedesetak jardi dalje, Leslie je, nečujan kao senka, sledio laki miris sagorelog benzina koji je nekoliko trenutaka rani je za sobom ostavio bjuik. Put ga je vodio prolazom namerno načinjenim kao lavirint, između gomile cigala i otpadaka ka kvi se uvek mogu naći među na puštenim zgradama.

Nešto dalje prolaz se strmo spuštao pod svod podruma sledeće zgrade, čiji je zid bio grubo probijen udarcima pijuka.

Prešavši preko gomile polomljenih cigala koju je vreme lagano pretvaralo u sivkastu prašinu, Leslie se priljubi uz ivicu mračnog otvora.

Iz unutrašnjosti, vlažni vazduh nije donosio nikakav šum, ali je miris benzina postao jači.

Da, ipak šum!

U tami, njegove usne se razvukoše u osmeh. Lim oko zagrejanog motora »bjuika« lagano se hladio, stvarajući pucketave šumove koji su se odbijali o zidove i svod velike podzemne prostorije.

Priljubljen uza neravni zid, da se njegova silueta ne bi ocrtala na nešto svetlijoj pozadini, on se uvuče u unutrašnjost podruma, oprezno opipavajući tle pod svojim nogama pre nego što načini sledeći korak.

Sklopljenih očiju, upijao je šumove iz prostora oko sebe, iako je već znao da mu trenutno ne preti nikakva opasnost.

Dvojica gangstera ostavili su svoja kola u ovoj neobičnoj podzemnoj garaži i nekuda nastavili pešice.

Samo kuda?

Strujanje vazduha na njegovom obrazu svedočilo je da na drugoj strani postoji najmanje jedan sličan prolaz, pored stepeništa koje je vodilo naviše u zgradu. Onda, tu je bilo i okno lifta koje bi, za nuždu, takođe moglo poslužiti.

»Lavirint«, pomisli, oprezno se vraćajući natrag. »Pravi lavirint u kome se nepozvani vrlo teško mogu snaći...«

Fong se trže kada jedna senka naglo izroni iz tame i otvori vrata na njegovoj strani.

— Uh, prokletstvo! — pros-
tenja. — Kako si me uplašio,
Lesli!

— Izvini, Džoni — reče on
sedajući u kola. — Pite, idemo
natrag.

— Šta?! A ona dva dripca?

— Moraće da sačekaju. Kao
što sam i mislio, potrebna je
armija da detaljno pregleda sva
ki kutak ovog prokletog me-
sta.

— Odustajemo, dakle? Ali...
Lesli se tiho nasmeja.

— Pite, tu reč iz mojih usta
nikada nisi čuo i nikada je ne
ćeš ni čuti! Ne, ne odustajemo,
do davola. Sutra se vraćamo
ovamo po danu da iskopamo te
pacove iz ruševina, pa makar
na traganje utrošili i ostatak
ove godine!

Kiša je lila na Atlantu sa le-
tnjom žestinom i jesenjom upo-
rnošću istovremeno, ali je pre-
dveče počela da jenjava. Vaz-
duh je, međutim, i dalje ostao
ispunjen vlagom od magle ko-
ja je lagano puzala sa plani-
na.

U gradu sa svojim hiljadama
svetlećim reklama, farovima au-
tomobila i bukom muzike koja

je dopirala iz barova i sa tele-
vizora taj prizor je možda bio
i veseo. Ovde, međutim, u na-
selju posećenom samo od duho-
va nekadašnjih stanovnika i se-
nkama ljudi čija lica ne vole
svetlost, mrak i magla stvarali
su fantastične oblike, prepliću-
ći se sa šumovima vode koja
je uporno kapala kroz šuplje
krovove.

— Nije čudo što i danju svi
izbegavaju Empti Volz — pro-
mrmlja jedva čujno Fong. Obu-
čen u tamnu odeću, sa velikim
pištoljem zataknutim za opasač
i nožem skrivenim u čizmi ose-
ćao se kao jedan od onih bez-
umno hrabrih momaka koji su,
u svoje vreme, sami odlazili u
džungle Vijetnama da bi zado-
voljili svoju potrebu za proli-
vanjem krvi.

— Sve će biti u redu, Džoni
— umiri ga Pat šapatom, odla-
žući na sedište kraj sebe go-
tovo ispražnjenu limenku sa pi-
vom. — Važno je da te niko
ne vidi i da do jutra polako
pregledaš deo koji ti je dode-
ljen; sve drugo prepusti nama,
u redu?

— U redu, ali...

— Ne boj se, ako nekoga i
srećeš, možeš biti siguran da
je čovek, a ne sablast — tiho
se nasmeja Lesli, pružajući mu
komad hartije. — Kao što smo

se dogovorili, ovde ćeš ucrtati samo promene koje su nastale otkako ovde niko ne živi. Što detaljnije, Džoni, i sam znaš za što.

— Jasno — Fong obliznu usne, savijajući hartiju i guraјуći je u džep svoje bluze. — Kada krećemo?

— Kad budeš spreman, Džoni. Ovo nije vojska pa da moramo da krenemo svi u određenom trenutku. Bitno je da se pred jutro svi ponovo okupimo ovde.

Mali Kinez u tami klimnu glavom.

— Pa onda, ljudi... mnogo sreće.

Zatvorivši tiho za sobom dobro podmazana vrata »krovera«, on se hitrim korakom udalji prema jednom od stotinaak prolaza koji su uvodili u Empti Volz. Išao je hitro i energično, uz pomoć svetlosti koja je ovde još uvek dopirala iz obližnjih gradskih ulica.

I sam je bio svestan činjenice da mu je dodeljen najlakši i najmanji deo nekadašnjeg naselja i pobunio se protiv toga danas dok su, kao generali pred bitku, razgledali plan iskopan u zemljišnom uredu.

»Ne oslanjaj se previše na ovu hartiju, Džoni«, rekao je Eldridž u jednom trenutku.

»Mislim da, nimalo slučajno, ovaj plan ne odgovara stvarnom položaju zgrada...«

Eldridž...

Oslonivši se o vlažni zid, Fong obrisa znoj sa čela. Taj će vek zadavao mu je strah. Onu vrstu straha, recimo, koja se instinktivno oseća kraj opasne divlje zveri, bez obzira što svi tvrde da je ona pripitomljena i da nikada ne bi napala čoveka...

Brzina, snaga, spretnost... sve to je bilo shvatljivo, bez obzira što je daleko nadmašivalo sposobnosti prosečnog čoveka. Ona lakoća, međutim, sa kojom je Eldridž hladnokrvno ubijao, činila se Fongu nestvarnom. Ljudsko biće ne bi smelo ubijati tako brzo, bez razmišljanja, potpuno nepokretnog lica kao da obavlja svoj svakodnevni posao...

— Govoriš gluposti, Džonata ne — promrmlja on sebi u bradu, odvajajući se od zida i opipavajući nogom teren ispred sebe. — Možda ubijanje i jeste njegov svakodnevni posao, a?

Tabasko Pit nije imao ničeg zagonetnog u sebi. Ta devoјka, tako očigledno zaljubljena u Leslija Eldridža, takođe. Ili možda samo malo...

Ali, Eldridž sam, to je bilo već nešto sasvim drugo!

Nije mu bilo nimalo teško da zamisli Eldridža kao jedno od onih bića iz legende. Anđela smrti sa plamenim mačem u rukama, viteza antičke Kine koji se uvek pojavi u odsudnom trenutku da izbori pobjedu protiv nepravde.

Ako je takvih ljudi ikada bilo u Kini, onda...

Fong zastade u pola koraka i opruženom rukom napipa zid kraj kojeg se kretao. Nove kapice ledenog znoja pojaviše mu se na čelu, ali ih on nije osjećao.

Ne, u Kini toga nikada nije bilo, ali...

U Japanu!

On odmahnu glavom i nastavi odlučnim korakom.

— Gluposti! — promrmlja.

— Ninđe su samo legenda i to zna svako dete. Gledao si suviše loših filmova o tome, Džonatane, stari moj!

Stotinak jardi dalje, u zamračenim kolima troje prijatelja je ćutke sedelo.

Tabasko Pit prvi je prekinuo tišinu.

— Kakvi su njegovi izgledi, Les? — upita tiho.

— Bolji od naših. Ako u ovim ruševinama nečeg ima, onda će to biti u samom središtu, najdalje od prometnih ulica koje obilaze Empty Volz, Banda

ne može biti tolika da stražama pokriva svaki mogući prilaz. Njihovi ljudi biće koncentrisani samo u neposrednoj okolini mesta koje je važno za njih.

— Tamo kuda ćemo mi krenuti, a?

— Da. Sumiko, dodaj mi torbu. Ovoga puta potreban mi je čitav arsenal.

— Ne dopada mi se ovo mesto — progundā Tabasko Pit, mučkajući piće u konzervi da bi proverio koliko ga još ima. — Verovali ili ne, podseća me na groblje.

Sumiko se tiho nasmeja, pomazući Lesliju da na zadnjem sedištu zbaci sa sebe odeću i navuče kostim od guste crne svile koji mu je pristajao kao saliven, ocrtavajući svaki mišić. Iz one platnene torbe pojavila se još nekoliko neobičnih stvari; najneobičnija od njih bio je dugi mač u bogato ukrašenim koricama koji je čak i potpunim laicima govorio da je iskovan u Japanu, i to neko liko stotina godina pre ovog trenutka.

— Možemo li da krenemo? — upita Lesli navlačeći preko glave kapuljaču od one iste crne svile. Ispod nje glas mu je zvučao prigušeno, jer je ona

ostavljala samo dva uska proreza za oči.

— Kako da ne — Pit iskapi pivo i spusti konzervu na pod kola. — Ovaj, sad kad naš prijatelj Džoni nije tu... mogao bi i da nam kažeš šta odista smerаш ove noći...

— Zavisi. Ukoliko uspemo da otkrijemo skrovište bande, pokušaćemo da se obračunamo sa njima. U svakom slučaju, stvorićemo malo gužve i zadati im straha. Verujem da su se do sada ovde osećali potpuno sigurni. Od ove noći to će se izmeniti.

— Zbog toga si Fonga odvojio od nas i poslao u kraj koji ništa ne obćava? — upita devojka. Njena ruka ležala je u ruci muškarca obavijenoj rukavicom od crne svile.

— Da. On je dobar čovek, ali ne želim da me vidi u ovom kostimu. A onda, nije navikao na koordinirano delovanje kao nas troje i samo bi nam smetao. Ne, ovako je najbolje... idemo li?

— Idemo, do đavola! Ti ovde držiš govor, a ne ja! — zasmija se Tabasko otvarajući vrata. — Kao i obično, na dvadeset jardi rastojanja?

— Da...

Kao tri senke izašli su iz kola i tiho zatvorili vrata za so-

bom. Leslie je krenuo prvi, tražeći u tami onaj isti otvor kroz koji je prethodne noći prošao »bjuik« sa dvojicom gangstera. Ovoga puta podrum je bio prazan, ali je miris benzina svedočio da su neka kola ne tako davno bila na mestu koje se očigledno često koristilo kao privremena garaža.

I Sumiko i Tabasko Pit znali su već u opštim crtama šta treba da čine. Krenuvši prema stepeništu, Leslie oslušnu kako bi utvrdio njihov položaj.

Levo od njega Tabasko Pit je istraživao otvor u zidu na suprotnoj strani podruma. Devojka je prstima opipavala vrata lifta, tražeći nešto što bi joj reklo da li se uređaj na neki način još koristi.

Nekoliko minuta kasnije svi troje su bili na početku stepeništa.

— Lift ne radi — šapnu Sumiko. — Nimalo čudno, kada se zna da ovde odavno nema struje...

— Ništa naročito ni kod mene — cerio se Pit. — Tamo je samo rampa kojom kola, uz malo napora, mogu izaći na drugu stranu zgrade. Izlaz za slučaj opasnosti, verovatno.

— U redu. Ja onda krećem stepenicama, a vi sačekajte da

odmaknem, pa krenite zamnom.

Vrata hodnika u prizemlju vi sila su, oslonjena samo jednim svojim uglom i Leslie oprezno prođe kraj njih, napinjući sva svoja čula.

Ništa, nikakvih šumova, nigde ni tračka svetlosti, a osećao se samo zadah vlage koja je već dugo ispunjavala ovaj prostor.

Zbog čega onda haragei, to fantastično predosećanje opasnosti, neprestano upozorava da mora biti oprezan i tih?

Klizajući pored samog zida da bi izbegao da mu pod nogama zašusti malter otpao sa tavanice, on lagano počeo da se uspinje stepenicama na prvi sprat. Iza sebe sada je čuo korake Sumiko i Tabasko Pita, još uvek pre više tihe za čula običnog čoveka.

Na polovini stepeništa, čovek u crnom kostimu zastade. Nešto nije bilo u redu.

Okrenuvši se na vrhovima prstiju, on pode natrag, niz stepenice.

Haragei mu je rekao da se opasnost smanjuje sa svakim novim korakom naviše. Ove noći, međutim, on je tražio opasnost i izazivao nevidljive protivnike...

Devojka se trže kad on u potpunoj tami obavi ruke oko

nje. Njeno iznenađenje, međutim, ne odade nikakav zvuk.

— Šta se dogodilo? — upita jedva čujnim šapatom.

— Pite — šapnu Leslie. — Ovde smo, čekamo te...

— Šta je sad? — upita plavokosi džin oprezno se zaustavljajući koju stopu dalje.

— Prolaz se nalazi negde u prizemlju. Desno od nas.

— Otkud znaš, do đavola?

— Tu se ova zgarada naslanja na susednu. Ako je između njih otvoren prolaz, a mislim da jeste, onda je to mesto na kojem moramo tražiti naše prijatelje...

Produživši još pedesetak jardi hodnikom dok su ga njih dvoje čekali na istom mestu, on iznenađa zastade kraj jednih vrata. Prsti u rukavicama dotaknuše drvenu površinu, spušta se do brave i lagano je do dirnuše.

I da haragei nije upozoravao kako je opasnost sve bliža, on bi znao da ova vrata predstavljaju traženi prolaz. Jedina od svih kraj kojih je prošao hodnikom bila su čvrsto zatvorena i čitava; jedino ova brava, dobro podmazana i glatka, pokazivala je znakove česte upotrebe.

Šta se nalazi sa druge strane ovih vrata? Naoružani ljudi u

zasedi? Ili neka druga, mnogo inteligentnija i stoga i mnogo opasnija zamka?

Postojao je samo jedan način da se to proverí. Komad tanke žice, izvučen iz jedne od tajnih pregrada ispod širokog kožnog opasača, nađe se u uskom otvoru brave. Nekoliko hitrih i bešumnih pokreta a onda brava tiho škljocnu, spremna da se otvori na prvi dodir ruke.

Kao senke, njegovi prijatelji stvoriše se pored njega.

— Dva minuta — reče on. — Sumiko, zatvorićeš vrata za mnom, ali tiho, tiho!

U tami devojka klimnu glavom. Ispunjavajući pluća vazduhom, Leslie naglo odgurnu vrata i jednim skokom se nađe u mračnoj unutrašnjosti napuštenog stana. Iza njega, vrata se jedva čujno zaklopiše, ostavljajući ga u tišini.

Haragei je i dalje monotono signalizirao, nije bilo nikakve promene u onome što bi se moglo nazvati »nivoom potencijalne opasnosti« ako bismo već tražili pravi izraz za ono što je Leslie Eldridž osećao.

I ono malo svetlosti koja je kroz razbijene prozore dopirala spolja bilo je dovoljno Leslieju da pronade sebi put kroz usko predsoblje i nađe se u

prostoriji koja je nekada bila dnevna soba neke porodice. U njenom suprotnom zidu zjapio je mračan, neravan otvor koji je svakako vodio u neku od prostorija susedne zgrade.

Kroz razbijene prozore ulazili su pramenovi magle koje je tu nanelo strujanje vazduha iz među zgrada. Kovitlajući se iznad samog poda, stvarali su fantastične i preteće oblike okonogu u crnoj svili.

Dva minuta. Nepokretan, Leslie je osluškivao šumove koji su sada dopirali kroz mračni otvor, potvrđujući ono na što je haragei već upozorio.

Poznavao je te šumove. Nisu ih stvarali ljudi, već životinje.

Vrata iza njega još jednom su se otvorila i zatvorila. Tihi koraci dvoje ljudi po nesigurnom parketu.

— Prokletstvo! — prostenja Pit zastavši pored njega. — Da li se varam, ili su to što se čuje zaista...

— Ne varaš se, Pite — reče mirno Leslie. — Moramo biti brzi, đavolski brzi! Dolaze pacovi!

Stručnjaci tvrde da na Zemlji pacova ima mnogo više ne-

go ljudi, a to će potvrditi svako ko je imao tu nesreću da živi u jednom od gradova, bilo gde na svetu, gde način gradnje i nehigijenska kanalizacija stvaraju uslove za širenje ove opasne životinjske vrste. Opasne pre svega zato što se pacovi brže od drugih životinja prilagođavaju uslovima oko sebe, naglo se razmnožavajući ka da im oni odgovaraju.

Lesli oseti kako se devojka pored njega stresa. I njoj je, kao i Lesliju, već palo na pamet čime se hrane zveri čije se približavanje sada jasno čulo.

Negde po podzemnim prostorijama Empti Volza svakako se nalaze kosturi nesrećnih žrtava bande koja je ovaj kraj iza brala za svoje sklonište. Čak i ako ikada budu pronađeni, biće ih veoma teško identifikovati, jer pacovi svoj posao obavljaju veoma, veoma temeljno...

Zvuci hiljada sitnih šapa po drvenom podu podsećali su na letnju kišu koja dobuje po krovu; prigušena cika glasnija, a njihov dolazak najavljiivao je teški zadržavanje truleži i prljavštine koji se sada širio vlažnim vazduhom.

— Ima ih na hiljade, boga mu! — opsova Tabasko Pit. —

Zar nije bolje da se vratimo, Les? Ona vrata...

— Moramo napred, Pite — reče Lesli odlučno. — Po zvu ku bih rekao da ih ipak nema previše. Moramo ih iznenaditi; kao i sve zveri, i oni će ustuknuti kada jurnemo na njih i propustiti nas da prođemo. Posle toga vas dvoje produžite, a ja ću ostati da ih zadržim.

— Les! Kako? — u glasu devojke jasno se osećao strah.

— Nemam sada vremena da objašnjavam — osmehnu se on. — Budite spremni... sada!

Kao sivi talas, šireći zadah smrti oko sebe, pacovi jurnuše kroz neravni otvor, pojačavajući svoju ciku u času kada su primetili troje ljudi.

Odvojivši se od poda dugim, visokim skokom, Lesli ispusti krik, tako visok i prodoran da je podsećao na cikanje razdraženih životinja pred njim. Raširivši ruke, on pade na pod tačno ispred prvih pacova u ogromnoj gomili.

Kao reka kada naiđe na sten u sred svoje matice, životinje se razdvojiše, zaplašene krikom i iznenadnim pokretom koji su mogli protumačiti kao na pad. Držeći se za ruke, Tabasko Pit i Sumiko potrčaše za Leslijem u iznenađa stvorenu čistinu na podu.

Okrenuvši se u mestu, on ih propusti pored sebe, čisteći prostor oko svojih nogu hitrim i preciznim udarcima.

Odskočivši još jednom visoko u vazduh, on baci na pod kuglicu sa dimnom smesom i dugim skokom se ukloni van domašaja zbunjenih životinja. Iza njegovih leđa, Pit i Sumiko odmicali su kroz narednu prostoriju, već na bezbednom rastojanju.

Kao munja, sevrnu dugo seči vo mača istignutog iz korica ovoga puta prikačenih na leđa iznad levog ramena. Njegov vrh opisa polukrug nad samim podom, kidajući i rasecajući tela zveri koje su istrčale iz oblaka dima i krenule za njim.

HARAGEI!

Uprkos dimnoj zavesi, Lesli vide kako se naglo otvaraju vrata na bočnom zidu prostorijske u kojoj se našao. Pokreti prilike koja se na njima pojavila teško su se razaznavali, ali je njena namera bila jasna: ispružena desna ruka držala je oružje upereno prema uljezu obučenom u crnu svitlu!

Zamahujući i dalje mačem u desnoj ruci da bi održao pacove na bezbednom rastojanju, Lesli iz pojasa istrže kratki nož teške drške i širokog sečiva. Bacio ga je produžetkom

istog pokreta, žureći ne zbog pretnje čoveka na vratima, već zbog sve većeg broja pacova koji su izbijali iz dima nasrćući na njegove noge.

Pogođen nožem visoko u desno rame, čovek se zaklati i vrišti, naslanjajući se na dovratnik. Lesli nije imao vremena da ponovi hitac. Vrh mača sada se kretao levo i desno tako brzo da je stvarao pravu ogradu na kojoj su ostajala presečena tela sve većeg broja pacova.

Iznenada, njih više nije bilo pred njegovim nogama, i on odskoči korak unazad, spreman da uzvрати ako ponovo napadnu.

Krik koji je dopro od napadnutog napadača imao je u sebi malo ljudskog. Pobesneli od mimsa krvi, pacovi su u gomili napadali na čoveka koji je kraj dovratka pao na kolena, držeći se za povredeno rame. Oni najsnažniji već su stezali zube oko njegovih prstiju, vrata, ušiju, gomila ga je svojom težinom pritisla na pod.

Stisnutih zuba pod maskom Lesli je nekoliko dugih trenutaka osluškivao krik čiji je odjek ostao da lebdi pod tavanicom čak i kada se naglo prekinuo, zamenjen krkljanjem i

klokotanjem krvi iz presečene vratne arterije.

Tamo kod vrata, kroz sve ređi dam, sada se videla samo siva gornila tela iz koje je na trenutak izbijao neki od udova oborenog čoveka. Njihovi pokreti postajali su sve sporiji, oika pacova sve zaglušnija.

Povlačeći se nečujno, korak po korak, Lesli se leđima osloni o vrata iza kojih su ga čekali Tabasko Pit i Sumiko.

— Otvori — reče tiho. — Sve je u redu...

— Les! — čak i u tami videlo se koliko je lice devojke blede. — Šta se dogodilo? Onaj krik... na trenutak sam pomislila da...

— Kao što vidiš, to nisam bio ja — odgovori on mirno.

— Jedan od čuvara ovog mesta svakako. Navratio je da vidi šta se to događa... pacovi će ove noći biti zadovoljni obe dom...

— Proklete zveri! — proste nja Tabasko Pit. — Znaš, kada bih birao između podjednakog broja tigrova i pacova, ipak bih odabrao ove prve!

— I pogrešio — osmehnu se Lesli pod maskom. — Sa pacovima i imaš neke izgled; protiv tigrova baš nikakve! Ali, idemo dalje, pred nama je još dug put!

U uobičajenom rasporedu, Lesli na čelu, Sumiko desetak jardi za njim, a Pit na istom tolikom rastojanju iza nje, produžili su hodnikom sledeće prazne zgrade, zagledajući u mračne otvore vrata kraj kojih su prolazili.

U naslagama prašine po kamenom podu oštro oko Leslija Eldridža razabiralo je mnogo-brojne tragove koji su svedočili da se ovuda dosta često prolazi.

Sačekao je prijatelje pred stambenom kućom koje je vodilo na...

— Idemo gore? — prošapta Tabasko Pit. — Boga mu... ti momci baš ne štede svoje noge!

— Gore je verovatno prolaz u neku od susednih zgrada — reče Lesli. — Tiho... ovo stepenište je tako akustično da će se čuti i najmanji šum, čak i neoprezno disanje. Nije isključeno da nas na njegovom vrhu čeka neko novo neprijatno iznenađenje...

Korak po korak oni su odmicali stepenicama, držeći se neprestano bočnog zida. Svetlost koja je dopirala kroz prljava okna svetlarnika na vrhu stepeništa bila je dovoljna Lesliju da bez mnogo teškoća

prati tragove do samog potkrovlja.

Prolaz je pred njima ponovo bio zatvoren čvrstim drvenim vratima koja su, i pored grube izrade, svedočila da su postavljena kada su i poslednji stanari napustili naselje koje će kasnije biti nazvano Empti Volz.

— Ovo je glupo! — progundā Tabasko Pit kada je Leslie dao znak da u blizini nema nikoga. — Nemoj mi reći da ti tipovi uvek prelaze ovoliki put da dođu do svog šefa, Les!

— To verovatno ne čine svi, već samo oni u koje on nema dovoljno poverenja. Pretpostavljam da postoji i drugi, mnogo lakši put do njegovog skrovišta, ali je on upravo stoga i mnogo bolje skriven i mnogo bolje čuvan.

— Pa šta? Do sada bismo sa vladali straže i uhvatili glavnog momka za gušu, umesto što se movamo po prašnjavim hodnicima u kojima su nam pacovi jedino društvo, do đavola!

— Zao mi je, Pite — nasmeja se Leslie pod svojom maskom. — Da sam mogao, vrlo bih ti rado doveo ženski hor iz nekog mjuzikla. Ovako, moraš se zadovoljiti pacovima, a

ako ti je dosadno, pokušaj da otvoriš ova vrata.

— Lako — progundā džim napinjući oči da bi bar nešto video u tami. — Jedino što ovoga puta nemam kod sebe svoju sekiru, znaš.

— Greška.

— Šta?!

Približivši se, Sumiko je takođe proučavala grube daske pred sobom.

— Les je u pravu, Pite — reče mirno. — Ova vrata samo na prvi pogled izgledaju grubo sklepana.

— Da ne znam da vas dvoje ne vidite kao mačke, ne bih vam poverovao — progundā Tabasko tnudeći se da otkrije ono što su njih dvoje videli u toj prepreci. — Dobro, boga mu, šta je neobično na tim vratima?

— Alarmni uređaj. Vrlo običan — nasmeja se Leslie. — I vrlo efikasan.

— Ti momci su zaista glupi. Šta se događa kada njihovi ljudi žele da uđu? Dignu na noge celu tvrđavu, a?

— Mora da postoji neki način da signaliziraju onima koji su sa druge strane vrata — zamišljeno reče Sumiko. — Ah... pogledaj, Les...

Svojim osetljivim prstima, osetljivim čak i pod slojem svi

le, Leslie opipa jedno mesto na zidu. Kvadrat stranice dva palca iznenada se otvori, pokazujući dugme električnog zvonca ta ugrađenog u zid.

— Šta će se dogoditi ako za zvonim? — zacereka se Pit. — Neko će nam otvoriti vrata, a?

— Ne verujem. Postoji svakako neki ugovoreni znak koji neželjeni posetioci, kao što smo mi, ne mogu lako otkriti. Kako stvari stoje, moraćemo ipak da zaobiđemo alarmni uređaj.

— Opet pešačenje — zastejnja Pit. — Lako je vama; a moje jadne noge nose teret od dve stotine i malo više funti, do đavola!

— Zaobići ćemo ga na drugi način — osmehnu se Leslie. U njegovim rukama pojavi se tanka čelična žica, izvučena iz opasača. Vrhom bodeža, tankim kao igla oprezno je, u mrklom mraku, bušio drvo vrata sve dok nije načinio dovoljno veliki otvor da kroz njega može baciti uzan snop minijature električne lampe.

— Provodnici su tu, kao što sam i očekivao — promrmlja. — Još samo da premostimo prekidač...

Pet minuta kasnije, supljivi rad dao je svoje rezultate. Obična brava nije stvarala prob-

leme i oni lagano, jedno po jedno, prodoše tu prepreku.

Po licima ih dotiče vazduh vlažan od magle, ispunjen zadahom truleži. Iza vrata nalazio se uzan ispušt nadnet nad ponor pod njima i širok svega tri ili četiri stope.

U tami, dvadesetak jardi dalje, nazirao se sivi zid susedne zgrade i u njemu mračni otvor sličan onom ispred koga su stajali.

— Šta sada? Skaćemo? — promrmlja Tabasko.

— Tu je most — primeti Sumiko koja je klekla na kolena i opipavala tamu pod sobom. — Prilično uzan...

— Koliko je to prilično uzan, do đavola? Znaš da nikada nisam voleo visine!

— Stopa i po, skoro dve — nasmeja se devojkica. — Sawim dovoljno, veruj mi. Uostalom, nemoj mi reći da su ti gangsteri hrabriji od tebe; oni ovu da svakako često prelaze.

Leslie ih utiša oštrim pokretom ruke.

— Neko je na drugoj strani? — tiho upita devojkica.

— Neko je u blizini. Na ovoj ili na onoj strani, još ne znam...

— I?

— Što se pre uklonimo sa ovog opasnog mesta, to bolje

— zaključio Leslie mirno. — Pite, uzmi kraj ovog užeta; to će nam biti obezbeđenje u slučaju napada. Ja ću njegov drugi kraj preneti do susedne zgrade i proveriti situaciju tamo.

Držeći u ruci jedan kraj užeta od crne svile, upredenog tako da je imao čvrstoću gotovo kao i čelično uže iste debljine, on hitrim korakom pređe rastojanje do susedne zgrade, tako sigurno kao da šeta po parku.

Ispust načinjen u zidu zgrade tako da se sa tla ne može videti bio je potpuno isti kao onaj koji je maločas napustio. Iza njega, međutim, nije bilo nikakvih vrata, već se mračni hodnik pružao nekud u dubinu zgrade.

Signali koje je njegovoj podvesti slao haragei postajali su sve snažniji. Stisnuvši zube, Leslie trznu uže nekoliko puta, dajući znak Sumiko da može krenuti za njim.

A onda...

Do ušiju mu je najpre doprla poluglasna psovka Tabasko Pita, što je samo po sebi bilo vrlo čudno. Pit ne bi bio tako glasan bez razloga, a jedini razlog za to mogao je biti iznenadni napad...

Leslijev sluh, međutim, nije najavio ništa slično; od svih

čula, jedino je haragei neprestano ponavljao: opasnost, opasnost, opasnost!

Sada -- da!

Sada već da: komešanje nekoliko tela na uskom ispustu nad ponorom, zvuk udarca koji pogađaju ljudsko telo, kosti glave.

Napetih mišića, Leslie je nepomično stajao sa užetom u rukama. Mogao se vratiti za nekoliko sekundi i umešati se u borbu, ali je bio svestan da je tajanstveni protivnik za napad odabrao najpogodniji trenutak, čas kada su njihove snage razdvojene.

A čovek na uskom mostiću iznad ponora strahovito je ranjiv; bez obzira na svoju brzinu, veštinu ili refleksu...

Naglo, onako kako se naporem volje prekida ružan san, zvuci na drugoj strani se utišaše. Leslie lagano ispuni pluća vazduhom, tek tada svestan da je sve vreme zadržavao dah.

Tihi koraci. Šum nečeg teškog što vuku po neravnom podu...

Njegovi prijatelji, dakle, nisu bili mrtvi, inače bi ih jednostavno gurnuli sa ispusta u prazninu.

Drugi kraj užeta slobodno je visio u njegovim rukama i on počeo da ga namotava. Navi-

kao da odluke donosi brzinom misli, već je znao šta treba učiniti.

Natrag, na bilo koji način i bez obzira što nepoznati protivnici u tami vrebaju njegov dolazak preko uskog mostića. Mancanova banda mogla je da čeka; Sumiko i Tabasko Pit — ne!

— Hej! — reče neko iz tame na drugoj strani ponora. — Hoćeš li doći ovamo, čoveče?

Nepoznat glas. Grlen i malo promukao.

Glas čoveka koji poznaje svoju snagu i svoje mogućnosti. Glas opasnog i iskusnog borca.

Lesli je outao, bešumno namotavajući užu, sve dok u ruci nije osetio slobodan kraj. Neka nevidljivi protivnik govori. To je za sada jedini način da dozna nešto više o njemu.

— Šta je bilo? — tračak podsmeha u glasu. — Ne smeš da dođeš? Nije te briga što držimo tvoju žensku, ortak?

Držimo? Bilo ih je više, znači. Ali se to i moglo pretpostaviti, pošto su već izašli na

kraj sa džinovskom snagom. Tabasko Pita i veštinom borenja Sumiko.

Hitrim pokretima prstiju, on na slobodni kraj užeta priveza kuglicu od olova sa već načinjenim otvorom. Mostić sada više nije bio jedini put kojim se moglo preći na suprotnu stranu.

— Dođi, prijatelju — nastavi glas, ali oštro Lesliejevo uho u njemu sada već oseti prizvuk potcenjivanja tog čoveka na drugoj strani kome se jezik oduzeo od straha. — Ili možda čekaš da te tvoja ženska pozove? Nemoj... ako joj čuješ glas, biće to samo zato što joj je neki od mojih prijatelja smaknuo one uske pantalonice niz noge i stavlja joj ono što od tebe verovatno odavno nije dobila!

Prigušen smeh na drugoj strani. Četiri, najviše pet glasova. Dobro...

Kao tanka zmija, nevidljiva u mraku, svilenou užu polete kroz vazduh, bačeno malo ukošeno tako da se opterećeni kraj omota oko mostića. Lesli zateže užu, svestan da je olovna kuglica tupo udarila o drvo možda pred samim nogama čoveka na drugoj strani.

Svejedno... užu ne može videti sve dok ne upali lampu,

a to je previše opasno; samo tračak svetlosti bio bi dovoljan da dozove metak sa druge strane ponora. Ili možda i nešto opasnije od metka.

— Imaš deset sekundi da se predomisliš — javi se ponovo onaj isti glas — ili počinjemo da obrađujemo malu! Pazi: jedan...

Odbacivši se meko nogama, Leslie polete kroz vazduh čvrsto stežući tanko uže. Dvadeset jardi nije bezazleno rastojanje i njegova brzina na kraju putanje neće biti tako mala.

Sivi zid, činilo mu se, jurio je na njega brzinom ekspresnog voza, ali opružene noge u mekoj obući su kao elastične opruge amortizovale energiju klatna i nisu dozvolile telu da se još jednom odbije od zida.

— ... tri... četiri... pet... — lagano je odbrojavao glas nad njegovom glavom.

Kao mačka, čovek u crnoj odeći verao se uz tanko uže, gutajući prostor. Sekunde koje je nevidljivi protivnik odbrojavao nisu imale značaja, oni neće imati vremena da bilo šta učine devojci pre nego što on stigne, ali škola koju je prošao učila je da što pre mora napustiti izloženo mesto. A čovek koji visi na jednom kraju užeta okačenog iznad pono-

ra može biti savladan čak i od malog deteta sa kuhinjskim nožem u ruci...

— Osam... devet... deset!

Prsti u svilenim rukvaticama sklopiše se oko ivice mostića i čitavo njegovo snažno telo se zanjihalo, jednom, drugi, treći put.

— Dakle? — pitao je onaj čiju je senku sada sasvim jasno video u tamnom pravougaoniku prolaza. — Dolaziš ili ne?

Trgao se kada je nešto veliko i crno iznenada uletelo u njegovo vidno polje, obrćući se u vazduhu kao lopta. A onda je lopta odjednom dobila noge i ruke i pred njim je stala prilika visokog i vitkog čoveka čije je lice bilo prekriveno crnom kapuljačom.

— Došao sam — reče glas prigušen gustom svilom. — Šta hoćeš od mene?

Kao što to obično biva kada napad iznenadi protivnika, nadmoćnost je naglo prešla sa je dne strane na drugu. Da, njih je bilo pet, ali je samo jedan, onaj koji je od početka govorio, bio u prilici da napadne. Svi ostali, nagurani u uskom prolazu iza njegovih leđa, prvih nekoliko sekundi biće samo nemoćni posmatrači onoga što se zbiva na ivici ponora.

Ali prizvuk u glasu krupnog čoveka koji se već povratio od iznenađenja nije prevario Leslija. Bio je to odista snažan i iskusan borac i njegova desna noga odvojila se od tla, zadajući munjevit udarac koji će pogotkom u donji deo trbuha onesposobiti protivnika, možda ga čak i baciti u ponor iza nje govih leđa.

Kao da čini korak u nekom ritualnom plesu, Lesli na vrhovima prstiju odstupi u stranu, osećajući sve vreme da mu pete lebde nad prazninom dok se stopala kreću nervanom ivicom ispusta. Udarac nogom promaši ga za čitavu stopu, a za naredni njegov protivnik nije ni dobio priliku.

Dohvativši sa obe ruke stopalo koje ga je promašilo, Lesli ga snažno povuče sebi i na više, koristeći energiju koju je njegov protivnik uneo u udarac. I drugo stopalo odvoji se od podloge i čovek iznenađeno kriknu, shvatajući da se iznenađeno našao u vazduhu.

Pokušaj da nadole opruženim rukama ublaži pad na leđa nije uspeo, jer je Lesli već bio kraj njega. Pre nego što su prsti rašireni kao kandže mogli dotaći površinu ispusta, on je u letu prihvatio teško telo i malo mu promenio pravac.

Ošamućen, čovek je shvatio da pod njim nema ničega tek pošto je preleteo prvih desetak stopa. A onda je otvorio usta i počeo da urla...

Njegov ubica dugim korakom već je preleteo ispust i našao se na vratima prolaza, pred dvojicom protivnika koji su zasmetali jedan drugom u pokušaju da ga napadnu.

Sada je imao vremena da ih bolje pogleda, proceni njihov stav i držanje, potencijalnu opasnost koju bi mogli predstavljati kao protivnici. Mnogo vremena; čitave dve ili tri desetine sekunde...

Njihova lica?

Njihova lica bila su crna, kao i lice onoga čije se krik u tom trenutku naglo prekinuo; crna gotovo kao i svila kapuljače koja je prekrivala Leslijevu glavu.

Zarežavši kroz zube kao divlja zver, Lesli raširi ruke i skoči, odnoseći obojicu nekoliko koraka unazad silinom svog zamaha. Nož u ruci onoga na levoj strani bezopasno zveknu o zid promašivši njegovo telo; teški lanac u rukama drugog bio je suviše nespretno oružje da bi se mogao upotrebiti u ovako uskom prostoru.

— Drži ga, Di! — zakrklja promuklo onaj sa nožem. — Za noge, prokletstvo!

Izmigoljivši se kao zmija iz neefikasnog zahvata oko svojih butina, Lesli zadade kratak udarac kolenom, dočekujući opruženom desnom rukom ruku sa nožem koja je padala prema njegovim grudima. Iako oslo-njen samo na jednu nogu, zadržao je udarac i on i njegov protivnik nekoliko napetih desetina sekundi gledali su jedan drugog u oči sa rastojanja od svega nekoliko palaca.

Pogođen kolenom u vrh brade, drugi čovek se otkotrlja po prašini, promuklo zaurlavši. Sledećih nekoliko trenutaka on će biti van borbe, a to je sasvim, sasvim dovoljno da se obračuna sa drugim protivnikom.

Podižući se na noge, Lesli i drugom rukom ščepa zglavak šake koja je stezala nož, odbijajući istovremeno laktom sla bašni udarac slobodne pesnice.

Pritiskujući mu podlakticom vrat, Lesli potisnu protivnika do zida, vukući istovremeno ruku sa nožem naniže.

Čak i u tami, beonjače Crnca su svetlele kada je shvatio šta će se dogoditi. Otvorio je usta da krikne, otkrivši dva niza pravilnih zuba.

Vrh noža prodre među rebra i pogodi srce. Umesto krika, čovek samo zakrklja, a na otvorena usta pokulja mu mlaz crne, guste krvi oštrog zadaha.

Krajičkom oka Lesli opazi pokret iza sebe. Njegov izoštre ni sluh precizno je odredio položaj teškog lanca drugog protivnika. Šumno sekući vazduh, opasno oružje pretilo je da mu se omota oko vrata, čime bi borba za njega bila zauvek završena.

U tačno određenom trenutku Lesli savi kolena, dopuštajući da kraj lanca razmrskala lice već mrtvog čoveka koji je ukočeno stajao uza zid. Okrenuo se u mestu kao razdraženi tigar i ispružio desnu ruku sa nožem otrgnutim iz mrtve ruke i još vrelin od sveže krvi.

Zamah donese protivnika na sam vrh oštrice, tako snažno da se jasno čula škripa čelika po kičmenom stubu. Obrćući ruku, Lesli načini dug zarez duž trbuha, otvarajući utrobu iz koje ga zapljusnu oštar, prodoran miris.

Nije mu dopustio da krikne, jer se nož još jednom digao i spustio u intervalu potrebnom da čovek otvori usta i uvuče vazduh potreban za uzvik. Pre sečenog vrata, zasipajući krvlju

sve oko sebe, Crnac se bešumno složi na prašnjavi pod.

Tamo, u samom dnu prolaza, nejasno su se nazirale četiri prilike. Priljubivši se uza zid da se njegove konture ne bi ocrtavale na svetlijoj pozadini, Leslie je proučavao njihov položaj.

Sumiko i Pit, vezani i zapuštenih usta. A iza njih...

Ne prilazi — reče jedan glas. — Samo jedan korak i preseći ćemo grlo tvojim prijateljima... ubice!

Pod svojom kapuljačom čovek u crnom skupi obrve. Od svih iznenađenja te krvave noći, ovo je, možda, ipak bilo najveće...

Ženski glas. Glas zrele žene koja zna šta govori...

Pod kapuljačom, Lesliejeve usne razvukoše se u osmeh. »Žene nikada ne mogu biti protivnici ravnopravni muškarcima«, rekao je jednom davno, u Japanu, njegov učitelj. »Njihova urođena radoznalost uvek ih tera da odlažu ono što se mora učiniti... a to odlaganje može biti presudno u borbi. Ako se nađeš pred ženom kao pred protivnikom, sine moj, dovolj-

no je da je izazoveš da govori. Međutim, ako u tome ne uspeš, neka ti svi bogovi budu na pomoć!»

— Zašto? — reče jednostavno. — Čemu će poslužiti njihova smrt?

— Zašto? — uzvika pun iznenađenja, zapanjenosti čak. — I ti pitaš zašto, prokleti ubice! Ubio si tri čoveka, a da nisi ni...

— Oni su me napali. Bez ikakvog razloga.

— Bez...?! Dubre proketo! Siti smo ubica kao što si ti koji se smucaju po našem naselju!

— Prvi put sam ovde, devotko — reče Leslie mrino. Njegov glas nije odavao da se on lagano, palac po palac, približava uglu u kojem se nalazilo četvoro ljudi.

— Poslednji, put si ovde! — suvo se nasmeja žena. — Otići ćeš odavde i nikada se više nećeš vratiti ako želiš da poštedim tvoje prijatelje!

— Ako odem, šta će se s njima dogoditi?

Još nekoliko palaca. Čak i u skoro potpunoj tami, njegove oštre oči počele su da razaznaju crte lica žene koja je jednom rukom stezala Sumiko oko vrata, a drugom joj prislanjala vrh noža pod levu dojku.

— Neće im se dogoditi ništa. Biće naši taoci.

— Koliko dugo?

— Koliko bude potrebno!

Glava pod crnom kapuljačom lagano se pomeri levo-desno.

— Ne — reče. — Pusti ih, pa ćemo otići odavde, svi zajedno.

Čovek koji je uza zid potiskivao Tabasko Pita okreće glavu, ne sklanjajući vrh svog noža sa grla plavokosog džina.

— Glorija — reče promuklo, glasom punim straha. — Pa zi... on se približava!

— Ni koraka! — zapovedi žena. — Natrag! Vрати se natrag, ili ću probosti srce ovoj kokici ovde!

Lesli odstupi korak. I drugi. Teško stečeni palci prostora bili su izgubljeni, ali je on sada znao mnogo više o svojim protivnicima.

I to da su i Sumiko i Tabasko Pit spremni da munjevito reaguju u trenutku kada im da znak...

— U redu — reče šireći ruke. — Zadrži ih, nisu mi potrebni!

Dižući obe ruke istovremeno naviše, Sumiko prekrštenim podlakticama odbi ruku sa nožem daleko od svog tela. Zagrljaj oko njenog vrata na trenutak popusti; to je hitroj de-

vojci bilo sasvim dovoljno da dignu glavu i zarije zube u dlan žene koja prodorno vrisnu.

Tabasko Pit postupio je sa mnogo manje ceremonija. Svojom tvrdom bradom pogodio je prste zgrčene oko drške noža i iskrenuo munjevito glavu, izbegavajući vrh oštrice. Njegove ruke bile su vezana na leđima, ali mu to ni najmanje nije smetalo. Koleno polete na više, pogađajući krupnog Crnca među noge.

Dva udarca, dva krika, komešanje u tami. Kao orlušina, Lesli se sa leđa baci na ženu, izbijajući joj nož iz ruke.

Crnac je, međutim, bio otporniji, ili je njegov donji trbuh bio zaštićen snažnim mišićima; udarac koji bi svakog drugog bacio na tle u agoniji bola njega je zaustavio samo na trenutak. Pre nego što je Pit dospeo da mu se ukloni sa puta, ruka sa nožem krete odozdo naviše u dugom potezu koji će, ako pogodi, glatko otvoriti utrobu Tabasko Pita i prosutu mu creva po prašnjavom podu.

Nešto poput ose zazuja u tami; komad čelika u obliku zvezde sa šest krakova, izbačen Leslievom rukom, zari se tačno u pregib lakta ruke sa nožem, presecajući napete tetive.

Iz odjednom omlitavele šake nož ispade. Pre nego što je do takao pod, Tabasko Pit uzvikom kakvim drvoseče napada ju tvrdo deblo svojim sekirama, zadade jedan jedini strahovit udarac svojom ogromnom pesnicom.

Pogođen u slepoočnicu, Crnac se razbijene lobanje stropošta na pod. Noge i ruke refleksno se trznuše nekoliko puta slušajući besmislene komande oštećenog mozga. Sa poda se diže čitav oblak prašine koja je ujedala za nosnice.

Razoružana, žena je ustuknula korak unazad i hitro se okrenula levo i desno, kao zver koja traži izlaz iz klopke. Čak i protiv svoje volje, Leslie se morao diviti lakoći i eleganciji njenih pokreta, brzini kojom je procenila situaciju i shvatila da joj je odstupnica presečena.

Sem ako ne poželi da krene istim putem kojim je samo nekoliko minuta ranije odleteo njen prijatelj i vođa...

Oslonivši se leđima o zid, ona zabaci dugu kovrdžavu kosu sa lica i ponosno podiže glavu. U tami Leslie više nasluti nego što vide oblike njenih čvrstih grudi pod tamnom, grubom odećom.

— U redu, ubico! — reče ona prigušenim glasom. — Sada si ti na redu!

Škrgućući zubima, Tabasko Pit zakorači prema njoj.

— Zaveži, crna droljo! Prokleta bila! Nije ti bilo dosta krvi, je li? Ako to hoćeš, onda...

U uskom prostoru Lesliejev glas prasnu kao udarac biča. Progundavši nešto, Pit se povuče.

— Sada možemo na miru da razgovaramo, Glorija — reče Leslie glasom koji je u sebi sadržavao umirujuće tonove, dostojne najvećeg majstora hipnoze. — Reci mi zbog čega ste nas napali?

— Tebi? Neću govoriti sa čovekom koji se stidi svog lica!

— Mislili ste da smo Mancanovi ljudi, je li tako? — produžio je Eldridž kao da ona ništa nije rekla. — Pogrešili ste, Glorija. Mi ne radimo za nje. Štaviše, krenuli smo da ga nademo i uništimo!

— Ha-ha! — žena se promuklo nasmeja, ali u njenom držanju Leslievo iskusno oko oseti izvesno opuštanje. Umor i napetost činili su svoje. Ma kako hrabra bila, Glorija još uvek nije umela da kontroliše svoje telo kao čovek koji je proveo godine proučavajući so-

psustvenu anatomiju i istražujući granice mogućnosti svoje telesne konstrukcije. — Uništiti Mancana, ništa manje! Ti si lud! Na tako providan štos me ne možeš uhvatiti, čoveče!

— Želiš li dokaz? Da li si čula za Fonga? Džonatana Li Fonga?

— Ono što se događa van ovih zidova nas ne zanima. Ko je taj Fong? Neki Kinez?

— Ako sam dobro razumela — umeša se Sumiko svojim melodičnim glasom — vi živite ovde, Glorija. Kako da vam Mancano to dopušta? Nije pokušao da vas istera?

— Samo jednom — promuklo se nasmeja žena. — Njegovim ljudima su to skupo platili. U krvi! Od tada nas ostavlja na miru, a i mi njega. Svako od nas drži se svog dela Empti Volza...

— Otkuda onda ti i tvoja družina ovde? — upita Leslie. — Po svemu što sam video, ovaj prolaz kontrolišu Mancanovi ljudi.

— To i oni misle. Kao što vidiš, nije tačno. Mi bolje od njih poznajemo sve prolaze i puteve koji vode kroz napuštene zgrade. Najzad, većina nas ovde se i rodila i odrasla, a oni su došli skoro.

— Zašto ste nas napali, Glorija? Zašto ste prodrli u Mancanovo područje? — insistirao je.

— To sada nije više važno. Ubijte me, da završimo jednoina sa ovim...

— Nešto su vam učinili? — reče Leslie iznenada. — Prekršili su prećutni sporazum, zar ne?

Crnkinja obori glavu. Dubok uzdah pokrete joj grudi. Leslie pod kapuljačom obližnu usne, osećajući kako ga ta visoka i vitka žena skladnih pokreta, žena na kojoj čak ni lice nije dobro video, neodoljivo privlači.

— Jedna od naših devojaka je nestala — reče Glorija tiho. Miranda Karter. Ima svega šesnaest godina i, ako je pala u ruke tim psima, ne čeka je ništa dobro!

— Vaša zamisao je bila da otmete nekoga od njihovih i zatražite zamenu, je li tako, Glorija?

— Da... a sada... izgubili smo četiri mlada i snažna muškarca... Dok Sakata će se ljućiti, užasno ljućiti...

Kao oparen, Leslie podiže glavu.

— Dok Sakata? Ko je to?

— Nije važno. Ionako sam ti već previše rekla, stranče...

Ispod kapuljače. Leslie se pri gušeno nasmeja.

— Napredujem, ipak. Do ma ločas sam bio prokleti ubica... Glorija, odvešćeš moje prijatelje Doku Sakati...

— Šta?!

— Čula si me. On je vaš vođa, očigledno. Neka sasluša mo je prijatelje, a oni će mu predložiti da sarađujemo protiv Mancana. Ma šta on odlučio, neka tako bude. Slažeš se?

— Zar imam izbora?

— Imaš. Nećemo te prisiljavati da ih odvedeš tamo, u vaše skrovište, ako to ne želiš, Glorija!

Nekoliko trenutaka, Crnkinja je razmišljala, a onda klimnu glavom, puštajući da joj kosa na trenutak prekrije lice.

— A ti?

— Ja cu ih čekati tamo gde smo se dogovorili. U redu, Sumiko? Pite?

Devojka nemo klimnu glavom, Cereći se, Tabasko Pit raširi ruke.

— Idem... ali ako mi ova crna divlja mačkica obeća da mi više niko neće poturati nož pod grlo!

— Svi mi imamo nož pod grlom, čoveče — nasmeja se promuklo Crnkinja. — Samo što većina nas ne primećuje... Ha

jde, podi sa mnom... ako to želiš...

Nepomičan na svom mestu, Leslie ih je pratio pogledom, sve dok nisu nestali u tami. Sluh mu je rekao da Crkinja nije odabrala put kojim su njih troje nešto ranije došli. Jedna vrata nečujno su se otvorila i zatvorila i onda je i tih šumova nestalo.

Atlanta u Džordžiji skrivala je mnoge tajne za koje njeni stanovnici nisu znali; Empti Volz, skrovište Mancanovih gangstera, nije bilo samo njihovo pribežište. Negde među ovim sivim zidovima živeli su i drugi ljudi koji su, ko zna zbog čega, odabrali nevolje koje takav način života donosi.

Ko su oni? Glorija je rekla da su se rodili i odrasli u ovom kraju, ali to nije mogao biti dovoljan razlog da ostanu u njemu... I onda, od čega su živeli? Kako su nabavljali namirnice za grupu od možda sto tinu ljudi i žena? I dece. Miranda Karter, oteta devojka, ima svega šesnaest godina, rekla je Glorija...

Dok Sakata...

Koincidencija?

Škola kroz koju je u svoje vreme prošao mladić sa imenom što je zvučalo drugačije od imena Leslie Eldridž, nije do

puštala koincidencije; svi događaji imaju svoj prirodni tok i međusobnu vezu uzroka i posledice. Ako mi tu vezu ne pri mećujemo, to samo pokazuje koliko malo poznajemo stvarnu prirodu stvari...

Dok Sakata.

Lesli Eldridž je gotovo instinktivno shvatio da rešenje zagonetke Empti Volza leži u čoveku sa tim neobičnim imenom. Proverio je još jednom sve svoje oružje i izvukao šestokraku zvezdu iz ruke čoveka smrskane lobanje, da bi je vratio u svoj minijaturni arsenal.

Još uvek mu može biti potrebna ove noći koja se sve brže bližila svom kraju...

Gloriji se žurilo, videlo se to po brzini kojom je devojkicu i mladića, doskorašnje protivnike, vodila kroz splet praznih hodnika, stanova pod čijim su tavanicama još lebdele duhovi onih koji su ih nekada davno napustili, kroz zamračene hodnike koji su, ko zna zbog čega, u svoje vreme spajali pojedine zgrade velikog naselja. Dva ili tri puta trojka se spuštala i u podzemlje, koristeći

široke tunele sada nepotrebne kanalizacione mreže u čijim se mračnim uglovima čula prigušena cika pacova.

Čak i čoveku brzom i veštom kao Lesli Eldridž nije bilo lako da je neprimećen sledi. I ne samo zbog lukavih zamki koje je crna žena na svom putu često zaobilazila, a na kojima je on ponegde gubio i čitave minute dragocenog vremena.

Ogromni hod zgrade u kojoj se konačno našao prazno je odjekivao pod koracima troje ljudi. U njegovom zadnjem delu nalazila se bioskopska sala, ali ni sedišta, ni ekrana, ni aparature više nije bilo. Prolazeći kraj razvaljenih vrata, Lesli baci pogled na pravilne redove otvora u podu za koje su nekada bile pričvršćene stolice i zavrte glavom.

Bio je ovo čitav jedan grad duhova, prepušten pacovima. I otpadnicima od ljudskog društva, ponekad opasnijim od tih zveri čiji su motivi bili razumljivi i opravdani kod nemilosrdne majke prirode.

Široko stepenište vodilo je naniže, u nekadašnju kotlarnicu. Odozdo je dopirao žamor mnogih glasova...

Priljubljen uza zid, Lesli osmotri velika vrata od čeličnog

lima na dnu stepenica. Ispred njih stajala su dva crna mladića, osvetljeni bakljom zataknutom u rupu na zidu. Crvenkasti plamen ogledao se na glatkim tamnim cevima njihovih automatskih pušaka.

Da li postoji neki drugi ulaz u podzemnu prostoriju? Možda iz prazne sale, na mestima gde su prolazile cevi centralnog grejanja i ventilacije?

Nečujan poput senke, Lesli se vratio do ulaza u salu i oprezno zakorači u njenu unutrašnjost.

Uz bočni zid na nekoliko mesta probijala se treperava crvenkastas svetlost kroz nepravilne otvore u podu. Izbegavajući oštećena mesta na parketu koja bi ga mogla odati škripom, Lesli pride najvećem od njih.

Sa svog mesta video je samo mali deo prostorije sa glatkim betonskim podom, ali je i to bilo dovoljno da proceni njenu veličinu i broj ljudi koji su stajali u manjim ili većim grupama, tiho razgovarajući među sobom.

Svaka od tih grupa Mogla bi da bude... jedna porodica!

Da. I deca su bila tu, ali deca neobično mirna, čak ćutljiva. Život u Empti Volzu očigledno je uzimao svoj danak i od najmladih...

Tri, možda četiri stotite ljudi, proceni on. Mnogo više nego što je pretpostavljao. Zbog čega se, onda, Glorija uzbuđivala zbog gubitka četiri snažna mladića?

Ne...

Glorija je ipak bila u pravu. Mladih ljudi bilo je malo, sem ako možda nisu koncentrisani u nekom drugom uglu prostorije, tamo gde ih on ne može videti?

Sa gorkim osmehom na usnama, on zaključio da mladalački nemir teže od zrelosti odraslog čoveka podnosi ovaj način života, svakako pun odricanja. Mladi ljudi bežali su iz Empti Volza, privučeni kao mušice svetlostima grada.

I ne treba ih kriviti, uostalom. Instinkt mladosti svakako im je rekao da je pleme — da, pleme — osuđeno na lagano propadanje, čak i ako ga Mancanovi banditi ostave na miru...

Žagor u prostoriji pod njim naglo se utiša. Čulo se samo hitro premeštanje nogu po podu dok su se svi okretali prema zadnjem delu sale.

Pomerivši se nekoliko jardi dalje, Lesli leže na prašnjavi

pod, proučavajući prizor pred sobom.

Osvetljen buktinjama koje su držala dva snažna mladića, starijac je lagano koračao prema uzdignutom postolju načinjenom od grubih dasaka po kojem je bila razastrta asura. Lice mu se nije videlo, jer je hodao pogleda uprtog u pod, krećući glavom lagano levo i desno tako da mu se dugi sedi perčin klati na povijenim leđima.

Dok Sakata, bez sumnje. Du ga crna haljina sa vijugavim orijentalnim ukrasima. Perčin, spleten na način koji je oku znalca govorio mnogo, veoma mnogo...

»Japan«, reče Lesli u sebi.
»Da, Japan!«

Sa suprotne strane priđoše Tabasko Pit i Sumiko. Glorija je išla korak iza njih, a za njom mladić sa puškom nemarno prebačenom preko ramena, ali tako da njena cev bude uperena tačno u sredinu Pitovih širokih leđa.

Bez napora, starac se lakim skokom nade na podijumu i prekrštenih nogu spusti na asfalt.

Kada je podigao glavu, Lesli po prvi put ugleda njegove oči. Oči koje nisu bile oči starca!

Ispod sedih obrva, na licu iz brazdanom čitavim spletom bo-

ra, one su sijale inteligencijom i energijom koja je odavala ličnost koja još uvek potpuno raspolaze svojim intelektualnim moćima. Taj pogled, lakoća kojom se kretao i ona suptilna razlika u načinu kretanja običnog čoveka i jedne posebne vrste ljudi bile su poslednje karike u lancu zaključivanja Leslija Eldridža.

Dok Sakata je bio...

— Glorija! — reče starac dubokim, snažnim glasom. — Priđi!

Istupivši napred, žena u stavu poštovanja zastade pred podijumom. Leslijev pogled kliznu po dugim, vitkim nogama, oblina kukova i grudima, da bi zastao na licu oštih, a opet privlačnih crta pod čitavim slatkom kovrdžave kose.

— Ko su ovi ljudi, Glorija, i šta se dogodilo sa Vitinijem i njegovim momcima?

— Vitini je mrtav — suvo odgovori žena. — Njegovi ljudi takođe. Ubio ih je čovek sa kojim je ovo dvoje ušlo u Empti Volz. Dok. Oni kažu da žele da unište Mancanovu bandu...

Tišina. Neshvatljiva tišina za tako veliku masu ljudi. Obasjane treperavim plamenom, oči Doka Sakate svetlele su kao dva ugarka.

Prsti Leslija Eldridža instinktivno dotakoše dršku mača koja mu je štrčala nad levim ramenom. Na trenutak mu se učinilo da ga oči Doka Sakata vide kroz debelu betonsku ploču.

Ali to je nemoguće, naravno. Nemoguće.

Kako?

— Napali smo ih na mostu koji su Mancanovi ljudi postavili između Ansonove i Teke-rijeve zgrade. Vitni je sve učinio kako treba; sačekali smo da njihov vođa pređe na drugu stranu, a onda uhvatili ovo dvoje koje smo odmah procenili kao slabiji deo njihove ekipe. Vitni je pozvao i trećeg čoveka, onoga u crnoj odeći, da se vrati. Izazivao ga je, ali...

— Crna odeća? — prekide je starac. — Kakva odeća, Glo-rija?

— Crna, tako crna da se nje govori pokreti u mraku ne mogu ni nashutiti. Na glavi takođe ima crnu kapuljaču iz koje sve tle samo njegove oči...

Dok Sakata se naže napred i upi pogled u oči Crnkinje. Činilo se kao da pokušava da prodre do njenog mozga i iz njega izvuče sliku događaja o kojem je govorila.

— Oružje?

— Nisam videla nikakvo oružje kod njega, Dok...

— Ahhh!

Sa glasnim uzdahom, Dok Sakata se ispravi. Oči mu se sklopiše, ali on rukom dade znak ženi da nastavi.

— Još ne znam kako je prešao most, jer ga nisam videla, čak ni na svetlijoj pozadini zida. Ni Vitni ga nije video. Tek, odjednom se stvorio pred njim i posle dva udarca bacio Vitnija u ponor. Di i Ajsak jurili su na njega kroz otvor; Di je imao lanac, Ajsak nož; ubio je obojicu Ajsakovim sečivom dok smo Hari i ja držali u šahu ovo dvoje. Iznenada, oni su nas napali, oboje istovremeno. Razoružali su nas, ali Hariju nije bilo dosta. Čovek u crnom ga je nečim pogodio, nečim što je zviždalo kroz vazduh — da, to je bilo jedino njegovo oružje, Dok, a onda mu je ovaj ovde jednim udarcem smrskao lobanju...

Nekoliko uzdaha u gomili prati priču žene ispričanu suvim, naizgled nezainteresovanim glasom. U dubini prostora je odjeknu samo jedan prigušen jecaj...

Ili ne...

Komešanje nemirnih, snažnih nogu na betonskom podu. Pri-

gušeni glasovi iz kojih izbija potisnuti gnev...

Dok Sakata otvori oči,

— Šta je to tamo? Ero! —
Brad?

— To se nije moralo dogoditi tako, Dok! — povika jedan mlad, gnevnan glas. — Vitini je bio budala! Da je poslušao mene, sad bi svi oni bili živi, a uljezi mrtvi.

— Ti zaista tako misliš, Ero?

— Da, Dok! Vitini je poverovao tvojim bajkama o veštini borenja bez oružja! Bez oružja, ha-ha-ha! Da je imao ovakvu pušku u rukama, čitava stvar bi se odigrala drukčije, kažem ti!

— Misliš? Da li je imao pušku čovek koji ih je pobio?

— Ne, do đavola, nije je imao, ali to samo potvrđuje ono što kažem! Da je pušku imao neko od njih, onda...

— Ero!

Prodoran, prezriv smeh,

— Ne viči na mene, starče! Bilo je dosta tvojih glupih japanskih bajki za malu decu!

Zamor, buka razbesnele gomi le iz koje su se tek pokatkad izdvajali pojedini uzbuđeni glasovi. Starac je sedeo na svom mestu, nepomičan, prateći samo pogledom ono što se zbiva oko njega.

Uspravio se tako naglo da je to ličilo na skok, ali je Leslie već znao šta će se dogoditi, jer mu nije promaklo ono što je učinila Sumiko.

Tiho, jedva pokrećući usne, ona je oblikovala nekoliko reči, namenjenih samo starcu. Primio ih je bez iznenađenja, samo trepnuvši u znak da prihvati predlog.

Da je neko i čuo tih nekoliko reči devojke, ne bi doznao mnogo više, jer je ona govorila japanski...

U podzemnoj prostoriji zamor se presće kao nožem. Starac je i dalje stajao, podignute ruke, kao da nametnutom tišinom želi da kazni okupljene zbog malopredašnje galame.

— Ero! — reče. — Priđi. I ponesi svoju smešnu igračku.

Krupan Crnac, potpuno obrijane glave i nerasprostranjenih širokih ramena, priđe žustrim korakom i zastade pred podijumom, gotovo odgurnuvši Pita ramenom u stranu. Leslie vide kako se šake ovoga zgrčiše u pesnice, ali ga jedan pogled Sumiko umiri.

— Da si ti bio tamo, na mostu sa tom puškom koju držiš u rukama, Ero, misliš li da bi se okršaj drugačije završio?

— Da, do đavola! Dok, ti si dobar čovek i naučio si nas

mnogim pametnim stvarima, ali ovo...

— Sada ja govorim, Ero! — glas odjeknu kao pucanj u tišini. — Da je taj čovek ovde, a ti sa puškom u rukama, da li bi prihvatio njegov izazov na dvoboj?

Debele usne se isceriše. Ogromne šake čvršće stegose pušku koja je u njima izgledala kao dečja igračka.

— Da li bih...? Naravno, Dok, naravno! Bio bi to najbolji način da dokažem ovim ljudima kako sam ipak ja u pravu, do đavola!

— U redu.

— Šta?!

Dok Sakata lagano se spusti u sedeći položaj.

— U redu, rekao sam. On će doći za koji trenutak... Glorija, reci onoj dvojici na vratima da ga puste!

Pogled Doka Sakate sada je bio uperen tačno u otvor kroz koji je Leslie Eldridž pratio zbivanja u prostoriji ispod sebe. Leslie oseti kako mu se dlake na vratu, jedna po jedna, lagano dižu.

Dok Sakata je znao da je on tu, čak i pre nego što mu je to Sumiko rekla. A sada...

A sada treba da siđe pred okupljenu masu i suprotstavi

se čoveku sa modernom automatskom puškom u rukama!

Kada je ušao u prostor osvetljen bakljama, Leslie vide da su se svi već povukli u zadnji deo kotlarnice, ostavljajući gotovo polovinu prostorije praznom.

Ero! je stajao uz sam suprotni zid, ispod baklje, prevrćući svoju pušku u rukama. Usne su mu bile raširene u zadovoljni osmeh i neprestano je izmenjivao vesele poglede sa svojim istomišljenicima okupljenim u jednom uglu.

Sa svog mesta na sredini ispraznjenog prostora Sakata je netremice pratio kako mu se približava čovek u crnoj odeći. Oči su mu blistale pritajenom vatrom.

Na pet koraka od podijuma Leslie zastade i ceremonijalno se nakloni.

— Dobro došao, sine moj — reče Sakata na japanskom. — Znao sam da je jedan ninda među nama čim sam ugledao Glorijino lice maločas.

— Došao sam da budem tvoje oružje, Sakata — san — odgovori Leslie Eldridž, ninda, na

istom jeziku. -- Upotrebi me kako ti misliš da je najbolje.

Sede obrve se malo skupiše.

-- Da li me to uši varaju? Ti... ti nisi Japanac? Nemo-
guće!

-- Moguće je, Sakata -- san. Bi je bilo moguće meni. Koli-ko znam, do sada sam jedini čovek bele rase koji je uspeš-
no prošao školu ninducia.

-- Čovek nikada nije dovolj-
no star da ne bi mogao nešto
novo naučiti -- promrmlja Sa-
kata staru japansku poslovicu.
-- Oiši?

-- Ne, Sakata -- san. Tana-
ka.

-- Imao si sreće, sine moj. Tanaka je jedini kome je mo-
glo uspeti da načini nindžu od
čoveka koji nije rođen Japa-
nac. Odavno? Da li je tvoj se-
nsei još među nama?

-- Ne, na žalost. Umro je
pre osam godina, svega nekol-
ko meseci pošto mi je poklonio
dai -- katana koji od tada uv-
ek nosim sa sobom.

-- Prokletstvo! -- povika iz
nenada Erol. -- Šta ovo sad
znači, Dok? Neki tvoj prijatelj
iz Japana, a? I kakav mu je
to klovnovski kostim? Želim
da vidim lice čoveka koga ću
za koji trenutak ubiti!

Sakata je mirno sedeo sme-
šeći se. Bilo je to prećutno do-

puštanje mladem nindži da mo-
že govoriti.

-- Kada me ubiješ, možeš vi-
deti moje lice. Erole -- reče
on mirno. -- Da smo sami, vi-
deo bi ga i pre... ali bi to
značilo da posle toga ti moraš
umreti!

Divovski Crnac se prezirivo
nasmeja, značajno pokazujući
svoje oružje.

-- Kao što vidiš, sine moj
-- produži Sakata kao da se
ništa nije dogodilo -- ja sam
mnogo slabiji učitelj od tvog
senseija Tanake. Nije mi us-
pelo da ove mladiće -- i de-
vojke -- naučim pravim tajna-
ma ninducia, iako se godina-
ma trudim oko njih.

-- I Tanaki je to bilo teš-
ko, Sakata -- san. Prošlo je
više od godinu dana pre nego
što me je naučio da najpre ra-
zmišljam na pravi način i sh-
vatim harmoniju koja vlada
unutar mog tela kao deo ukup-
ne harmonije u prirodi. Ovi
ljudi ovde davno su prekinuli
svoje veze sa prirodom. Bojim
se da je vaš trud bio ulazu-
dan...

-- I ja! -- uzdahnu starac
vrteći glavom. -- Uvek sam se
divio Tanakinom strpljenju.
Možda je to ono što je meni
nedostajalo.

— Sensei Tanaka nikada nije propuštao priliku da nama, svojim učenicima, pomeni ime ninde Sakata. On se vama divio, Sakata-san, iako vas nikada nije video u borbi.

— Ovo već predugo traje — cerio se Erol. — Hoće li taj maskirani klovn nešto pokušati ili ne. Dok? Meni se spava, do đavola! Hajde da već jednom svršimo s tim, a?

Pogledavši prema Crncu, Sakata tužno klimnu glavom.

— Isteo si da budeš moje oružje, sine — reče tiho. — Budi to onda. Ubij ga. Vreme je da presečemo kobni uticaj koji on širi među ostalim mladima.

I ne gledajući svog budućeg protivnika, Lesli Eldridž, jedini ninda na Zapadu, s poštovanjem se pokloni starcu.

— Tvoja želja za mene je zapovest, Sakata-san. On će umreti.

Suženim očima, iznenada uzbiljenog lica, Erol je pratio ovu raznenu reči. Ton je morao biti jasan čak i onome ko nikada nije znao ni reč japanskog.

— Ah, konačno! — isceri se Erol. — Konačno! Kako to že liš da izvedemo, maskirani? Hoće li neko dati znak da zapo-

čnemo ili počinje kad jedan od nas napadne?

Pomerivši se lakim korakom u stranu, ninda pogladi među prstima desne ruke skrivenu pločicu od čelika sa šest krakova čije su ivice bile brižljivo obrađene da budu oštre kao brijak.

Šuriken, strašna ubojna zvezda japanskih nindi, oružje koje u ruci majstora ubija brzo, tiho i sigurno...

— Ne govori previše, Erole — reče ninda. — Poželi samo da ti smrt bude laka, to je dovoljno. Počni kad hoćeš!

Upozorenje očigledno nije prodrlo dovoljno duboko, jer se Erol grohotom nasmeja.

— Da počnem? Do đavola, hoću, ali gde je tvoje oružje? Ili jednostavno iz straha odgovlačis stvar, a, ortak? Šteta što imaš tu masku na licu, inače bi svi već videli da si prebledeo od straha!

— Svaka tvoja nova reč, Erole, stajace te jednu sekundu samrtinih muka više. Čuti i pucaj!

-- Svaka reč...? — obrve Crnca se skupiše. — Šta to zna

— Još pet sekundi u kojima ćeš požaliti što još nisi mrtav.

Erol zinu, a onda mu se lice zgrči u ružnu grimasu. La-

gano, bez žurbe, prinosio je pušku obrazu, zatvarajući levo oko.

— Ako već tako hoćeš... — počeo da govori kroz zube.

Desna ruka ninde načini kratki, jedva vidljiv trzaj i nešto blesnu na svetlosti baklji. Oštri kraci šurikena zujali su kroz vazduh i zarili se upravo onde gde je to ninda želeo.

Trzajući desnu ruku sa kundaka, Erol vrisknu od bola i iznenađenja. Kao nož u preciznoj ruci hirurga, jedan od krakova šurikena glatko mu je odsekao kažiprst kojim se upravo spremao da povuče okidač.

Zaklativši se na nogama, Crnac pogleda najpre u ranu iz koje je u krupnim kapima potekla krv, a onda na svoj kažiprst koji se kotrljao po betonskom podu. Njegove sitne svinjske oči zaustaviše se na licu pokrivenom crnom svilom.

— Ti! — zareža. — Ti...

— Svaka reč sekunda — podeseti ga ninda glasom hladnijim od leda. — Ako se tebi ne žuri, Erole, ni meni se ne žuri...

Krik besa bio je mnogo snažniji od krika bola. Prinoseći pušku ramenu munjevitom brzinom, Erol srednjim prstom napipa okidač. Samo jedan bla-

gi pritisak i roj olovniha osa rastruče grudi i trbuh te proklete sablasti u crnom!

Kao u plesu, ninda načini korak u stranu, otvarajući svom sledećem šurikenu put prema željenom cilju. Ovoga puta zvezda ostade da treperi za rivena u drvo kundaka; ispod nje, sa jednog jedinog nepovređenog delića kože visio je i sređnji Erolov prst!

Stežući zube, čovek se uzdrža od krika. Fiksirao je svog neočekivano opasnog protivnika lagano premeštajući pušku pod levo pazuhu. Unakažena desna ruka nemoćno mu pade uz bok.

— Još nije gotovo, crni — reče on kroz stisnute zube. — Još nije sve gotovo...

— Gotovo je, Erole, samo ti to još ne shvataš...

Ovoga puta iz ruke presvučene crnom svilom nije polećela čelična zvezda, već kratki teški nož istrgnut iz pojasa pokretom gotovo neuhvatljivim za ljudsko oko. Silina zamaha bila je užasna, dajući nožu ogromnu energiju.

Pogođena posred mišice, leva Erolova ruka se zalepi za zid, oslobađajući stisak oko kundaka. Oružje zveknu pod njegovim nogama.

Još jedan krik gneva. Napinjući svu snagu, Erol krvavom desnom šakom istrže nož iz rane mišice. Cedeći psovke kroz stisnute zube, on zakorači napred, preteći širokim sečivom niz koje se cedila krv.

U dubini prostorije, ljudi su zamorili. Dva ili tri ženska glava tanko zacvileše, uza sam zid neko je dugo i sa naporom povraćao, šumno uvlačeći vazduh u pluća.

— Gde ti je sada puška, Erole? — upita ninda hladnim glasom. — Sada veruješ kada ti se kaže da ne postoji manje ili više opasno oružje... već samo manje ili više opasni ljudi!

Zakrvavljenih očiju Crnac se lagano približavao, ali je iskustveno oko ninde videlo da je njegov hod nesiguran, kao da okleva. Strah je činio svoje i u Erolovom mozgu sve je čvršće bilo uverenje da je pred njim protivnik koga on, Erol, ne može savladati...

I ne samo u njegovom mozgu. Zgledavši se, dvojica mladića iskoraciše napred, skidajući svoje puške sa ramena.

— Bilo je dosta! — reče oštro onaj bliži nindi, gledajući ga pravo u oči. — Ovo više nije dvoboj, već prokleta klanje!

— Natrag, Brad! — ne previše glasno reče Dok Sakata.

— Natrag! Erol je ovo sam tražio!

— Ukloni se, kućkin sine! — dobaci Erol preko ramena. — Ovo je moja borba!

Mladić ustuknu, ali je cev njegove puške i dalje bila uperena u nindu. Krajičkom okom on vide kako se na svom mestu Tabasko Pit podiže na prste, spreman da interveniše ako to bude potrebno.

Nepokretan, kao crna stena usred zapenušane matice, ninda je čekao da mu se ranjeni protivnik približi. Znao je da svaki novi korak zahteva više snage — i mnogo više hrabrosti — od upola pobeđenog mladića.

— Vreme je da počneš da umireš, Erole — reče tiho, tako da ga samo protivnik i Sakata mogu čuti. — Vreme je...

Gnev, bolje rečeno gnev očajnika, dade novu snagu ranjenom čoveku. Bez glasa, stežući zube, on se kao vihor baci napred, uveren da ninda ne može izdržati nalet njegovog tela, da ne može imati vremena da mu se ukloni sa puta. A onda, kada ga jednom bude imao u svom medvedem zagrljaju, onda će nož već nekako naći put do njegovog srca!

Umesto da se ukloni, ninda takođe pođe korak napred. Ru

ke mu se nad glavom sklopiše oko drške katana i plemenito sečivo fijuknu rasecajući vazduh na svojoj putanji.

Udarac samim vrhom mača zaustavi u mestu Erolov nalet. Zbunjeno treptajući on se zagleda u patrljak svoje desne ruke, glatko odsečen nekoliko palaca ispod ramena.

— Ljudi — reče — pa ovo...

Krv iz presečenih žila nade sebi prolaz i jurnu napolje kao topao mlaz. U gomili se začuše krici užasa, straha, gneva...

Zanjihavši se, Erol pade na kolena, stežući bez uspeha patrljak odsečene ruke jedinom šakom. Pobledele usne se pomeriše.

— Ubij me! — prostenja. — Ubij me već jednom, kučkin sine!

— Treba da živiš još tridesetak sekundi — Erole. — Glas ispod kapuljače zvučao je bezlično, kao glas robota. — To sam ti obećao, zar ne?

— Brad! — uzviknu Sakata, skačući na noge. — Ne!

Džinovsko telo Tabasko Pita već je bilo u vazduhu, ruke raširene da šćepaju mladića koji je naglo princeo pušku ramenu, ciljajući u nindu.

Haragei ga je upozorio na vreme i on dugim, elegantnim

skokom promeni položaj, uklanjajući se sa putanje metaka.

Ali...

Svi mišići u telu ninde se zgrčiše, ali je taj grč trajao samo kratki delić sekunde. Kao i uvek, procena vremena i prostora bila mu je savršeno tačna. Ovo što će se dogoditi, dogodice se, i on tu baš ništa ne može učiniti...

I to je bila jedna od lekcija senseija Tanake, davno, u Japanu...

Postoje trenuci kada čak ni jedan ninda ne može ništa učiniti... ništa...

Drugi mladić sa puškom, onaj koji je stajao uz Brada, iskoracio je i podigao pušku popreko pred svojim grudima da zaštiti Brada od naleta Tabasko Pita. Njegova procena, naravno, bila je pogrešna; više od dve stotine funti kostiju i mišića, odbačenih od poda svojom snagom ogromnog tela, ne može zaustaviti ni mnogo čvršća prepreka.

Kao list nošen vetrom, mladić odlete nekoliko koraka unazad, ne kontrolišući svoje pokrete. Kundak njegove puške pogodi Brada u lakat desne ruke.

Bio je to trenutak koji je ninda video delić sekunde ranije, shvativši da je počeo lansirati događaja na koji više ništa ne može uticati.

Da je Sakata ostao da sedi, rafal bi prošao koji palac iznad njegove glave; ovako, tri slivena hica podigoše oblačiće prašine iz njegove odeće na grudima, odbacujući sitno krhko telo natrag na podijum.

Kao da ne dodiruje tle, ninda munjevitom brzinom doklizi do Brada. Ovoga puta udara mačem bio je kratak i milosrdan; probivši rebra i srce vrh katana izbi na leđa pre nego što ga ninda kratkim trzajem izvuče iz rane, puštajući beživotno telo da klone na pod.

Samo korak dalje, Tabasko Pit je sa zverskim uživanjem na licu po drugi put spuštao razbijeni kundak puške na glavu onoga koji mu se isprečio na putu. Siva masa mozga razli se preko otvorenih šaka koje su bez uspeha pokušale da zaštite lobanju.

Okrenuvši se licem gomili koji je se uskomešala, ninda podiže krvavi mač iznad glave.

— Izadite! — zapovedi oštro. — Svi napolje!

Iza njega, Erol se lagano sro za licem u baru do sopstvene krvi po čijoj je površini podr-

htavala svetlost baklji. Leva ruka ispisivala je besmislene znake po betonu pre nego što se konačno umirila.

— Sumiko, zadrži Gloriju — dobaci on devojci koja mu je pritrčala. Jednim skokom našao se na podijumu i pao na kolena pored opruženog tela starca.

Sakatine oči bile su otvorene, pogled bistar, i samo je laki grč na licu odavao da oseća bol od rana.

Smrtonosnih rana. Jedan pogled bio je dovoljan nindi da to shvati...

I pored toga, grudi starca dizale su se ravnomerno, uvlačeći i izbacujući vazduh iz povređenih pluća, ali je sa vazduhom neprestano izlazila i krvava pena, prljajući sedu bradu i slivajući se niz nju na asuru.

Sve ninde znaju kako se može, bar na neko vreme, nadvladati svoje telo i iz njega izvući još mnogo energije čak i kada su mu nanete smrtonosne povrede. Otuda, možda, i potiče legenda da se ninda ne može ubiti, jer je suviše njih videlo kako teško ranjeni ljudi odlaze punom brzinom sa poprišta borbe, kao da se baš ništa nije dogodilo...

— Svi su izašli — prošaputa Sumiko iznad Lesliejeve glave.

— Možemo li nešto da učinimo?

— Ništa — odgovori sam Sakata slabim, ali razgovetnim glasom.

— Ne bi trebalo da govorite, Sakata-san — upozori ninda blago.

— Ne, ali moram da govorim. Dugujem ti nešto, Tanakin učenice.

— Meni? Ništa mi ne duguje, Sakata...

— Ipak... Ti želiš Mancana, je li tako?

— Da. Zbog njega sam i došao u Empti Volz.

— Empti Volz... — starac sklopi oči, ali mu je disanje i dalje bilo ravnomerno. — Još jedan neostvareni san čoveka koji je svesno odbacio kostim i oružje ninde da bi našao svoj mir na drugom kontinentu... Bez uspeha...

— Odavno ste u Americi?

— Dvadeset godina. I skoro sve vreme ovde, među siromašnima i obespravljenima. Najpre sam ih samo lečio, malo ko je imao novaca za pravog lekara... Gotovo neosetno, postao sam im i učitelj, a onda...

— starac načini bolnu grimasu i ponovo otvori oči.

— Onda?

— Znanje je opasno oružje, sine moj. Kada su ti mladići shvatili šta se zbiva u ovoj zemlji, želeli su da to promene... izbore prava za sebe i svoju rasu... Neki od njih nisu prestali to da žele ni kada su odrasli i sami dobili decu...

— Da se bore?

— Zahtevali su da ih naoružam... da se odbrane od pro-palica... i od policije... Nisam to želeo, znao sam da nemaju nikakve šanse. Ipak, počeo sam da ih obučavam onome što sam znao... a naročito kada je ovaj kraj raseljen i mi ostali jedini stanovnici Empt Volza... pre nego što je došao Mancano sa svojom bandom...

— Sada znam... ne morate više govoriti, Sakata-san. Ja ću...

— Za mene ne možeš više ništa učiniti, sine, ali ja za tebe mogu. Slušaj: Mancano je samo jedan od četvorice. Oni su sami sebe nazvali »pakleni kvartet«.

— A ostala trojica?

— Samo još jedan je poznat kao gangster... — starac začuta, teško dišući nekoliko trenutaka. — O' Donel, vodi poslove sa kockarnicama i kontroliše plaćene ubice koje rade po ugovoru...

— Za njega sam čuo. Ostali?

— Poštovani građani... Strobing, zovu ga finansijski genije, a specijalnost su mu nekretnine. Empti Volz je njegova zamisao... Selek, on kontroliše javne kuće, a njegova advokatska kancelarija poznaje sve rupe u zakonima i brani isključivo gangstere koji se nekim slučajem nađu pred sudom...

Hvala, Sakata-san. Za sada, međutim, hoću samo Mancana. Čuli ste šta se dogodilo Džonatanu Li Fongu?

— Da. On je ovde.

— Fong? Zaista?

— Da... moji ljudi su ga sinoć uhvatili kako se šunja unaokolo... doveli su ga pred mene i onda mi je rekao da traži Mancanovu jazbinu...

— Sam?

— Da, potpuno sam. Da nije... ah, sad shvatam. Radi li ste zajedno?

— Zbog njega smo i došli u Atlantu — osmehnu se ninda.

— Nisam ni sanjao šta ću sve doživeti u priči koja je u početku izgledala vrlo jednostavna.

— Nije... pakleni kvartet je aždaja sa četiri glave, sine moj. Ukloniti samo jednu, ne znači ništa... uvek će se naći neko drugi da uskoči na upražnjeno mesto... moraš uniš-

tititi sve četiri... jednim udarcem... a ti... ti... za to si sposoban...

Ninda dotače koštunjavu ruku.

— Učiniću to, Sakata-san -- reče tiho. — Nepotrebno tiho.

Starac ga više nije mogao čuti...

Lagano se uspravljaajući, on pređe pogledom preko lica ljuđi oko sebe i zadrža ga na Glorijinom licu.

— Glorija... kada neko od vas ovde umre, šta radite sa njegovim telom?

Stisnutih zuba, žena zabaci kosu sa lica, zadržavajući su-

— U podrumu susedne zgrade je naše malo groblje — reče tiho. — Prenesemo ga tamo i njegovi prijatelji reći će nekoliko reči nad njim... ništa više.

— On ništa više ne bi ni želeo — reče Sumiko. Sada? Uskoro će svanuti...

— Znam. Treba da se vratimo u grad, ali najpre da uzmemo Fonga.

— Zašto ne biste ostali ovde? Sa nama?

Pit iznenađeno pogleda Glo-

— Da ostanemo? Posle svega ovoga? — on rukom pokaza

na tela opružena u lokvama krvi. — Ti si luda, devojko!

— Svi koji su bili ovde shvataju da se to moralo dogoditi. Mi ovde živimo na način koji zahteva mnogo hrabrosti od svakog i hrabrost je ono što najviše poštujemo. Možete ostati, čak ni one usijane glave među mladićima neće više ništa pokušati.

Ninda klimnu glavom.

— U redu. Samo... gde će te nas smestiti?

Osmeh na trenutak osvetli lice Crkinje. Na neki volšeban način ono dobi privlačnost kojoj se malo koji muškarac mogao odupreti. Ninda jasno ču kako Tabasko Pit uzbuđeno gutta pljuvačku.

— Pođite za mnom — reče Glorija. — Ma šta vi mislili o tome, Empti Volz ima i svojih prijatnih kutaka...

Noć ispunjena krvlju i mirisom smrti vetar je odneo da leko na zapad, a jutarnju maglu rasteralo je toplo sunce Džordžije. Prenuvši se iz sna, ninda se osmehnu i dotače usnama kosu devojke opružene pored njega.

— Ne pravi se da spavaš, devojčice! — šapnu. — Mene ne možeš prevariti!

Protegnuvši se, ona sa sebe zbacila laki pokrivač i obazre se po maloj iznenadujuće udobno nameštenoj odaji.

Tople muške usne nadoše bradavicu njene dojke i ona uzdrhta od želje zavladeći mu ruke u kosu.

— Ne bojiš se da će Glorija naići? — reče tiho.

— Pa šta i ako naiđe? Misliš da nikada nije videla dvoje kako vode ljubav?

— O, to jeste, samo... Jarče matori, kladim se da jedva čekaš da ona uđe, a? Samo da bi joj pokazao kakav si muškarac!

— Kada to budem zaista pozeleo, onda svakako neću koristiti tvoje telo kao sredstvo za demonstraciju, mala! — na smeja se on. — Hajde, dođi! Zar ne vidiš da te želim?

U šali, devojka izvi svoje vitko telo u pokušaju da ga izbegne. Svaki pokret mamio je svojom lepotom, pokazujući čvrstoću samo naizgled krhkog i sitnog tela. Iskusni ljubavnici kažu da su retke žene koje bolje izgledaju potpuno nage nego obučene, ali je Sumiko bila jedna od takvih žena.

Uz dubok uzdah zadovoljstva, ona primi snažno muško telo u sebe, zarivajući vrhove dojki u njegove grudi. Ritam

kojim su pokretali svoja tela imao je općinjavajuću lepotu talasa koji se lagano miluju sa peskom. U noći.

Polu sata kasnije, osveženi vodom iz malog umivaonika u uglu, oni se vratiše temi koju su oboje svesno izbegavali poslednjih pola sata.

— Dakle? — upita devojka.

— Dakle, ti i Pit idete u grad. Fong želi da mu nabavite neke stvari, a i meni su po trebne dve-tri sitnice.

— Na primer?

— Desetak funti plastičnog eksploziva. Zaliha kuglica koju imam kod sebe nije dovoljna za sve one zidove oko Mancana i ostalih članova paklenog kvarteta. Pit će ti pomoći. Taj moćak ima nos da oseti ljude iz podzemlja kod kojih se tako nešto može kupiti, pa čak i ako je u nekom gradu tek izašao iz aviona!

— U redu. A Fong?

— To već nije hteo da mi kaže. Naš mali prijatelj postao je veoma tajanstven otkako je shvatio da zaista ima priliku ne samo da se osveti Mancanu već i da oslobodi ovaj grad paklenog kvarteta.

— Jasno. A šta ćeš ti da radiš za to vreme?

— Ja ću još jednom proučiti plan Empti Volza i poku-

šati bliže da odredim mesto gde se nalazi Mancanova jabinu. Večeras napadamo, devojčice, zaboravila si?

— Sa Glorijom?

— Sa bilo kim ko dobro poznaje ovaj lavirint, Sumiko.

Ona se nasmeja smehom koji je podsećao na srebrna zvonca na vetru.

— Lud si — reče. — Neće mi nimalo smetati ako te ta žena ubedi da je povedeš u krevet. Odavno nisam videla tako lepo građeno telo, a oči joj govore da ume i da ga upotrebi...

— Paaa — nasmeja se Lesli — ako baš bude navaljivala, ja ću možda i popustiti. Jedino što me u onoj školi za ninde nisu naučili jeste kako da se odbranim od nasrtljivih devojaka... što ti, uostalom, već znaš iz sopstvenog iskustva!

Dok su se smejali, neko zakuca na vrata od lakog drveta.

— Da?

Glorija. Vrata se otvoriše: žena se pojavi sa poslužavnikom na rukama.

— Donela sam vam doručak...

— Hvala — osmehnu se ninda. I protiv njegove volje, pogled mu se zadržao na lakoj bluzi cvetnog desena ispod koje

su se slobodno kretale čvrste grudi. Utegnute u uske pantalone, njene noge pokazivale su savršene linije i gipkost mišića.

Namignuvši mu, Sumiko dohvati poslužavnik i spusti ga na stočić.

— Pravićeš nam društvo, Glorija? — upita smešeći se.

— Zašto da ne? Još nisam stigla da doručkujem. Bojim se samo da ovo nije dovoljno za nas troje.

— Biće dovoljno — uveravala je devojka praveći joj mesta na postelji pored sebe. — Pravo je čudo kako ovaj gorila ovde malo jede, videćeš...

Petnaestak minuta kasnije, iscereno lice Tabasko Pita pojavljuje se na vratima.

— Saputnici za grad neka se sprema! — zaurla. — Autobus polazi za pet minuta, ne čekamo nikoga, ljudi!

Dohvativši svoju jaknu, Sumiko u hodu dobaci poljubac Lesliju.

— Vidimo se kasnije — reče. — I ne zaboravi ono što sam ti rekla, Les...

Nekoliko trenutaka pošto su ona i Pit izašli, u maloj oдаji zavlada tišina.

Glorija je prekinula prva, paleći cigaretu.

— Tako dakle, izgleda tvoje lice — reče zamišljeno, gledajući nindžu kroz oblak dima. — Zbog čega nosiš onaj glupi kostim i kapuljaču? Znaš, noćas sam na trenutak pomislila da ti je lice unakaženo i da zato... znaš već. A naročito kada sam videla — ona uzdrhta — kako ubijaš...

— Bojala si se?

— Da.

— Nije bilo razloga. Nisi učila ništa zbog čega bih to morao učiniti.

— Ubijaš samo kada moraš?

— Samo kada moram.

— Nisi razmišljao da me ubiješ dok sam nožem pretila tvojoj devojci?

— Ne. Znao sam da nije potrebno.

— Zgodna je. Čak vrlo zgodna. Tvoja devojka?

— Da.

Glorija odbi gust oblak dima prema tavanici.

— Ne smeta ti... što je žuta?

— Ni najmanje — nasmeja se ninda. — Otkud ti ta ideja?

— Ovde ima puno ljudi koji tvrde da nikada ne bi uzeli ženu koja nije bela... što im ni malo ne smeta da to učine kada msile da to niko neće doznati.

— Znam, ali ja nisam oдавде.

— To je dobro.

Lesli se nasmeja. Kao i uvijek, veština ninducia omogućila mu je da gotovo fizički oseti raspoloženje bića u njegovoj neposrednoj blizini.

— Glorija — reče — zašto bez potrebe odugovlačimo stvar?

— Molim?

On ustade, ispunjavajući pluća vazduhom.

— Želim te — reče jednostavno. — I ti želiš mene. Zar je potrebno nešto više?

Ona obori pogled, gaseći cigaretu na poslužavniku pred sobom.

— Potrebno je — šapnu.

— Grešiš. Dođi.

Ona ga pogleda i zabaci kosu unazad. Lagano se podigla i krenula prema vratima. Čak i sada, dok se upirala da ne pojača želju kod tog muškarca, bokovi su joj se neodoljivo nji hali.

— Ne — reče ne okrećući se. — To ne bi bilo pošteno prema Sumiko.

— Ona će biti prva koja će to doznati. Od mene. Dođi, Glorija.

Zastala je sa rukom na vratima, a onda se lagano okrenula.

— Proklet bio! — prošapta. — Zašto mi to činiš? Zašto?

On pređe usku prostoriju tako brzo da nije dospela ni da podigne ruke da bi se zaštitila.

Ako je to uopšte i želela...

Sklopivši ruke oko njenih bokova Lesli je, privuče sebi na grudi. Izbegavala je njegove usne nekoliko dugih trenutaka, a onda mu ih prepusti, sa dubokim uzdahom zadovoljstva.

Povijajući unazad visoko i snažno telo žene, Lesli spusti usne u izrez njene bluze. Ruke su mu klizile oblinom bokova i vraćale se natrag, ubrzavajući ritam.

Priljubljeni čitavom dužinom svojih tela, nekoliko trenutaka su stajali nepokretno, dodirujući se usnama. Ruke žene potražile otvarač pantalona.

— Sad brzo! — reče promuklo. — Hoću te odmah, ovoga časa!

Grubo je svukla svoje pantalone niz butine, otkrivajući glatku kožu trbuha pokrivenog samo tankim blistavobelim gasicama. Njeni nestrpljivi prsti su jednim potezom raskinuli tkaninu, a onda se ustremili prema njegovom telu.

— Sad! — dahtala je. — Brzo!

Okrenula se od njega i nas-

lonila rukama na sto. Pridržavajući je za bokove, on je grubo privuče sebi.

Krik bola i uživanja, ekstaze. Vrteći bokovima kao pomamna, žena pokida bluzu na svojim grudima, oslobađajući ih za njegove šake. Samo koji minut kasnije ponovo je vrisnula, malo tiše, i opustila se u rukama muškarca.

— Oprosti — šapnu, dotičući mu usnama obraz. — Meni je užasno žurilo, a ti...

— I meni je bilo lepo — osmehnula se on. — Video sam da ti se žurilo... kao i meni uostalom. Ali sada zaista više nemamo razloga da žurimo, zar ne?

Oslobađajući svoja tela poslednjih ostataka odeće, oni klonuše na postelju.

Ovoga puta odista nisu žurili. Ležeći na leđima, žena se prepustila veštini usnama koje su tragale po mekoj koži boje abonosa, dodirujući je tako da se stresla kao od udara električne struje.

— Bože! — šapnu ona promuklo. — Kako je dobro...

— Ovo je samo početak — obeća on. — Imamo još puno vremena...

— Da — malo gorčine u glasu. — Sat, možda dva. I to je sve, je li?

— Ko zna?

— Da, ko zna. Ove noći možda ćemo oboje biti mrtvi. Dođi, Lesli... pokazacu ti nešto zbog čega ćeš pamtiti Gloriju sve dok budeš imao snage da uopšte misliš na žene!

*
* *

Četiri imena blistala su na mračnom nebu, ispisana ogromnim vatrenim slovima. Ninda zavrtela glavom, diveći se novom načinu primene stare kineske veštine, sada gotovo zaboravljene.

— Tvoja ideja? — upita.

Čovek oslonjen kraj njega na ogradu balkona klimnu glavom. Pogled mu je bio uperen u slova na nebu.

— Da. Najbolji način da shvate kako »pakleni kvartet« ne će još dugo svirati svoju zločinačku melodiju!

Malo dalje, Tabasko Pit se grohotom nasmeja. U vedroj, tihoj noći, njegov glas sablasno odjeknu od golih zidova okolnih zgrada.

— Kao što si obećao, Džoni, biće ovo vateromet koji će Atlanta pamtiti godinama. Trebalo je da čuješ šta kažu oni momci sa lokalne radio-stanice, do đavola! Čitav grad vri kao

osinjak i svi se smeju. Sem našeg ljupkog kvartet, naravno, i policije koja pada s nogu kako bi otkrila kako je ovaj trik izveden!

— Oni već znaju čije je ovo delo — primeti Sumiko. — Džoni je jedini u Atlanti sposoban za takvo nešto... možda i jedini na svetu!

— Svejedno! — uzdahnu Fong. — Ionako mi je dosadilo da budem mrtvac i da se krijem po ceo dan. Uostalom, ova noć će sve rešiti, je li tako, Les?

— Da. Uz Glorijinu pomoć odredio sam približan položaj banditske jazbine. S malo sreće, i oni glavni će biti tu. Glorijini ljudi javljaju da je odmah posle početka vatrometa nekoliko kola ušlo u označeni prostor. Ovoga puta idemo direktno u centar, a svaku prepreku koja nam se nađe na putu srušićemo eksplozivom!

— To su prave reči! — uskliknu Tabasko Pit, kucajući pesnicom o nesigurnu ogradu balkona sa koga su posmatrali vatromet nad Atlantom. Zahvaljujući mirnom vremenu i Fongovoj veštini, slova su veoma dugo sačuvala svoj oblik.

Svega pet reči. Četiri imena: O' Donel, Mancano, Selek, Strobing...

I peta, kratka reč: smrt!

— Dobro, a gde je Glorija?

— osvrte se Sumiko. — Bacila je samo jedan pogled na Džonijev vatromet i nekud se izgubila. Njoj kao da se ne dopada zamisao da pravimo gužvu u Empti Volzu?

Ninda baci još jedan pogled na nebo osvetljeno raznobojnim slovima, zadržavajući se na poslednjoj i najkraćoj reči...

— Vreme je — reče. — Noć će biti kraća, jer se razvedriło. Želim da niko od ove četvorice ne dočeka novi dan!

Dotakli su ruke jedno drugom, pri čemu je Lesli malo duže zadržao nežnu ruku Sumiko u svojoj šaci. Pustio je njih troje napred, kako je plan i zahtevao, jer nije želeo da Fong vidi kako se presvlači u kostim ninde.

Pre nego što je navukao kapuljaču, još jednom se osvrnuo po sobici u kojoj je proveo jedan uzbudljiv dan. Usne mu se razvukoše u osmeh.

Glorija ga je čekala u hodniku ispred vrata. Obučena u tamnu kožnu jaknu i farmerke, sa trakom oko crne kose.

I velikim pištoljem u futrolu na opasaču...

— Šta ovo znači? — upita on kroz tkaninu svoje kapuljače.

— Znači da idemo sa tobom, Les.

— Da...? Otkuda odjednom ta promena?

— Možda smo konačno i mi shvatili neke stvari — odgovori žena sa osmehom. — Ne možemo večito živeti izolovani od sveta, negujući neka posebna pravila u grupi koja je gotovo iz dana u dan sve manja. Dok Sakata bio je dobar čovek... ali je njegov san bio jedan od onih koji se ne mogu ostvariti,

Les...

— I zato idete sa mnom?

— Ne svi, već samo oni koji su to želeli. Sve u svemu, šest dobrih momaka... i ja. Želiš li me uz sebe, Lesli?

— Da. Plan već poznaješ, je li tako?

— Do tančina. Nisam propuštala nijednu tvoju reč, a i moji ljudi znaju šta treba da čine. Olakšaćemo ti posao?

— I te kako. Umesto u dve, možemo se podeliti u četiri grupe. Stvar će ići mnogo brže ako sa svih strana opkolimo banditski brlog.

— Onda samo još jeedno pitanje — nasmeši se žena. — Ko ide sa tobom?

— Sumiko.

Glorija na trenutak obori pogled.

U redu, Les. Idemo li?

— Idemo. Tako mora da bude, Glorija.

— Znam. Mnogo sreće, Les...

— Mnogo sreće...

Ukrčani u iznajmljeni stejšn-vagon, svi zajedno krenuli su zaobilaznim putevima između zgrada do predviđenih mesta, sa sve četiri strane jezgra u kojem se negde skrivao Mancano sa svojim ljudima. Na tri strane ostale su grupe od po njih troje, pri čemu je jednu predvodila Glorija, drugu onis-ki melez po imenu Kameron, a treću, sa Fongom, Tabasko Pit.

Lesli i Sumiko poslednji su ostali u kolima.

— Sada više nema gužve, a?

— blede se našali devojk.

— Da. Na žalost, bojim se da neće biti gužve u kolima ni kada se budemo vraćali...

Sumiko je čitala dok su se kola, tiho brekćući motorom, uvlačila u uski nadsvodeni prolaz, gotovo dodirujući bokovima zidove od trošnih cigala.

— Spremna? — upita ninda, gasići motor. Nošen samo svojom mercijom, automobil pređe još samo nekoliko jardi i zaustavi se samo sa prednjim delom izvan prolaza.

Ona mu bez reči dotače ruku. Među njima reči odavno nisu ni bile potrebne...

Kao što smo se dogovorili — šaputao je ninda kada su izašli iz kola i zastali u senci visokog zida. — Ti si moja grupa za podršku i pratiš me na bezbednom rastojanju, izbegavajući svaku gužvu. Reagovaćeš samo ako neko pokuša da mi pride sa leđa. Taj eksploziv neće ti biti težak?

Sta ti je, Les? Četiri funte eksploziva? Kreni već jednom, do đavola, ovde je hladno!

Osmehnuvši se pod maskom, Lesli hitro namesti u udubljenja u svojoj obući kandže od čelika koje će mu omogućiti da se penje čak i uz potpuno vertikalne zidove.

Bez ijednog šuma, ninda zari svoje kandže u malter ovlažen mnogim kišama. Napredovao je veoma sporo i oprezno do prozora prvog sprata koji je kao otvor zevao nad njim.

Haragei je i dalje outao i on se bez napora probaci preko praznog okvira. Uže od crne svile bešumno pade naniže i on ga zateže, pomažući devojci da se uzverne za njim.

Svojim izoštranim čulima prvo je osetio miris benzina. Vrlo brzo, do njega je dopro zvuk razgovora, vodenog sa dugim prekidima, kao kada razgovara

ju ljudi kojima je dosadno na monotonom poslu.

— Neće biti ništa večeras — reče neko. — Gazda se bez razloga uplašio, znaš...

— Onaj vatromet, a? Prokletstvo, ko bi rekao da su takve zverke, Strobing i Selok, umešani u prljave poslove sa gazdom i O' Donelom, a?

— Sve je moguće — zevnu drugi čovek. — Ali, pazi šta sam ti rekao: sve to je prazna pretnja, videćeš.

Zavukavši prste pod ivicu kapa, ninda ga malo odiže, ležući na pod kako bi pogledom uhvatio veći deo podzemne prostranstva.

Troja kola bila su parkirana u prostoru koji je mogao da primi dvostruko veći broj vozila. Sva troja odavala su neupadljivu eleganciju veoma bogatih vlasnika.

»Još neko iz paklenog kvarteta je sigurno ovde«, zaključio ninda. »To je dobro...«

Sa jedne strane u garažu se ulazilo betonskom rampom, zaštićenom čvrstom čeličnom rešetkom, tako teškom da je mogao pokrenuti samo elektromotor postavljen u kućište kraj same rešetke. Iz garaže, pored straže od dvojice ljudi koji su sedeli kraj pravog teškog mit-

raljeza postavljenog na betonski pod, moglo se proći na drugu stranu, do lifta kraj čijih je vrata mimno svetlela zelena lampica.

»Ovo je, dakle, njihova prava jazbina«, zaključio ninda. »Ako ništa drugo, to pokazuju udobnosti kojima su se okružili.«

Procenio je pogledom rastoja nje do dvojice ljudi koji su sedeli okrenuti njemu leđima. Petnaest jardi. Od časa kada dotakne beton stopalima, biće mu potrebna tri skoka da dođe do njih. Manje od tri sekunde...

Pod uslovom da poklopac koji je zatvarao prilaz uskim gvozdenim stepenicama ne zaškripi...

Lagano, jedva primetnim pokretom, on počeo da odiže poklopac. Kada jednom uskoči može ga pustiti da sa treskom padne na svoje mesto. Tada će biti već suviše kasno da ona dvojica učine nešto više protiv iznenadnog napada.

Treperenje vazduha koje mu iznenada dopre do ušiju, upozorila ga da mora odložiti planiran poduhvat.

Nova, četvrta kola bližila su se garaži. Čula su ih i dvojica čuvara. Jedan od njih je ugasio lampu pored njih kako bi

mogli bolje da kontrolišu rešetku na ulazu.

Izbivši iza zavoja, veliki crni »mercedes« uz škripu guma zaustavi se pred rešetkom. Sirena nervozno zasniva.

Selek — reče jedan od čuvara. — Otvori mu, do dalje!

Rešetka se digla tek koliko da kola prođu i odmah zatim ponovo je bila na svom mestu. Iz kola počeo da ispadaju ljudi naoružani do zuba, praveći se da ne primećuju podrugljive poglede dvojice čuvara.

»Njih četvorica«, izbroja ninda. »Selek dobro čuva svoju kožu. Vozač je, dakle, peti...«

Tek pošto su mu telohranitelji dali znak da je sve u redu, iz »mercedesa« izbi onizak, debeljuškast čovek vrlo bleđog lica. Retka crna kosa bila mu je očešljana unazad, a sa kratkih debelih prstiju sevili su dijamanti na prstenju.

— U redu — reče visokim, piskavim glasom. — Vi ćete me čekati ovde, ljudi, ovo ne bi trebalo dugo da traje!

Zurnim korakom prišao je liftu i pritisnuo dugme. Kabina je stigla veoma brzo, dok je ninda pažljivo osluškivao rad motora.

»Drugi sprat«, zaključio kada je motor lifta prestao da radi.

»Nisu visoko... ali je taj lift svakako jedini put kojim se može doći do onih glavnih...«

Jedini put.

Blokiran sa sedam dobro naoružanih ljudi...

U času kada su prsti u crnoj svili ponovo počeli da odižu kapak, odjeknu potmula eksplozija koja je potresla čitavu zgradu...

— Šta je to?

I oni koji su već sedeli skočiše na noge, osvrćući se nervozno oko sebe. Ruke su im bile na drškama revolvera.

— Eksplozija, boga mu! — reče jedan od Mancanovih telohranitelja. — Da nije napad?

— A šta bi drugo bilo? — ga dno opsova Selekov čovek. — Govorio sam ja da tim prokletim Crncima ne možeš verovati!

Koristeći galamu, ninda je nastavio da duže paklopac u mračnom uglu garaže. Još nekoliko palaca i moći će da uskoči, a onda...

Ponovo šum motora lifta. Ninda podiže još nekoliko palaca kapak nad otvorom.

— Mancano! — šapnu jedan od Selekovih ljudi drugom. Iz lifta se pojavi čovek energičnog koraka i zapovedničkog držanja.

Njegov karirani sako jakih boja slagao se sa rumenim licem i gustom lavljom grivom koja mu je padala na čelo.

— Veber! — reče oštro. —

Na istočnoj strani neko je napao Baklijeve ljude. Uzmi dvojicu i...

Svi telohranitelji gledali su samo u njega i zato je Mancano bio jedini koji je krajičkom oka opazio priliku u crnom koja je proletela kroz vazduh i kao senka bešumna pala na betonski pod.

Da je tada viknuo i pokazao na tu stranu, neki od sedmorice ljudi možda bi -- ali samo možda — dobili priliku da sačuvaju život i proslavi se time što je ubio jednog nindu...

Mancano je, međutim, bio ku kavica. Jedino što je učinio bilo je da čvrsto zatvori usta i dugim, iznenađujuće hitrim skokom potraži sigurnost kabine lifta.

Iznenađeni, telohranitelji su još uvek zevali u njega dok je tražio dugme lifta, kada je ninda zadao prvi udarac.

Na klasičan način, omiljeni način nindi: sa isukanim mačem u ruci!

Sečivo katana opisalo je gotovo pun krug u vazduhu, čak i ne usporivši kretanje kada se na njegovoj putanji nađe vrat

najbližeg čoveka. Produživši isti pokret, ninda drškom katana pogodi u vrh brade njegovog suseda u trenutku kada se ovaj okrenuo da pogleda kakav mu je to zvuk privukao pažnju.

Dva tela, jedno obezglavljeno a drugo smrskane vilice, nisu još ni dotakla pod kada je odjeknuo prvi pucanj. Iako je pištolj već imao u ruci, strelcu se ne može zameriti što je promašio: prilika u crnom pred njegovim očima kretala se tako fantastično brzo da on jedno stavno nije imao dovoljno refleksa da je zadrži u vidnom polju.

Savijajući kolena, ninda uskoči među trojicu ljudi koji se instinktivno razmakoše da ga propuste. Pirueta, nalik onoj koju izvode klizači, sa rukama raširenim poput krila vetrenjače. U jednoj od njih, međutim, na lazilo se dugo sečivo, opisujući vatreni krug, pomalo nalik Fongovom vatrometu.

Jedna odsečena šaka sa revolverom pade pred noge svom dotadašnjem vlasniku koji je zbunjeno buljio u nindu. Drugog čoveka vrh katana pogodi odozdo u trbuh, sa takvom snagom da se sečivo pojavilo kod uha na suprotnoj strani tela.

Treći je imao sreće utoliko što je dobio samo udarac pes-

nicom u solarni pleksus. Njega va sreća, međutim, nije potrajala dugo. Istrgavši desnom rukom katana iz mrtvog tela pret hodne žrtve, ninda levom zavila šuriken iz neposredne blizine u lice čoveka koji se presamitio, stežući želudac obema rukama.

Oštri vrh jednog kraka probi oko i zari se u mozak, donoseći trenutnu smrt. U novom skoku ninda izbeže sledeća dva hica, ispaljena na brzinu, iz ruku koje su suviše drhtale da bi mogle precizno voditi cevi pištolja.

Taj skok doveo ga iza čoveka koji je lagano savijao kolena, kao da želi da sa betona dohvati svoju odsečenu šaku. Ščepavši ga levom rukom za okovratnik, ninda na trenutak upotrebi krupno telo kao štit od sada preciznije upućenih hica.

Pogođen sa dva metka u grudi, čovek se samo strese i iskliznu iz ruku ninde. Njegova »pomoć« više nije ni bila potrebna. Smrtonosni vrh katana pronađe sebi put kroz rebra do srca naredne žrtve; poslednji, jedini preživeli, izprazni svoj šaržer u mesto gde se varljiva pojava u crnom nalazila samo trenutak ranije, a onda baci ne korisno oružje i slepo potrča u

pravcu rešetke na ulazu u garažu.

Stigavši do rešetke, čovek se raširenih ruku baci na nju, okrećući glavu da pogleda da li ga goni spodoba u crnom.

Samo korak iza njega, ninda se elastičnim skokom odbaci u vazduh, naglo ispravljajući noge.

Pogođena sa oba stopala u lice, glava pršte, ostajući uglavljena između dve šipke. Udarac je bio tako snažan da je čitavo telo žrtve odigao od poda, tako da je podsećao na nemarno odbačenu dečju lutku koju je neko, šale radi, gurnuo među rešetke.

»Minut i po od časa kada si uskočio«, reče nindi njegovo čulo za vreme. Posle prvih eksplozija i vatre kojom je na njih uzvraćeno, sada je oko velike zgrade vladala mrtva tišina.

Ne trudeći se da hoda tiho, ninda priđe podignutom kapku i tiho zviznu.

Hitra kao veverica, Sumiko istrča niz gvozdene stepenice i jednim pogledom obuhvati prizor oko sebe.

— Gadno? — upita.

— Ne naročito. Nije dobro što me je Mancano video i uma kao liftom?

— Kuda? Gore?

— Gore — klimnu ninda glavom. — Nadam se da je ovo jedini izlaz, jer, ako nije, cela banda će nam umaći.

— Naši prijatelji se više ne čuju?

— Ne. Daj mi jedno pakovanje eksploziva.

— Poslaćeš liftom mali poklon našim prijateljima?

— Aha... pod uslovom da ga nisu isključili...

Zaobilazeći lokve krvi razlive ne po betonu, ninda priđe liftu i pruži ruku prema dugmetu. Sumiko pođe za njim, razmota vajuću jedno od pakovanja sa plastičnim eksplozivom.

HARAGEI!

U času kada je dodirnuo dugme lifta, podsvesna reakcija odbaci nindu unazad i u stranu i on u letu povuče devojkicu, za sobom.

Eksplozija je odjeknula pre nego što su njihova tela dotakla pod i udarni talas ih odbaci još nekoliko jardi dalje. Pružajući ruku, ninda zaštititi glavu od udara o čelični stub konstrukcije.

Tišina. Garažu je lagano ispunjavao gust žućkast dim oštrog mirisa. Na mestu gde su do malčas bila vrata lifta zjapio je ogroman otvor neravnih ivica.

— Uhhh! — zastenja Sumiko s mukom se dižući. — Imamo

posla sa lukavim momcima, Les...

— Imali smo sreće — prizdane on. — Međutim, sreća je samo u tome što kod sebe nismo imali neki osetljiviji eksploziv, inače bismo oboje već bili u paklu!

— U paklu? — devojka se osvrte oko sebe. — Da li si siguran da već nismo tamo, Les?

— Možda i jesmo — nasmeja se on. — Ili u njegovom predvorju. Ali su vrhovni đavoli negde nad našim glavama i pitanje je kako ih se dočepati.

— Ako ti nemaš ideju, onda...

— Imam, ali ćeš ovoga puta ti biti na malo bezbednijem ra-
stojanju od mene.

Poznato crno uže pojavi se ispod kostima i ninda proveri njegove krajeve pre nego što je dao znak devojci da se udalji.

Oprenim korakom prešao je gomilu izbačenih cigala i zagledao se naviše, u prazno okno lifta u kojem su se još uvek klatili pokidani kablovi.

Bačeno sigurnom rukom, uže sa otežanim krajem obavi se oko ostatka čeličnog nosača koji je svega nekoliko palaca štrčao iz betonskog zida.

Oslanjajući se nogama o zid, ninda se uspinjao stopu po sto-

pu, neprestano osluškujući. Kao i obično, haragei je pre svih drugih čula upozorio na opasnost.

Sa glavom ispod same ivice okna, ninda pažljivo oslušknu.

Neko se lagano kretao po prostorijski prekrivenoj debelim tepihom. Kretao se ne sigurnim korakom čoveka koji zna šta hoće, već nesigurno, često zastajkujući da bolje oslušne neki neobični šum.

Mrak je prirodni element nindi i zato Lesli bez oklevanja ispuza na tepih kroz vrata koja je razvalio udarni talas eksplozije u dnu okna.

Uspravljajući se na noge, on pod kapuljačom raširi usne u hladan osmeh. Momak koji će ka u tami imati sreće utoliko što se njemu žuri, inače...

Odredivši samo po sluhu položaj, on ostrim pokretom ruke zavrtla šuriken u tamu.

Šištanje čelične zvezde kroz vazduh, tup udar i tihi krik iz nenađenja, naglo prekinut šumom vazduha iz presečenog dušnika.

Uspravivši se, ninda pohita preko prostorijske prema vanti-
ma koja su možda vodila u neko novo Mancanovo sklonište. Na polovini puta, on zastade da oslušne.

Taj zvuk...

Sirene policijskih automobila!

Policijske sirene u ovo doba na ovom mestu za njega su morale biti loš znak. Neko od Mancanovih uticajnih prijatelja, Selek ili Strobino, zatražio je pomoć policije kada je shvatio da napad kojem su izloženi ima šanse za uspeh.

To je značilo da će se njegovi prijatelji naći između dve vatre.

I da će se pakleni kvartet mirno izvući iz zamke, i to još pod zaštitom policije!

Oko zgrade, pucnjava naglo ožive, zaglušujući sirene koje su sada neprekidno zavijale. Hi trim korakom, ninda pređe put do vrata i zastade kraj njih da oslušne.

Žurni koraci nekolicine ljudi koji nose nešto teško, prigušeni glasovi...

Odskočivši od vrata, ninda se priljubi uza zid. U pravi čas, jer vrata odleteše u stranu odbačena jakim udarcem noge.

Pred njim se stvori prilika ogromnog čoveka koji je već dizao ruke na udarac.

— Ni pokreta! — naredi ovaj oštro. — Ne mrđaj ili ću te zgromiti!

— Zar se tako postupa sa prijateljima, Pite? — nasmeja se prigušeno ninda. — I kako to misliš da me zgromiš? Golim rukama?

— Les! — kriknu plavokosi džin, stežući mu ruku. — Baš dobro... već smo se bili uplašili za tebe!

— Ko je to? — ninda se naže nad telo koje su dva čoveka čutke spustili na pod. — Džoni Fong!

— Bez svesti je — reče grčeći lice jedan od Glorijinih ljudi. Niz njegovo rame stivala se krv iz ružne rane u koju je udarac metka ispaljenog iz ne posredne blizine sabio niti nje gove odeće. Bez reči, Sumiko priđe da mu ukaže pomoć.

Hitri prsti ninde već su istraživali ulazni otvor rane na grudima. Sama po sebi, ona nije morala da bude smrtonosna, ali...

— Ne diraj ga — reče drugi čovek. — Tip koji ga je upućao imao je gadnu naviku da nožem zareže vrh metka. Prokleta đubre!

Uprkos upozorenju, ninda bla go okrete sitno telo na bok. Me tak zarezan na vrhu obično se rasprsne u telu, stvarajući ogromnu izlaznu ranu.

Bilo je pravo čudo što je Džonatan Li Fong uopšte još živ.

Ninda podiže glavu.

— Imao je naviku?

— Imao — isceri se Crnac.

— Naletio je pravo na mene pošto je sredio Kineza. Na nje govnu nesreću, moj pištolj je bio prazan. Zadavio sam ga go lim rukama, ali polako, vrlo polako...

Uspravljajući se, ninda se osvrte oko sebe.

— Da li je ko video kuda su umakli ljudi koje tražimo? — upita glasno.

Tišina. Samo prigušene psovke čoveka kome je Sumiko previjala rame.

— Gde je Glorija? — upita Tabasko Pit, završivši sa punje njem pištolja koji je očigledno istrgao iz ruke nekom od Mancamovih revolveraša.

Ljudi se zgledaše.

— Iz njene ekipe nema nikoga — besno pljunu na tepih ranjenik. — Kako stvari stoje, ona...

— Nemoj me još oplakivati, Erni — javi se jedan podruglji vi glas sa vrata. Svi su se trgli sem ninde kome je sluh još mnogo ranije najavio približavanje žene. — Rano je... ma da ćeš uskoro moći da počneš!

— Stvari loše stoje? — tiho upita Tabasko Pit.

— Loše? To je blag izraz isceri se žena, čije je umorno lice bilo zamazano garom i krvlju. — Svud oko zgrade su momci u plavom, a nad glavama nam zuji helikopter. Reflektora ima više nego na stadionu, prokletstvo! Da su tako efikasni u hvatanju gangstera, mi noćas ne bismo ni bili ovde!

— A Mancano? O' Donel? Ona druga dvojica?

— Ima li ko cigaretu? — upita žena promuklim glasom, spuštajući se u udobnu fotelju. — Pakleni kvartet, je li? Prijatelji moji, pakleni kvartet do sada je jedno pet milja odavde, i kladim se da se pakleno veselo smeju budalama koje su ulele policiji u šake! Slušajte!

Čak i kroz debele zidove Mancanove jazbine, dopirao je glas pojačan megafonom. Pojedine reči nisu se mogle razabrati, ali je smisao bio jasan: izađite sa podignutim rukama bez oružja, inače...

Pod svojom kapuljačom ninda se nasmeja upitnom pogleda Tabasko Pita.

— Ne brini, Pite — reče izaći ćemo odavde.

— Možda — progunda ovaj — ako se pretvorimo u ptičice i prhnemo kroz prozor! Pa čak i tada naći će se neka budala

sa dvocevkom punom sačme da nas pozdravi u prolazu!

— To sa pticama nije loša ideja — reče ninda. — Ti si videla helikopter, Glorija? Policijski?

— Da, ugodne plave boje i sa reflektorom odozdo da bolje vidi šta mi dole radimo. Zar ga ne čuješ?

— Koliko nas je ovde? Šesto ro... i Fong. Hmm, mogli bi da se spakujemo u taj helikopter, iako neće biti baš udobno. Pite, raspoložen si da se podsetiš tvojih letačkih dana u Vijetnamu?

— Aha... čim nekako ubediš policajce da nam donesu tu pticu na srebrnom poslužavniku. I sa dve kocke šećera! Proletstvo!

— Potreban mi je dobrovoljac — reče ninda energično. — Ovoga puta dame imaju prednost!

Obe žene upitno ga pogledaše.

— Jedini izlaz — objasni on mirno. — Šta će pomisliti pilot helikoptera kad na ravnom krovu ove zgrade ugleda nugu ženu?

— Ahh! — promuklo se nasneja Glorija. — Prokleta si lukav, ortak! Šta može nesrećni čovek da pomisli nego da pod sobom ima devojkicu koju su ti

prokleti gangsteri oteli i silovali, pa jadnica sada traži spas od njega.

— I naravno, spustiće se da je uzme — nasmeja se i Tabasko Pit. — Pitanje je sada samo: koja će od naše dve lepote da izigrava progonjenu žrtvu?

— Ja, naravno — osmehnu se Sumiko. — Glorija je imala već dovoljno posla ove noći...

— Ha! Gluposti, mala! Tvojim karoseriji svaka čast — ona se proteže kao mačka — ali moraš priznati da je moja mnogo upadljivija kada se gleda iz veće daljine. Prema tome — ja idem!

— Idemo svi — reče ninda naginjući se nad Fongom. Kada se uspravio, oči su mu besno svetlucale u prorezima kapuljače.

— Mrtav je — reče tiho. — Počivaj u miru, Džoni. Bićeš osvećen... i Atlanta nikada ne će zaboraviti tvoj najbolji vatromet!

— Idemo svi na krov? — upita Tabasko. — Da to ne pokvari utisak?

— Vi ćete ostati u zaklonu sve dok helikopter ne bude u mojim šakama — reče ninda.

— Kako ćeš to izvesti, do đavola?

— Moja stvar. Idemo!

U koloni po jedan uspeli su se uskim zavojitim stepenicama koje su vodile na ravni krov zgrade. Čitava grupa ostade u hodniku, a samo se Lesli i Glorija približiše otvoru.

Zaglušeno brujeći motorom, helikopter se njihao stotinak stopa nad krovom, osvetljavajući njegovu površinu snažnim reflektorom. Suzivši oči, ninda je dugo ispitivao pogledom njegovu mračnu unutrašnjost.

— Samo su dvojica unutra — šapnu. — Jedan će sići da ti pomogne. Ščepaj ga i drži dok se ja penjem uz uže da sredim pilota. Ostali će ti pomoći. U redu?

— U redu, ortak! To znači da je vreme za strip-tiz, je li tako?

Zbacivši jaknu sa sebe, Glorija smače pantalone i gaćice. Tanka bluza takođe završi na hrpici odeće kraj njenih vitkih nogu.

— Uh, hladno je! — reče. — Nadam se da ovo neće dugo trajati?

— Ne... ne bi trebalo. Istetu raj napolje, kao da jedva hodaš i sruši se na krov petnaestak stopa odavde.

— Nije ti to predaleko?

— Nije. Kreni.

— Samo trenutak...

Zagrlivši ga snažno, ona mu dotače usne svojim usnama. Njegova šaka pade na čvrstu došku.

Bez reči, devojka se otrže od njega i istelura na osvetljenu površinu krova, mašući rukama. Dva ili tri puta je posrnula, a onda su je noge potpuno izdale i ona se sruči na krov.

Zgrčenih mišića, ninda je vrabao svoj trenutak... Na krovu Glorija načini još nekoliko slabanih pokreta, a onda se opusti.

A helikopter se i dalje neobično njihao na istom mestu, osvetljavajući telo snopom reflektora...

— Šta radi taj prokleti kućkin sin? — dopre nindi doušiju šapat Tabasko Pita. — Zar ne vidi da će se jadna devojka smrznuti?

Kao da ga je čuo, motor helikoptera zabruja i čelična ptica pade nekoliko jardi niže. Bočna vrata od pleksiglasa se otvorile i na njima se pojavio čovek koji je lagano obrtao nosač sa koturačom kako biga postavio u najpovoljniji položaj.

Uz tiho zujanje, uže sa kukom odmota se sa vitla. Objahavši kuku, čovek u crnoj kožnoj uniformi dade znak pilotu da ga spusti.

Samo minut kasnije, njegove čizme dotakoše površinu krova. Vukući uže za sobom jednom rukom, on se naže nad nagu devojkicu, dohvatajući je drugom rukom za rame.

Kao strelica izbačena iz luka, ninda izlete iz svog zaklona u trenutku kada se dve nage ruke ispružiše da se obaviju policaicu oko vrata.

Jedan skok, drugi...

— Hej! — iznenađeno uzviknu čovek, još uvek ne shvatajući šta se događa. — Ova mala hoće...

Treći skok ninde. Udarac ivicom dlana u vrat odbaci policajca u stranu i Glorija skoči na noge, prihvatajući obe rukama uže i zatežući ga kako bi omogućila Lesliju da se lakše popne. Jedan po jedan, ostali su trkom dolazili iz hodnika.

Snažan zamah rukama, drugi, treći... još deset jardi... još pet...

Da je pilot odmah posegnuo za svojim revolverom, možda bi i uspeo da zadrži neželjenog putnika; ovako, izgubio je dragoceno vreme u pokušaju da ga zbaci njihanjem kabla. U času kada je konačno izvukao oružje i nagnuo se naniže da ga upotrebi, ninda je već imao oslonac na jednom od saonika pod trupom.

Katana je i ovoga puta poslužio kao oružje, iako je ostao u svojim koricama. Udarac drškom u vrh brade onesvestio je pilota i bacio ga unazad, na se dište.

Jednim skokom ninda se nađe u unutrašnjosti ptice koju su nagli pokreti opasno zanjihali. Smirivši mašinu, on bez napore dohvati pilota i spusti ga kroz otvorena vrata, uključivši istovremeno vitao. Drugom rukom kontrolisao je lagano, sigurno spuštanje helikoptera do same površine krova.

Povijajući se pod udarima vetra sa rotora, Tabasko Pit ispruži ruke da dočeka nepomično telo, a onda ga, ne baš nežno, položi na krov.

Držeći gomilu odeće na grudima, Glorija uskoči prva, za njom svi ostali.

Kada opterećena mašina počne lagano da se uzdiže, Glorija se glasno nasmeja.

— Kako stvari stoje, suđeno mi je da gola letim nad Atlantom, ljudi... u ovoj gužvi ne bih uspela ni rukavicu da navučem!

— To je ono što me manje zabrinjava — nasmeja se Lesli u opštem smehu. — Mnogo je veći problem nešto drugo: kako ponovo ući u trag paklenom kvartetu?

-- Kao što sam rekla — nasmeja se trijumfalno Glorija. — Ništa lakše nego doznati ku da je krenuo čovek koji je uvek pun para...

Osim nje, još su samo ninda, Tabasko Pit i Sumiko sedeli na travnatoj planinskoj zaravnj, nekoliko jardi od helikoptera dobro maskiranog otkinutim krakovima.

— Pite, ljudi koji imaju para retko kada nešto rade sami; drugi ljudi ih služe, peru, voze njihova kola i čiste njihove cipele. U ovoj državi sve te poslove uglavnom rade Crnci. Prema tome...

— Aha! Crnačka obaveštajna mreža, a?

— Pa, nešto slično. Posle šestog telefonskog poziva znala sam kuda su krenuli, a već posle sledećeg i gde se nalaze. Sa ovom pticom. Lesli, možeš tamo stići za četrdesetak minuta.

— Obala?

— Aha. Grin Sends, izletešće pored Savane. Strobing tamo ima vilu na obali. Puna crne posluge, uzgred.

Zamišljen, ninda pogleda u nebo.

— Četrdeset minuta leta... to znači da uskoro treba da

krenemo, sunce samo što nije zašlo. Kako ćemo naći tu vilu, Glorija?

— Lako ili teško, zavisi od tebe.

— Opet si zagonetna!

— Ne naročito. Lako, ako po vedete mene; teško ili nikako bez mene. Izaberi, Lesli!

Troje prijatelja se zglodaše

— Tu nije teško izabrati — nasmeja se Pit. — Ideš, Glorija, ili pod jednim uslovom: bez strah-tica!

Pola sata kasnije, koristeći prvi mrak kao zaklon, helikopter zaplovi verdim nebom prema istoku, tamo gde se u daljini nazirao odsjaj okeana.

— Savana je levo — reče posle izvesnog vremena Glorija — gde su ona svetla. Grin Sends... malo više desno, Lesli... onaj venac svetiljki duž obale.

— Vidim. A koja je Strobingova vila?

— Reći ću ti uskoro. Gledaj, ona tamo, oko koje je najviše mraka. To mu je park.

— Šta kaže njegova crna posluha, kako je vila čuvana?

-- Gotovo simbolično -- nasmeja se žena. — Samo dva ili tri čuvara na ulazu i jedan koji noću patrolira parkom. On misle da su ovde potpuno bezbedni...

— Onda hvatamo tigra za

rep — nasmeja se ninda navlačeći kapuljaču. — Pite, spu sti ovu pticu posred parka!

Zadovoljno se cereći, Tabasko Pit počeo da spušta helikopter u dugom luku prema vili sagrađenoj na samoj obali.

— Ina i bazen pozadi — reče — i, ako se ne varam, neko društvanec sedi oko njega. Odgovara?

— Što više buke i galame! Samo napred, Pite!

Tek što su saonice dotakle travu, ninda iskoči i okotrlja se u zaklon najbližeg žbuna.

Tamo kraj bazena, neko je upućivao hitac za hicem prema helikopteru. Jedan od telohranitelja opis nije odgovarao nijednom od članova paklenog kvarteta.

Skočivši na noge, ninda zamahnu rukom i šuriken zazuja kroz vazduh. Pogoden posred grudi, strelac se zaklati, lomatajući rukama, a onda nestade, podižući stub vode iz bazena.

Odvojivši se od tla, ninda u dugim skokovima polete prema bazenu. Pit je trčao u drugom pravcu, pokušavajući da preseče put trojici ljudi koji su hitali prema vili, urlajući iz sveg glasa.

U zaklonu žbunja, ninda baci pogled na bazen. Svetiljke postavljene pod površinom vode

davale su boji plavkastu nijansu, tako da je krv koja je tekla iz rane maločas pogođenog telohranitelja dobila crnu boju.

Među prevrnutim stolovima i stolicama nešto zašušta.

Udarcom noge, ninda odbaci jedan sto sa hrpe. Iz gomile izroni okruglo lice i gornji deo tela čoveka obučenog u skupocenu kućnu haljinu.

U njegovoj nesigurnoj ruci cev malog pištolja opisivala je velike krugove tražeći cilj.

— Strobing! — konstatova mirno ninda. — Suđeno je da tebe prvog stigne kazna, Strobing!

— Kazna? Ko... ko si ti? Kakva je to maska?

Sa prozora vile zaorise se pucaj, čitava kanonada. Ne skidajući pogled sa Strobingovog uplašenog lica, ninda oslušnu.

Tri pištolja pucala su iz kuće, jedan iz pravca kapije parka. Za koji trenutak, dakle, i čuvari će se umešati u borbu.

Pomisao na to kao da je ohrabrila Strobinga, i on u svom debelom telu nađe zrno hrabrosti potrebno da ispali hitac iz pištolja na čoveka koji ga je sa nekoliko jardi rastojanja gledao u oči.

Stupivši u stranu, ninda izbeže metak. Odbacivši oružje iz ruke, Strobing vrisnu i nes-

pretno potrča uskom betonskom stazom pored bazena.

Korak ili dva, a onda mu se noge okliznuše na mestu koje su maločas pokvasili talasi.

Ninda je bio nad njim u trenutku kada je pokušao da se ispravi na kolena i ruke.

Vrh katana dotače debeli vrat.

— Pij, Strobing! — zapovedi ninda ledenim glasom. — Dole glavu!

Osećajući hladni čelik na vratu, Strobing naže glavu nad bazen i usne mu dotakoše vodu. Pritisak mača sve više se pojačavao; otvorivši usta da zaurla, Strobing u pluća uvuče vodu i zagrenu se.

I pored svoje ogromne telesine, Strobing nije imao mnogo snage u sebi. Njegova borba za život, između vode koja je gušila i mača koji mu je probadao vrat nije trajala dugo...

Odgurnuvši mrtvo telo u vodu, ninda hitrim korakom pođe ka vili.

— Hej! — javi se Tabasko Pit iza jednog žbuna. — Tamo levo je momak sa pištoljem koji ima nešto protiv mene, ortak!

— Sad ćemo to da sredimo — osmehnu se ninda pod maskom. — Ah, vidim ga...

Klizajući kao jedna od mnogih senki među žbunjem, ninda iznenada izroni iza čoveka koji se sa pištoljem u ruci nervozno osvrtao unaokolo.

Oči mu se raširiše od iznenađenja, i taj izraz ostade mu zaleđen na licu. Kratkim, preciznim pokretom, ninda mu zari kratki nož u srce i okrete se, ne čekajući da beživotno telo padne na travu.

— Malori! — vikao je neko poluglasno sa terase vile. — Malori, je li u redu?

— U redu je — odgovori ninda šapatom, krećući se prema glasu.

— Malori, jesi li to ti? — u šapatu se osećala sumnja.

— Ne, nisam Malori...

Dugim skokom ninda se nađe na terasi, samo korak od visokog čoveka duge kose.

— Mancano — reče tiho. — Poznaješ me?

— Ti... ti... NE!

— Imaš pozdrav od Džonija Fonga, Mancano — reče ninda hladnim glasom, izbijajući udarcem leve ruke pištolj gangsterском šefu. Stežući ga za grlo i za pojas, on ga podiže iznad glave i približi se ogradi terase, ne obraćajući pažnju na Mancanovo urlanje.

Strobing je imao čudan ukus; leja sa cvećem duž terase bila

je ogradena kratkim šipkama sa vrhovima načinjenim u vidu koplja.

Mancanov krik trajao je kratko; bačen užasnom snagom, on se nekoliko puta zakoprcu na šiljcima koji mu kroz leđa izbiše na grlu, grudima, trbuhu.

Stenjući, on se na trenutak izvi, kidajući sopstvenu utrobu, a onda mu krv navre na usta i on se umiri među cvećem.

— Hej, ortak!

Tabasko Pit stajao je u osvetljenom salonu čiji su ogromni prozori gledali na terasu. U samom uglu, iza pisaćeg stola, zgurila su se dva čoveka, preteći pištoljima koji očigledno nisu pristajali njihovim rukama.

— Bacite to! — zapovedi Tabasko Pit cereći se. — Selek, to oružje ti loše stoji! A ti, O' Donel! Mnogo je lakše ubijati tuđim rukama, zar ne?

Prekoračivši niski prozor, ninda se pojavi u salonu.

— Šta sa njima? — upita Tabasko. — Znaš, ponekad mi je žao kad vidim ljude da drhte od straha.

— Za njih imam nešto specijalno — reče ninda, izvlačeći ispod svog kostima omalen za-

motuljak. — Oproštajni poklon od Džonatana Li Fonga!

Jednim skokom on se stvori nasred pisaćeg stola i zamahnu nogom, jednom, drugi put. Razoružani, oba čoveka zauzlaše. Njihovi krici postadoše čitavu oktavu viši kada shvatiše šta je prah oštrog mirisa kojim ih je ninda posuo, otvorivši zamotuljak.

— Ortak, imaš li šibicu? — upita on Tabasko Pita preko ramena. Smeškajući se ledeno ovaj mu dodade kutiju u ispruženu ruku.

Plamen buleu. Gledajući dvojicu ljudi pod sobom, ninda bacila šibicu među njih.

Sa tepiha se naglo diže crvena plamena buktinja, sa koje plamen odmah preskoči na dva stola.

Selek i O' Donel prodorno zavrištaše, bezuspešno pokušavajući da sa sebe zbacе plamen jarkocrvene boje. Odskočivši sa stola, ninda je pažljivo posmatrao prizor pred sobom.

— Kao u paklu — zainteresovano reče Tabasko Pit. — Uostalom, pakleni kvartet ništa bolje nije ni zaslužio, zar ne... Slušaj, idemo mi oдавde pre nego što ova dvojica ovde počnu da zaudaraju, a?

U aprilu Ninđa 47

NOĆ ZA UMIRANJE

- Nemoj ostati ovde - reče ninđa tiho. - Uskoro će noć...
- ~~No~~ bojim se mraka - lice žene bilo je mirno. - Noć je uvek bila vreme koje mi je pripadalo... noć je moja!
- Ova noć ne. Bolje je da odeš.
- Zašto?
- Ove noći dogodiće se ono što se odavno moralo dogoditi
- odgovori ninđa. - Zato, budi negde daleko od ovog mesta; noć je ipak samo vreme za umiranje...

Veliki nagradni konkurs